

Digitaliseret af | Digitised by



**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Wells, H. G.; af Jesper Ewald.

Den usynlige : autoriseret dansk-norsk

Oversættelse

København : Martin, 1915

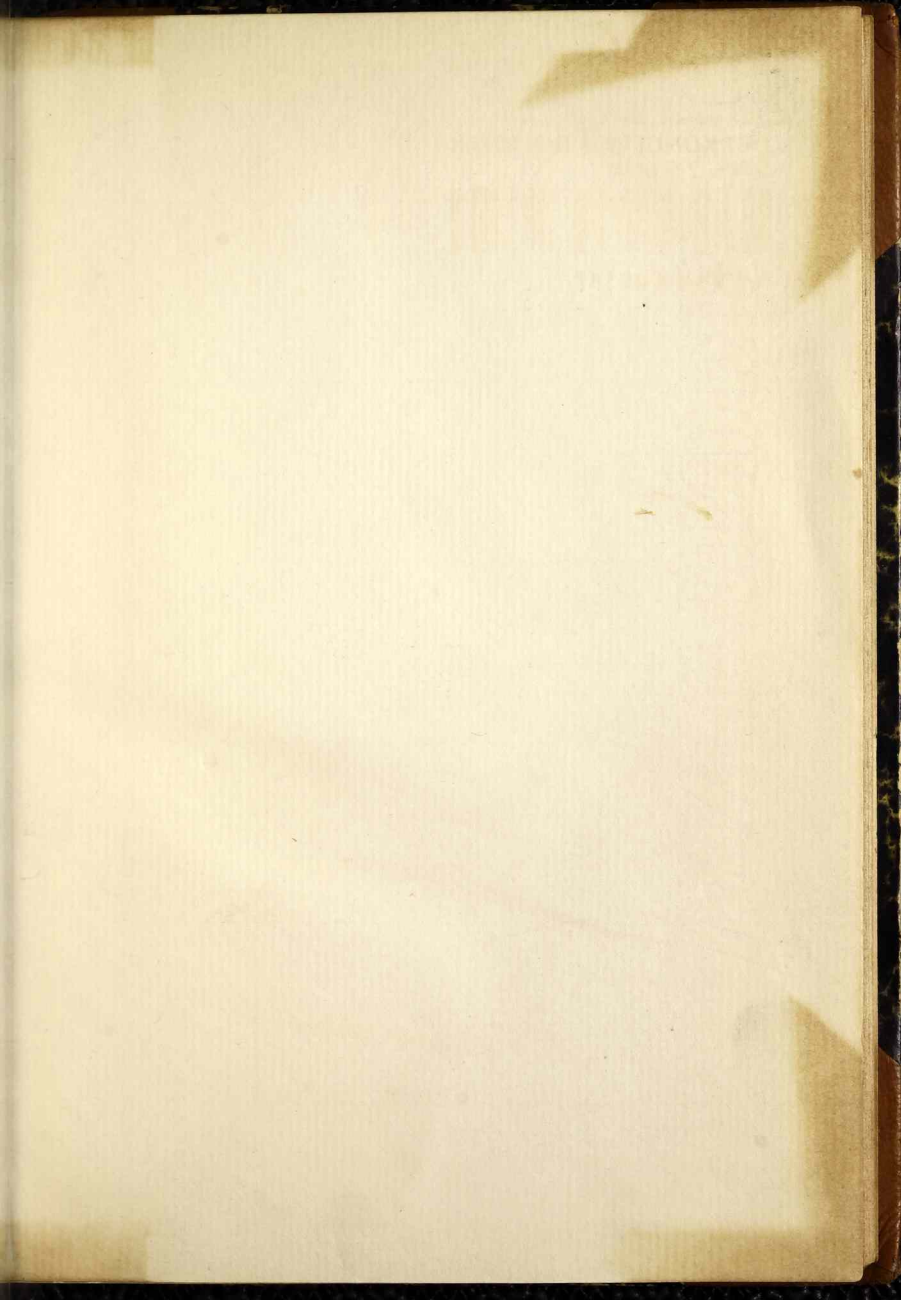
155 s.

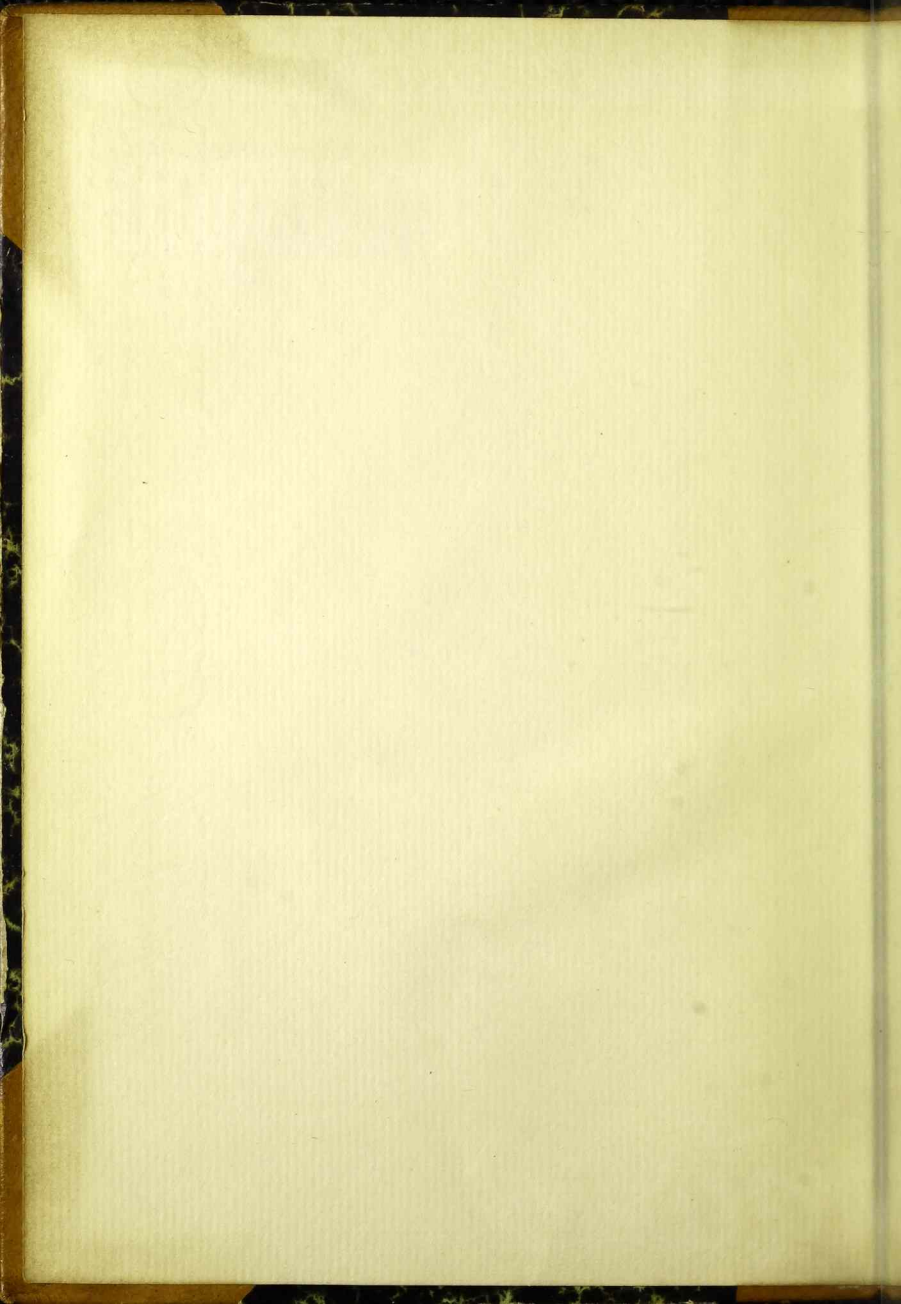
DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author





MARTINS HALV-UDGAVE
KRONE

Den usynlige

af
H. G. Wells

DEN USYNLIGE

1915. h 3636

H. G. WELLS

DEN USYNLIGE

AUTORISERET DANSK-NORSK OVERSÆTTELSE

AF

JESPER EWALD



MARTIN'S FORLAG

KØBENHAVN MCMXV



MARTIN'S FOHLADSTHYKKERI, KØBENHAVN.



FØRSTE KAPITEL.

Den besynderlige Mands Ankomst.

Den Fremmede kom en bidende kold Dag sidst i Februar gennem Aarets sidste Snestorm over Sletterne fra Bramblehurst Jernbanestation med en lille, sort Rejsetaske i sin tykt behandskede Haand. Han var indpakket fra Isse til Saal, og Skyggen af hans bløde Filthat skjulte hver Tomme af hans Ansigt undtagen den skinnende Næsetip; Sneen havde dynget sig op paa hans Skuldre og laa tykt paa Tasken, han bar. Mere død end levende stavrede han ind i *Coach and Horses* og smed Rejsetasken paa Gulvet. „Varme!“ raabte han, „i den menneskelige Barmhjertigheds Navn! Et Værelse med Varme!“ Han stampe og rystede Sneen af sig i Skænkestuen og fulgte efter Fru Hall ind i Gæsternes Opholdsværelse for at ordne Pengespørgsmaalet. Og da det var gjort, smed han et Par Guldmønter paa Bordet og slog sig ned i Kroen.

Fru Hall tændte op i Kaminen og forlod ham for med egne Hænder at tilberede et Maaltid Mad. Gæster i Iping Kro midt om Vinteren var noget ganske uhørt — og saa tilmed én, der var „reel“ — og hun var fast bestemt paa at vise sig værdig til sit Held.

Saa snart Bacon'en var sat i Arbejde og Millie, den epileptiske Tjenestepige, var blevet kvikket en Smule op ved Hjælp af et Par velvalgte, bidende Bemærkninger, bragte hun Dug, Tallerkner og Fade ind i Stuen og gav sig til med megen *éclat* at dække Bordet. Hun saa til sin Forbavselse, at hendes Gæst, skønt Ilden knitrede muntert, havde beholdt Hat og Frakke paa; han stod

med Ryggen mod hende og stirrede gennem Vinduet ud i Gaarden paa den faldende Sne.

De behandskede Hænder var foldede paa Ryggen, og han lod til at være fordybet i sine egne Tanker. Hun lagde Mærke til, at den Sne, der endnu sad paa hans Skuldre, smeltede og som Draaber faldt ned paa hendes Gulvtæppe.

„Skal jeg ikke tage Deres Hat og Frakke, Hr.?” sagde hun, „og faa dem godt tørrede ved Komfuret?”

„Nej,” sagde han, uden at vende sig.

Hun var ikke sikker paa at have hørt det og skulde lige til at gentage Spørgsmaalet.

Han drejede Hovedet og saa paa hende. „Jeg foretrækker at beholde det paa,” sagde han med Eftertryk, og hun lagde Mærke til, at han bar store, blaa Automobilbriller, og at hans Ansigt over Frakkekraven helt var dækket af et stort, busket Kindskæg.

„Meget vel,” sagde hun. „Som De vil. Her bliver snart varmere i Stuen.”

Han svarede ikke. Han havde igen drejet Hovedet bort, og Fru Hall der følte, at hendes Forsøg paa at faa en Samtale i Gang var malplaceret, dækkede hastigt og febrilsk Bordet færdigt og svansede ud af Stuen. Da hun kom igen, stod han der endnu, som af Sten, med bøjet Ryg og opslaaet Frakkekrave; den dryppende Hatteskygge hang ned over Ansigt og Øren og skjulte dem ganske. Hun satte, temmelig iørefaldende, Æg og Bacon paa Bordet, idet hun mere raabte end sagde:

„Der er serveret.”

„Tak,” svarede han og rørte sig ikke, før hun havde lukket Døren. Saa drejede han rundt paa Hælen og nærmede sig Bordet med en vis Ivrighed.

Da hun gennem Skænkestuen gik ud til Køkkenet, hørte hun en Lyd, der blev gentaget med regelmæssige Mellemrum. Klik, klik, klik, sagde det; det var Lyden af en Ske, der hastigt blev rørt rundt i en Skaal. „Aa, det Pigebarn!” sagde hun. „Saa! det havde jeg helt glemt. Det Smølehoved!” Og medens hun selv rørte Sennepen færdig, lod hun Millie faa et Par Stikpiller

for sin umaadelige Sendrægtighed. Hun havde kogt Skinken og Æggene, dækket Bordet og besørget det hele, medens Millie (en dejlig Hjælp!) kun havde kunnet overkomme at smøle med Sennep. Og ham, som var en ny Gæst og tænkte paa at blive der! Saa fyldte hun Sennepskrukken, stillede den med megen Værdighed paa en forgyldt og lakeret Bakke og bar den ind i Stuen.

Hun bankede paa og traadte hurtigt ind. I det samme gjorde hendes Gæst en hastig Bevægelse, saa hun kun lige saa et Glimt af noget Hvidt, der forsvandt bag Bordet. Det saa ud, som om han tog noget op fra Gulvet. Hun smækkede Sennepskrukken i Bordet og saa saa, at han havde taget Frakken og Hatten af og lagt dem over en Stol foran Kaminen. Og et Par vaade Støvler truede med at sætte Rustpletter paa Jernforsatsen. Hun gik beslutsomt løs paa disse Genstande. „Nu kan jeg vel tage dem, saa de kan blive tørret?“ sagde hun i en Tone, der ikke levnede Plads for Modsigelser.

„Lad Hatten være,“ sagde Gæsten med utydelig Stemme, og da hun vendte sig om, saa hun, at han havde løftet Hovedet og sad og saa paa hende.

Et Øjeblik stod hun og gloede, alt for overrasket til at kunne tale.

Han holdt et hvidt Stykke Tøj — en Serviet, han havde bragt med sig — over Underansigtet saa Mund og Kæber helt skjultes, og det var derfor, hans Stemme lød saa utydeligt. Men det var ikke det, der forbløffede Fru Hall. Det var den Omstændighed, at hele Panden over de blaa Brillen var dækket af en hvid Bandage, mens en anden skjulte Ørene, saa ikke en Stump af hans Ansigt var blottet, undtagen den lyserøde, spidse Næsetip. Den var skinnende blank og lyserød, akkurat som da hun først havde set den. Han bar en mørkebrun Fløjlsjakke med en høj, sort, lærredsforet Krave slaaet op om Ørene. Det tykke, sorte Haar, der hist og her saas under og mellem Bandagerne, stak frem i forvredne Totter og gav ham et højst besynderligt Udseende. Dette indhyllede og forbundne Hoved var saa uligt alt, hvad hun tidligere havde set eller drømt, at hun et Øjeblik stod som lamslaaet.

Han fjernede ikke Servietten, men holdt den, hvor den var, som hun nu saa, med en brunt behandsket Haand, og saa paa hende med sine uudgrundelige, tomme Glasøjne. „Lad Hatten være,“ sagde han med utydelig Stemme gennem den hvide Klud.

Hun begyndte at komme sig efter sin Forbløffelse. Hun lagde igen Hatten paa Stolen foran Kaminen. „Jeg vidste ikke,“ begyndte hun, „at — — —“ Og hun tav forlegen.

„Tak,“ sagde han tørt og saa fra hende til Døren og paa hende igen.

„Jeg skal straks sørge for, at de bliver grundigt tørrede,“ sagde hun og fjernede sig med Tøjet. Da hun gik ud ad Døren, saa hun igen paa hans hvide, indviklede Hoved og tomme Glarøjne, men han holdt stadig Servietten for Ansigtet. Det gøs lidt i hende, da hun lukkede Døren efter sig, og hendes Forbløffelse og Forvirring stod tydeligt afmalet paa hendes Ansigt. „Næ!“ hviskede hun. „Ih!“ Hun gik helt stilfærdigt ud i Køkkenet og var alt for optaget til at spørge Millie, hvad hun *nu* rodede med.

Gæsten sad og lyttede mens hendes Trin tabte sig. Han saa undersøgende paa Vinduet, inden han fjernede Servietten og igen gav sig til at spise. Han tog en Mundfuld, saa mistænksomt til Vinduet, tog igen en Mundfuld — saa rejste han sig og gik med Servietten i Haanden hen og trak Rullegardinet ned til det hvide Muslinsgardin, der dækkede de nederste Ruder. Derved blev der halvmørkt i Stuen. Saa vendte han beroliget tilbage til Bordet og sin Mad.

„Det stakkels Menneske er kommet til Skade eller er blevet opereret eller saadan noget,“ sagde Fru Hall. „Sikken en For skrækkelse de Bandager gav mig!“

Hun lagde mere Kul paa Ilden, slog Strygebrættet op og bredte den Rejsendes Frakke ud paa det. „Og de Glasøjne! Han lignede jo mere en Dykkerhjem end et menneskeligt Væsen!“ Hun hængte hans Halstørklæde over et Hjørne af Strygebrættet. „Og han holdt hele Tiden det Tørklæde for Munden. Talte igennem det! . . . Maaske var hans Mund ogsaa kommet til Skade — det kan jo være.“

Hun drejede rundt med et Sæt, som om hun pludselig var

kommet i Tanker om noget. „Men du Alstyrende!“ sagde hun og fo'r op med ét, „har du *endnu* ikke skrællet de Kartofler, Millie?“

Da Fru Hall gik ind for at tage af Bordet, da Gæsten var færdig, blev hun bestyrket i sin Formodning om, at ogsaa hans Mund maatte være blevet saaret eller paa anden Maade vansiret ved det Ulykkestilfælde, hun antog, han var kommet til Skade ved — han røg nemlig paa en Pibe, og al den Tid, hun var i Stuen, ikke saa meget som løsnede han paa det Silketørklæde, han havde viklet om sit Underansigt, for at stikke Spidsen i Munden. Og det var ikke i Distraktion, for hun saa, at han betragtede Tobakken, mens den brændte. Han sad i Hjørnet med Ryggen mod Vinduet, og nu, da han havde spist og drukket og var blevet godt gennemvarmet, var han ikke slet saa fornærmende kort for Hovedet som før. Kaminilden kastede et rødtligt Skær af Liv i hans Briller og gav dem et mindre tomt Udtryk.

„Jeg har noget Bagage paa Bramblehurst Station,“ sagde han og spurgte hende, hvordan han kunde faa det sendt. Han nikkede helt høfligt med sit forbundne Hoved som Tegn paa at have forstaaet hendes Forklaring. „I Morgen!“ sagde han. „Jeg kan ikke faa det før?“ og han lod til at blive skuffet, da hun svarede „Nej“. Var hun sikker paa det? Kunde man ikke faa en Mand til at køre over og hente det?

Fru Hall besvarede beredvilligt hans Spørgsmaal og indledte derpaa en Samtale. „Vejen derned er stejl,“ sagde hun som Svar paa Spørgsmaalet angaaende Vognen, og som passende Overgang fortsatte hun: „Det var der, der væltede en Vogn for et Aarstid eller mere siden. Der var en Herre, der blev dræbt, foruden Kusken. Saadan noget kan ske paa et Øjeblik, ikke sandt, Hr.?“

Men Gæsten var ikke saa let at fange. „Det kan det,“ sagde han gennem sit Tørklæde og betragtede hende roligt med sine uudgrundelige Glasøjne.

„Men det kan tage Tid, inden man kommer sig efter det, ikke sandt? Der var nu Tom, min Søstersøn, han flængede sin Arm paa en Le — faldt over den i Marken — og jeg siger Dem! Han maatte gaa med den i Bind i tre Maaneder. Det er næsten

ikke til at tro. Det har ligefrem givet mig saadan en Angst for Léer.“

„Ja, det kan jeg tænke,“ sagde Gæsten.

„En Overgang var vi bange for, at han maatte opereres, saa daarlig var han.

Gæsten lo kort — et barskt Bjæf, som han syntes at bide i sig og kvæle, inden det fik Lyd. „Var han virkelig?“ sagde han.

„Ja, han var. Og det var ikke noget at le af for den, der passede ham som jeg, da min Søster havde nok at gøre med sine Smaa. Der var Bandager at lægge paa, Hr., og Bandager at tage af. Saa hvis jeg maa være saa fri . . .“

„Kan De skaffe mig nogle Tændstikker?“ sagde Gæsten helt brat. „Min Pibe er gaaet ud.“

Fru Hall bremsede straks. Det var virkelig højst uhøfligt af ham, efter at hun havde fortalt ham alt det. Hun saa et Øjeblik maabende paa ham og huskede saa Pengene. Hun gik ud efter Tændstikkerne.

„Tak,“ sagde han højt, da hun kom med dem; saa vendte han hende Ryggen og stirrede igen ud ad Vinduet. Han var øjensynlig ømfindtlig med Hensyn til Operationer og Bandager. Hun „var ikke saa fri“ alligevel. Men hans barske Væsen havde irriteret hende, og Millie fik nok at gøre den Eftermiddag.

Gæsten blev i Dagligstuen indtil Klokken fire uden saa meget som spørge, om han var til Ulejlighed. Han var ganske stille det meste af Tiden — det lod til at han sad og røg ved Kaminen, mens Mørket blev tættere — maaske smaasov han.

En eller to Gange kunde en meget nysgerrig Lytter have hørt ham rage op i Kullene, og en Gang gik han hørligt frem og tilbage i Stuen en fem Minutters Tid. Det lød, som om han talte med sig selv. Saa knagede Lænestolen, da han igen satte sig.

ANDET KAPITEL.

Hr. Teddy Henfrey's første Indtryk.

Klokken fire, da det var næsten helt mørkt, og Fru Hall var ved at samle Mod til at gaa ind og spørge Gæsten, om han vilde have noget Te, kom Teddy Henfrey, Urreparatøren, ind i Skænkestuen.

„Du Almægtige, Fru Hall!“ sagde han, „det var dog et forfærdeligt Vejr til tyndsaaledede Støvler!“ Snefoget var taget til.

Fru Hall var enig med ham, og saa saa hun, at han havde sin Værktøjstaske med. „Nu da De er her, Hr. Teddy,“ sagde hun, „vilde jeg meget gerne have, at De kigede lidt paa det gamle Ur i Dagligstuen. Det gaar og det slaar, kraftigt og rigtigt nok, men den lille Viser vil ikke gøre andet end vise paa seks.“

Saa gik hun over til Dagligstuedøren, bankede paa og traadte ind.

Da hun aabnede Døren, saa hun sin Gæst siddende i Lænestolen foran Kaminen; det saa ud til, at han døsede lidt, det forbundne Hoved var gledet ned paa den ene Skulder. Stuen var kun oplyst ved Ildens røde Skær. Det hele laa utydeligt for hende, i fantastiske Lysstrejf og Skygger — saa meget mere, eftersom hun lige havde tændt Lampen i Skænkestuen, og hendes Øjne var blændede. Men et Sekund forekom det hende, at Manden, hun saa paa, havde en vældig, gabende Mund, en mægtig, utrolig Mund, der opslugte hele hans Underansigt. Det var hendes Indtryk et Øjeblik — et hvidt-bandageret Hoved med uhyrlige Glasøjne og under dem dette mægtige Svælg. Saa rørte han paa sig, fo'r op i Stolen og hævede Haanden. Hun slog Døren paa vid Gab, saa der blev mere Lys i Stuen, og nu saa hun ham tydeligere, med Tørklædet presset mod Ansigtet, akkurat som hun havde set ham holde Servietten før. Belysningen maatte saa have narret hende, tænkte hun.

„Har Herren noget imod, at denne Mand ser Uret efter?“ sagde hun, da hun var kommet sig efter sin øjeblikkelige Befipelse.

„Se Uret efter?“ sagde han stirrede søvnigt omkring i Stuen; saa blev han mere vaagen. „Ja, vær's god.“

Fru Hall gik ud for at hente en Lampe, og han rejste sig og strakte Lemmerne. Saa kom der Lys, og Hr. Teddy Henfrey traadte ind og stod Ansigt til Ansigt med dette forbundne Væsen. Han var, som han selv siger „lamslaaet“.

„Goddag,“ sagde den Fremmede og saa paa ham — som Hr. Henfrey siger, med en levende Fornemmelse af de sorte Brillen — „som en Hummer“.

„Jeg haaber,“ sagde Hr. Henfrey, „at jeg ikke kommer til Ulejlighed.“

„Aldeles ikke,“ sagde den Fremmede. „Skønt jeg har forstaaet det saaledes,“ — henvendt til Fru Hall — „at dette Værelse er overladt mig til mit private Brug.“

„Jeg tænkte,“ sagde Fru Hall, „at De gerne vilde have Uret . . .“

„Ja vist,“ sagde den Fremmede, „ja vist, men som Regel foretrækker jeg at være alene og uforstyrret.“

Han stillede sig med Ryggen mod Kaminen og Hænderne foldede bag sig. „Og nu,“ sagde han, „naar Urreparationen er overstaaet, vilde jeg sætte Pris paa at faa noget Te. Men ikke før Urreparationen er forbi.“

Fru Hall skulde til at forlade Stuen — hun gjorde intet Forsøg i Retning af Konversation denne Gang, da hun ikke ønskede at blive bidt af i Hr. Henfrey's Nærværelse — da hendes Gæst spurgte hende, om hun havde foretaget sig noget angaaende hans Kufferter i Bramblehurst. Hun meddelte ham, at hun havde givet Landposten Besked desangaaende, og at de vilde komme med Fragtmanden næste Morgen.

„De er vis paa, de ikke kan hentes før?“

Hun bekræftede sin Vished med udpræget Kulde.

„Jeg kan meddele Dem,“ sagde han, „— jeg var virkelig for udmattet og forfrossen til at tænke paa det før — at jeg er Kemiker.“

„Ja saa,“ sagde Fru Hall, meget imponeret.

„Og min Bagage bestaar væsentlig af Apparater og Kemikalier.“

„Meget værdifulde Ting, det er da vist,“ sagde Fru Hall.

„Og jeg vil naturligvis gerne hurtigst muligt kunne fortsætte mine Eksperimenter.“

„Selvfølgelig.“

„Grunden til, at jeg er kommet til Iping,“ vedblev han, noget langsomt og eftertænksomt, „er . . . at jeg ønsker at være uforstyrret. Jeg holder ikke af at blive forstyrret i mit Arbejde. Desuden nødvendiggør et Ulykkestilfælde —“

„Det tænkte jeg nok,“ sagde Fru Hall til sig selv.

„En vis Tilbagetrukkenhed. Mine Øjne er til Tider saa svage og smertende, at jeg maa holde mig i Mørke i Timevis — lukke mig inde. Undertiden — nu og da. Ganske vist ikke for Øjeblikket. Men i saa Fald foraarsager den ringeste Forstyrrelse — blot det, at en Fremmed kommer ind i Stuen — mig ligefrem uudholdelig Pine og Irritation . . . Det er lige saa godt, jeg straks underretter Dem herom.“

„Ja, selvfølgelig,“ sagde Fru Hall. „Og hvis jeg maa være saa fri at . . .“

„Saa tror jeg ikke, der er andet,“ sagde den Fremmede i den absolut afsluttende Tone, der var ejendommelig for ham. Fru Hall gemte sit Spørgsmaal og sin Sympati til bedre Lejlighed.

Da Fru Hall var gaaet, blev han staaende foran Kaminen og gloede — det er Hr. Henfrey's Udtryk — paa Arbejdet med Uret. Hr. Henfrey arbejdede med Lampen staaende lige ved Siden af sig, og den grønne Skærm kastede et skarpt Lys paa hans Hænder og Urværket, mens det øvrige af Stuen henlaa i Halvmørke. Naar han saa op, svømmede det med farvede Klatter for hans blændede Øjne. Da han led af medfødt Nysgerrighed, havde han skilt hele Værket ad — hvilket var ganske unødvendigt — med den Hensigt at sinke Arbejdet saa meget som muligt og maaske komme i Snak med den Fremmede. Men dær stod den Fremmede, fuldstændig tavs og ubevægelig. Saa ubevægelig — at Henfrey blev nervøs. Han følte sig alene i Stuen og saa op, og der, graat og utydeligt, var det forbundne Hoved og de store,

mørke Glasøjne, der stirrede stift paa ham som gennem en drivende Taage af grønne Pletter. Det var Henfrey saa uhyggeligt, at de et helt Minut stirrede stift og tomt paa hinanden. Saa saa Henfrey ned igen. En meget pinlig Situation! Hvis man bare kunde finde paa noget at sige. Skulde han bemærke, at Vejret var usædvanlig køligt af den Aarstid?

Han saa op som for at sondere Terrænet, inden han kom med sin Indlednings-Bemærkning. „Vejret . . .“ begyndte han.

„Hvorfor ser De ikke at blive færdig og komme af Sted?“ sagde den stive Skikkelse, der øjensynlig befandt sig i en Tilstand af møjsommeligt indædt Raseri. „Alt, hvad De har at gøre, er at sætte den lille Viser fast paa dens — Aksel. De laver den for tykt, min gode Mand.“

„Ja vel, Hr. — blot et Minut endnu. Jeg undersøgte . . .“ Og Hr. Henfrey gjorde sig færdig og gik.

Men han var overmaade utilpas og ærgerlig, da han gik. „Satan ogsaa!“ sagde Hr. Henfrey til sig selv, da han trampede ned gennem Landsbyen i Snefoget. „Et Ur *maa* da ses efter af og til.“

Og igen: „Er det forbudt at se paa dig? Uf!“

Og endnu en Gang: „Lader til det. Du kunde ikke være mere indviklet og forbundet, om du var bange for Politiet.“

Ved Gleeson's Hjørne mødte han Hall, der fornylig havde giftet sig med den Fremmedes Værtinde i *Coach and Horses*, og som nu kørte Iping Deligencen til Sidderbridge Junction, naar der af og til var Folk der skulde den Vej. Han var paa Hjemvejen derfra nu. Efter hans Kørsel at dømme havde han øjensynlig „bedet“ i Sidderbridge. „G'aften, Teddy,“ sagde han i Forbifarten.

„Du har faaet en løjerlig Størrelse i Huset hjemme!“ sagde Teddy.

Hall holdt Hestene an, meget villig til at slaa en Sludder af. „Hva'?" sagde han.

„Der er taget en løjerlig Gæst ind i *Coach and Horses*,“ sagde Teddy. „Naada!“

Og han begyndte i malende Udtryk at beskrive for Hall, hvordan hans Kones mærkelige Gæst saa ud. „Smager lidt af For-

klædning, ikke? Jeg kunde nok lide at se den Mands Ansigt, der skulde bo i *mit* Hus," sagde Henfrey. „Men Kvindfolk er saa godtroende — naar det drejer sig om Fremmede. Han har taget dine Værelser og ikke engang opgivet sit Navn, Hall.“

„Det mener du ikke?“ sagde Hall, der var noget langsom i Opfattelsen.

„Jo,“ sagde Teddy. „I Ugevis. Hvad han saa er, kan du ikke blive af med ham paa mindre end en Uge. Og der kommer en Masse Kufferter til ham i Morgen, siger han. Lad os haabe, der er noget i dem, Hall.“

Han fortalte Hall, hvorledes hans Tante i Hastings var blevet snydt af en fremmed med tomme Kufferter. Det lykkedes ham at gøre Hall svagt mistænksom. „Hyp, gamle Tøs,“ sagde Hall. „Jeg maa vel se at komme hjem og kige nærmere paa det.“

Teddy trampede videre med betydelig lettet Sind.

I Stedet for at „kige nærmere paa det“, da han kom hjem, fik Hall imidlertid en grundig Overhaling af sin Kone, fordi han havde opholdt sig saa længe i Sidderbridge, og hans sagtmodige Forespørgsler blev besvarede vredt og ufyldestgørende. Men den Mistænksomhedens Sæd, Teddy havde saaet, spirede i hans Sind til Trods for denne nedslaaende Modtagelse. „I Kvindfolk véd da heller ikke alting,“ sagde Hr. Hall, fast bestemt paa ved første Lejlighed nærmere at undersøge, hvem og hvad Gæsten var. Og da den Fremmede var gaaet i Seng, hvilket han gjorde ved Halv-titiden, gik Hr. Hall med megen Værdighed ind i Dagligstuen og stirrede stift paa sin Kones Møbler, blot for at demonstrere, at den Fremmede ikke var Herre dér og undersøgte med en noget foragtelig Mine et Ark matematiske Udregninger, den Fremmede havde efterladt. Da han gik til Ro for Natten, gav han sin Kone Besked om nøje at undersøge den Fremmedes Bagage, naar den kom den næste Dag.

„Pas du dit, Hall,“ sagde Fru Hall, „saa skal jeg nok vide at passe mit.“

Hun var saa meget mere tilbøjelig til at være affejende overfor Hall, fordi den Fremmede utvivlsomt var en højst mærkelig Fremmed, og hun var selv alt andet end rolig med Hensyn til ham.

Midt om Natten vaagnede hun ved at drømme om vældige, hvide Hoveder, der lignede Roer og kom efter hende med store, sorte Øjne og siddende paa Enden af uendelige lange Halse. Men da hun var en forstandig Kone, beherskede hun sine Angstførmelser, vendte sig om paa den anden Side og sov videre.

TREDIE KAPITEL.

Tusind og én Flasker.

Saaledes gik det til, at dette besynderlige Menneske dukkede frem af det ukendte i Landsbyen Iping paa den 29de Dag i Februar, umiddelbart før Tøbrudet. Næste Dag ankom hans Bagage, skumplende gennem Sludet — og en højst mærkværdig Bagage var det. Der var ganske vist et Par Kufferter, af den Slags som et fornuftigt Menneske rejser om med, men desuden var der en Kasse med Bøger — store, fede Bøger, hvoraf nogle var skrevet med en ganske uforstaaelig Haandskrift — og en halv Snes eller flere Pakker, Kasser og Æsker, hvis Indhold var pakket i Straa — Glasflasker, forekom det Hall, der nu og da pillede nysgerrigt ved Straaet. Den Fremmed kom utaalmodigt ud for at tage mod Fearenside's Vogn, indpakket med Hat, Frakke, Handsker og Halstørklæde, mens Hall slog en lille Sludder af, inden han hjalp til med at bringe det ind. Ud kom han, uden at lægge Mærke til Fearenside's Hund, der venskabeligt snusede til Hall's Ben.

„Se at faa de Kasser ind,“ sagde han. „Jeg har ventet længe nok paa dem.“

Og han kom ned ad Stentrappen og henimod Vognens Bagsmæk som for at tage fat i en af de mindre Kasser.

Men ikke saa snart havde Fearenside's Hund faaet Øje paa

ham, før den begyndte at rejse Børster og snerre vildt, og da han i fuld Fart kom ned ad Trappen, gjorde den et forberedende Spring og røg saa lige i hans Haand. „Hov!“ raabte Hall og sprang til Side, han var ingen Helt overfor Hunde, og Fearenside hylede: „Læg sig!“ og greb Pisken.

De saa, at Hundens Tænder havde flænget Haanden, hørte et Spark, saa Hunden gøre et Sidespring og slaa Tand i den Fremmedes Ben og hørte Buksebenet blive flænget. Saa ramte Fearenside sin Ejendom med den tynde Ende af Pisken, og Hunden trak sig med et ynkeligt Hyl ind under Vognen. Det hele gik for sig i Løbet af et kort halvt Minut. Ingen talte — alle raabte de i Munden paa hinanden. Den Fremmede saa hastigt paa sin flængede Handske og sit Ben, gjorde en Bevægelse som for at bøje sig over det, vendte sig saa om og fo'r op ad Trappen og ind i Kroen. De hørte ham løbe i fuld Fart over Gangen og op ad Trappen til sit Soveværelse.

„Dit forbandede Dyr!“ sagde Fearenside og kravlede ned af Vognen med Pisken i Haanden, mens Hunden holdt Øje med ham bag Hjulet.

„Kom her hen!“ sagde Fearenside . . . „Det er det klogeste.“

Hall havde staaet og set maabende til. „Han blev bidt,“ sagde Hall. „Jeg maa hellere gaa op og se til ham.“ Og han satte efter den Fremmede. Han mødte Fru Hall i Gangen. „Fragtmandens Hund bed ham,“ sagde han.

Han gik lige derop, og da den Fremmedes Dør stod paa Klem, puffede han den helt aaben og skulde til uden videre at gaa indenfor — han havde af Naturen et godt og medfølgende Sind.

Rullegardinet var trukket ned, og Stuen laa i Halvmørke. Han saa et Glimt af noget meget mærkeligt, noget der saa ud som en Arm uden Haand, der vinkede til ham, og et Ansigt bestaaende af tre store, udflydende Pletter paa Hvidt; det mindede stærkt om en bleg Stedmodersblomst. Saa fik han et voldsomt Stød i Brystet, blev slynget tilbage, Døren smækkede i for Ansigtet af ham og blev laaset. Det gik saa hastigt for sig, at han ingen Tid fik til at gøre Bemærkninger. En Viften af ubegribelige Genstande, et

Slag og en Udsmidning. Der stod han paa den lille, mørke Trappe-afsats og grundede over, hvad det vel var, han havde set.

Et Par Minutter senere kom han ud til den lille Flok, der havde samlet sig foran *Coach and Horses*. Der var Fearenside, der for anden Gang fortalte, hvad der var sket — der var Fru Hall, der erklærede, at hans Hund ikke havde noget at skulle have sagt overfor hendes Gæster, der var Indehaveren af Kramboden lige over for, Huxter, der spurgte ud, og Sandy Wadgers, Smeden, der sagde, hvad han mente om det — desuden Kvindfolk og Børn, der allesammen gav deres Besyv med: „*Mig* skulde den ikke faa Lov at bide“ — „Det skulde være forbudt at have saadan nogle Hunde“ — „Hvorfor *bed* den da?“ — og saa fremdeles.

Hr. Hall, der stod og lyttede og gloede paa dem, kunde slet ikke fatte, at han havde oplevet noget saa ovenud besynderligt. Desuden var hans Ordforraad alt for begrænset for hans Indtryk.

„Han behøver ingen Hjælp, siger han,“ sagde han som Svar paa Fru Hall's Forespørgsel. „Vi maa hellere se at faa hans Bagage ind.“

„Han burde vaske det ud straks,“ sagde Hr. Huxter, „især hvis der er Spor af Snavs i det.“

„Jeg vilde skyde den, det er, hvad jeg vilde gøre,“ sagde en Dame i Flokken.

Med ét begyndte Hunden at snerre igen.

„Skynd Dem,“ raabte en vred Stemme fra Døren, og der stod den indhyllede Fremmede med opslaaet Frakkekrave og Hatte-skyggen ned i Øjnene. „Jo før De faar de Ting ind, jo bedre.“ En navnløs Tilskuers har erklæret, at han havde taget andre Benklæder og Handsker paa.

„Kom De noget til?“ spurgte Fearenside. „Det var jo kedeligt, at Hunden . . .“

„Ikke Spor,“ sagde den Fremmede. „Ikke en Rift. Skynd Dem med de Kasser.“

Saa mumlede han en Ed hen for sig, paastod Hr. Hall.

Saa snart den første Kasse var bragt ind i Stuen, kastede den Fremmede sig over den med glubende Iver og begyndte at pakke

ud, saa Straaet flød overalt, uden at tage det ringeste Hensyn til Fru Hall's Gulvtæppe, og ud af Kassen kom Flasker — smaa, tykke Flasker med Pulvere, smaa tynde Flasker med farvede og hvide Væsker, Flasker med „Gift“ paa Etiketten, Flasker med tyk Mave og tynd Hals, store grønne Flasker, store hvide Flasker, Flasker med Glasprop og indætset Etiket, Flasker med Korkprop, Flasker med Træprop, Vinflasker, Salatolie-Flasker — — han stillede dem i Rækker paa Kommoden, paa Kaminhylden, paa Bordet under Vinduet, rundt omkring paa Gulvet, paa Boghylden — overalt. Apoteket i Bramblehurst kunde ikke opvise halvt saa mange. Det saa ud af noget. Kasse efter Kasse spydede Flasker ud, indtil alle seks var tomme og Bordet dækket med Straa; foruden Flaskerne indeholdt disse Kasser intet andet end en Del Reagensglas og en omhyggeligt indpakket Vægt.

Og i samme Øjeblik, den sidste Kasse var tømt, gik den Fremmede hen til Vinduet og gav sig til at arbejde, uden at bryde sig det ringeste om Straaet, der flød paa Gulvet, Ilden, der var gaaet ud, Kassen med Bøger, der stod udenfor, eller Kufferterne og den øvrige Bagage, der var bragt ovenpaa.

Da Fru Hall kom ind med hans Middagsmad, var han allerede saa fordybet i sit Arbejde med at hælde smaa Draaber fra Flaskerne i Reagensglas, at han ikke hørte hende, før hun havde fejlet Straaet bort og stillet Bakken paa Bordet, maaske med et vist Eftertryk, som Følge af den Tilstand hun havde fundet Stuen i, da hun traadte ind. Saa drejede han Hovedet halvt og saa straks bort igen. Men hun lagde Mærke til, at han havde taget sine Brillen af, de laa ved Siden af ham paa Bordet, og det forekom hende, at hans Øjenhuler var usædvanlig dybe. Han tog Brillerne paa igen og vendte saa Ansigtet mod hende. Hun skulde lige til at klage over Straaet paa Gulvet, men han kom hende i Forkøbet.

„Jeg vilde sætte Pris paa, at De bankede, inden De kom ind,“ sagde han, med det næsten sindssygt rasende Tonefald, der lod til at være karakteristisk for ham.

„Jeg bankede paa, men det lader ikke . . .“

„Maaske gjorde De det. Men under mine Eksperimenter — mine overmaade vigtige og betydningsfulde Eksperimenter — er den ringeste Forstyrrelse — en Dør, der knirker . . . Jeg maa bede Dem —“

„Ja, naturligvis. De kan jo dreje Nøglen om, hvis De vil. Naar De vil.“

„Det er en udmærket Idé,“ sagde den Fremmede.

„Dette Straa, Hr. Hvis jeg maa være saa fri . . .“

„Lad bare være. Hvis Straaet generer Dem, kan De sætte det paa Regningen.“ Og han mumlede noget til hende — Ord, der havde en mistænkelig Lighed med Forbandelser.

Han var saa besynderlig, som han stod der, saa bidsk og tirret, med sin Flaske i den ene Haand og Reagensglasset i den anden, at Fru Hall blev ganske forfærdet. Men hun var en beslutsom Dame. „I saa Tilfælde vilde jeg gerne vide, hvad De mener, jeg passende . . .“

„En Shilling — regn det for en Shilling. En Shilling er da vel tilstrækkeligt?“

„Saa siger vi det,“ sagde Fru Hall og begyndte at lægge Dug paa Bordet. „Naturligvis, hvis De er tilfreds . . .“

Han vendte Ryggen til hende og satte sig ned med opslaaet Frakkekrave.

Hele Eftermiddagen arbejdede han for laaset Dør og, efter hvad Fru Hall erklærer, det meste af Tiden i dyb Stilhed. Men en Gang lød der et Brag og en Klirren af Flasker, som om Bordet havde faaet et Stød, saa blev noget Glas knaldet voldsomt i Gulvet, og man kunde høre ham vandre hastigt frem og tilbage i Stuen. Hun frygtede, der var sket noget og gik hen til Døren for at lytte. Hun havde ikke Lyst til at banke paa.

„Jeg kan ikke komme videre,“ rasede han, „jeg *kan* ikke! Tre Hundrede Tusind, fire Hundrede Tusind! Uendelig! Snydt! Hele mit Liv kan det tage mig! . . . Taalmodighed! Aa, Taalmodighed! . . . Dit Fjols!“

Der hørtes Trampen af Træsko i Skænkestuen, og Fru Hall maatte meget modstræbende give Afkald paa Resten af hans

Enetale. Da hun vendte tilbage, var der igen stille indenfor, naar undtages Stolens sagte Knirk og af og til Klirren af Glas. Det var forbi. Den Fremmede var begyndt at arbejde igen.

Da hun kom ind med hans Te, saa hun Glasskaar i Hjørnet under Spejlet og en gullig Plet, der skødesløst var blevet tørret bort. Hun viste ham det.

„Sæt det paa Regningen,“ hvædede Gæsten. „For Guds Skyld, irriter mig ikke! Hvis noget bliver beskadiget, saa sæt det paa Regningen.“ Og han fordybede sig igen i sine Formler.

*

*

*

„Jeg vil sige dig en Ting,“ sagde Fearenside med en mystisk Mine. Det var sent paa Eftermiddagen, og de sad i den lille Øl-butik i Iping.

„Naa?“ sagde Teddy Henfrey.

„Den Fyr, som du taler om, og som min Hund bed. Ja — han er sort. I hvert Fald hans Ben. Jeg saa det gennem Flængen i hans Bukser og Flængen i hans Handske. Man skulde vente at se noget kydfarvet, ikke? Naa — det var der ingenting af. Det rene Sorte. Jeg siger dig, han er saa sort som min Hat.“

„Du Almægtige!“ sagde Henfrey. „Det er i det hele taget en løjerlig Historie. Hans Næse er jo saa rød som Maling!“

„Det er sandt,“ sagde Fearenside. „Det véd jeg. Og jeg skal sige dig, hvad jeg tror. Den Mand er blakket, Teddy, sort her og hvid der — i Pletter. Og han skammer sig over det. Han er en Slags Mulat og Farven er gaaet af i Pletter i Stedet for at blandes. Jeg har hørt om den Slags før. Og det er jo almindeligt med Heste, som enhver kan se.“

FJERDE KAPITEL.

Dr. Cuss interviewer den Fremmede.

Jeg har med en vis Omstændelighed fortalt om den Fremmedes Ankomst til Iping, for at Læseren kan forstaa det ejendommelige Indtryk, han gjorde. Men med Undtagelse af to mærkelige Hændelser kan jeg gaa let hen over hans Ophold dør indtil den Dag, da den aarlige Landsbyfest blev afholdt. Der var en Del Sammenstød med Fru Hall i Anledning af Husordenen, men indtil sent i April, da der først viste sig Tegn paa Pengemangel, klarede han overmaade let Sagen ved Ekstrabetaling. Hall kunde ikke lide ham og sagde, saa ofte han turde, at det bedste vilde være, om man kunde blive fri for ham; men han viste hovedsagelig sin Modvillie ved demonstrativt at skjule den og saa vidt muligt undgaa sin Gæst. „Vent til Sommer,“ sagde Fru Hall meget forstandigt, „naar Kunstnerne begynder at komme. Saa kan vi tænke paa det. Han er maaske en Smule anstrengende, men Regninger, der bliver betalt punktlig er punktligt betalte Regninger, hvad du saa end siger.“

Den Fremmede gik ikke i Kirke og gjorde i det hele taget ingen Forskel paa Søndag og de søgne Dage, ikke engang i sin Paa-klædning. Han arbejdede ihærdigt, efter hvad Fru Hall mente. Nogle Dage kom han tidligt ned og var optaget hele Tiden. Til andre Tider stod han sent op, vandrede frem og tilbage i Stuen, vredt og hørligt mumlende hen for sig i Timevis, røg eller sov i Lænestolen foran Kaminen. Han havde ingen Forbindelse med den øvrige Verden udenfor Landsbyen. Hans Humør var stadig meget uberegneligt, i Reglen opførte han sig som et Menneske, der maa finde sig i næsten uudholdelig Tvang, og et Par Gange hændte det, at noget blev flaaet, flænget, knust eller slaet i Gulvet under Anfald af afsindigt Raseri. Hans Vane med halvhøjt at tale med sig selv, bemægtigede sig ham mere og mere, men skønt Fru Hall samvittighedsfuldt lyttede, kunde hun ingen Mening eller Sammenhæng faa i det, hun hørte.

Han gik sjældent udenfor en Dør om Dagen, men i Skumringen

gik han ud, indhyllet til Ukendelighed, enten det var godt eller daarligt Vejr og foretrak de ensomste Veje og dem, der var mest overskyggede af Trær eller laa gemt mellem Bakker. Hans stirrende Brilleøjne og aandeagtige, forbundne Hoved under Hatteskyggen dukkede en Gang med ubehagelig Pludselighed op af Mørket foran to Landarbejdere for Hjemgaaende, og Teddy Henfrey blev skræmt næsten fra Vid og Sans, da han en Aften ved Halvtitiden kom ud fra „*Scarlet Coat*“ og i Lyset fra den aabentstaaende Krodør saa den Fremmedes dødningeagtige Hoved (han gik med Hatten i Haanden). Børn, der saa ham ved Mørkets Frembrud, drømte om Bømanden, og det var ikke let at afgøre, om han havde mere imod Drengene end de mod ham eller omvendt, men Modvillien manglede ganske sikkert intet i Styrke paa nogen af Siderne.

Det var uundgaaeligt, at et Menneske af et saa mærkværdigt Udseende og Opførsel snart blev det almindelige Samtaleemne i en Landsby som Iping. Der var stærkt delte Meninger om, hvad han egentlig var. Fru Hall var saarbar paa det Punkt. Naar nogen spurgte, forklarede hun, at han var „eksperimenterende Kemiker“, idet han langsomt og forsigtigt udtalte Ordene, som om hun frygtede for at snuble over hver Stavelse. Naar hun blev spurgt, hvad en eksperimenterende Kemiker er, svarede hun med en vis Overlegenhed, at det var noget, de fleste dannede Mennesker vidste og forklarede det saaledes, at han „opdagede Ting“. Hendes Gæst var kommet til Skade ved sit Arbejde, sagde hun, hvilket for en Tid havde ødelagt hans Ansigt og Hænder, og da han var en meget ømfindtlig Natur, ønskede han ikke, at Omverdenen skulde lægge Mærke dertil.

Naar hun ikke hørte det, var der mange, der talte højt om, at han utvivlsomt var en Forbryder, der søgte at skjule sig for Politiet ved at vikle sig ind fra Isse til Saal. Den Idé var udklækket i Hr. Teddy Henfrey's Hjerne. Ingen havde hørt noget om større Forbrydelser siden Midten eller Slutningen af Februar. Hr. Gould, Vikaren i Statsskolen, udarbejdede af Henfrey's Idé den Teori, at den Fremmede var en forklædt Anarkist, der tilberedte Sprængstoffer, og han besluttede at undersøge Sagen

saa grundigt, hans Tid tillod ham det. Hans Undersøgelser bestod væsentlig i at stirre stift paa den Fremmede, naar han mødte ham, eller krydsforhøre Folk, der aldrig havde set ham. Men han opdagede intet.

Andre sluttede sig til Hr. Fearenside, og optog enten det blakede Synspunkt eller en Variation af det. Som for Eksempel Silas Durgan, der hævdede, at „hvis han vilde lade sig vise frem paa Markeder, kunde han tjene sig en Formue i en Haandevending,“ og — han havde en Forkærlighed for teologiske Vendinger — sammenlignede ham med Manden med det ene Talent. Men andre igen forklarede det hele ved at erklære den Fremmede for en uskadelig Sindssyg. Det Synspunkt havde den Fordel, at det straks gav Svar paa alle Spørgsmaal. Mellem disse Hovedgrupper var der en Del, der vaklede eller indtog Mellemstandpunkter. Sussex' Indbyggere er saa temmelig fri for Overtro, og det var først efter Begivenhederne i Begyndelsen af April, man hørte Hvirken om det Overnaturlige i Landsbyen. Og selv da kun blandt Kvinderne.

Men hvad Folkene i Iping end mente om ham, var de alt i alt enige om ikke at kunne lide ham. Hans Irritation, der ikke vilde været uforstaaelig for et Menneske, der beskæftigede sig med Hjernearbejde, var en stadig Kilde til Forundring hos disse fredelige Sussex Landsbyfolk. De vilde Fagter, de nu og da saa ham gøre, denne ilsomme Gang gennem Landsbyen efter Mørkets Frembrud, der bragte ham over dem i et Nu ved de fredelige Hushjørner, den umenneskelige Maade, hvorpaa han mødte ethvert Tegn paa Interesse eller Nysgerrighed, denne Forkærlighed for Mørket, der ytrede sig ved lukkede Døre, nedrullede Gardiner og slukkede Lys — — hvem kunde finde sig i den Slags? De gik af Vejen for ham, naar han kom gennem Landsbyen, og naar han var gaaet forbi, slog de unge Spøgefugle Frakkekraven op, trak Hatten ned i Panden og fulgte forsigtigt efter ham, søgende at efterligne hans hemmelighedsfulde Optræden. Der var paa den Tid en almenyndet Sang, der hed „Bømanden!“ Frk. Satchell sang den ved Skolekoncerten — assisteret af Kirkelysene — og naar efter den Tid et Par af Landsbyfolkene var

samlende, og den Fremmede viste sig, hørte man uvægerlig en Takt eller to af denne Melodi blive fløjtet mer eller mindre skingrende. Og smaa Børn, der var sent ude, raabte „Bømand!“ efter ham og stak af, skælvende og vigtige.

Cuss, Distriktslægen, var ved at forgaa af Nysgerrighed. Bandedagerne vakte hans Interesse som Fagmand; Beretningen om det tusind og én Flasker gjorde ham misundelig og nysgerrig. Hele April og Maj igennem var han paa Udkig efter Lejlighed til at tale med den Fremmede, og omsider, henad Pinse, kunde han ikke holde sig længer, men greb en Bidragsliste til Oprettelse af et Sygeplejerskeembede i Landsbyen som Paaskud. Til hans Forbavselse, vidste Fru Hall ikke, hvad hendes Gæst hed.

„Han opgav et Navn,“ sagde Fru Hall — en Paastand der var ganske grebet ud af Luften — „men jeg hørte det ikke rigtig.“ Hun syntes, det var saa underligt ikke at kende Mandens Navn.

Cuss bankede paa Dagligstuen og traadte ind. Der hørtes en meget tydeligt udtalt Ed derindefra.

„Undskyld, jeg forstyrrer,“ sagde Cuss, og saa blev Døren lukket og Fru Hall afskaaret fra Resten af Samtalen.

De næste ti Minutter kunde hun høre Mumlen af Stemmer, saa lød der et forbavset Udbrud, Lyden af Trin, af en Stol, der blev slynget til Side, en barsk Latter, hastige Skridt henimod Døren, og Cuss kom ud, kridhvid i Ansigtet, stirrende tilbage mod Stuen. Han lod Døren staa aaben bag sig og gik uden at se til hende gennem Skænkestuen og ud ad Døren, og hun hørte ham i fuld Fart sætte ned ad Vejen. Han holdt Hatten i Haanden. Hun stod bag Skænken og saa mod den aabne Dør ind til Dagligstuen. Saa hørte hun den Fremmede le stille og komme hen mod Døren. Hun kunde ikke se hans Ansigt derfra, hvor hun stod. Dagligstuedøren smækkede i, og der blev igen stille.

Cuss gik gennem Landsbyen lige hen til Bunting, Præsten.

„Er jeg gal?“ begyndte Cuss uden Indledning, da han traadte ind i det fattige lille Studerekammer. „Ser jeg ud som en Sinds-syg?“

„Hvad er der sket?“ sagde Præsten og lagde det forstenede

Søpindsvin paa de løse Ark af den Prædiken, han arbejdede paa.

„Den Fyr i Kroen —“

„Naa?“

„Giv mig noget at drikke,“ sagde Cuss og satte sig.

Da hans Nerver var blevet beroligede med et Glas billig Sherry — det eneste drikkelige, den gode Pastor havde i Huset — fortalte han ham om den Samtale, han lige kom fra.

„Gik ind,“ stønnede han, „og begyndte med at bede om et Bidrag til det Sygeplejerske-Fond. Han havde stukket Hænderne i Lommerne, da jeg kom ind, og satte sig tungt i sin Stol. Nøs. Jeg fortalte ham, jeg havde hørt, han interesserede sig for videnskabelige Spørgsmaal. Han sagde „Ja“. Nøs igen. Blev ved med at nyse hele Tiden, øjensynlig faaet sig en helvedes Forkølelse paa Halsen. Intet Under — saa indpakket han er. Jeg udviklede den Sygeplejerske-Idé for ham og brugte hele Tiden Øjnene. Flasker — Kemikalier — over det hele. Vægt, Stativ med Reagensglas og en Lugt af — Primula. Om han vilde yde et Bidrag. Sagde, han vilde tænke over det. Spurgte ham ligeud, om han eksperimenterede. Sagde, at det gjorde han. Om hans Forsøg var vanskelige, om de to megen Tid? Han blev helt arrig, „en forbandet lang Tid tager det,“ sagde han, det var ligefrem som om Proppen røg af Flasken. „Ja saa?“ sagde jeg. Og ud kom det. Manden var lige paa Kogepunktet, og mit Spørgsmaal fik ham til at koge over. Han havde lavet en Recept — en overmaade betydningsfuld Recept — til hvad Brug vilde han ikke sige. Om den var medicinsk? „Hvad Satan snuser De efter?“ Jeg gav ham en Undskyldning. Han fortsatte. Han havde læst den igennem. Fem Stoffer. Lagde den fra sig og vendte Hovedet. En Trækvind fra Vinduet greb Papiret. Væk! Han arbejdede i et Værelse med aaben Kamin, sagde han. Saa et Glimt, og dør var Recepten ved at ryge i fuld Flamme op gennem Skorstenen. Fo'r hen efter den, netop da den forsvandt. Saaledes! Og for at illustrere strakte han Armen frem.“

„Naa?“

„Ingen Haand. Bare et tomt Ærme. Gud Fader! tænkte jeg,

det kan man da kalde Vanskabthed. Han gaar vel med Kork-arm og har taget den af. Men, tænkte jeg, det er nu besynderligt. Hvad Fanden holder det Ærme løftet og aabent, hvis der ingenting er i det? Der var ingenting i det, forsikrer jeg Dem. Intet som helst. Jeg kunde se lige ned til Albuen, og der skinnede Lyset gennem en Rift i Tøjet. „Almægtige Gud!“ sagde jeg. Saa holdt han inde. Stirrede paa mig med sine tomme Glasøjne og saa paa Ærmet.“

„Naa?“

„Det er det hele. Han mælede ikke et Ord, gloede kun og stak hurtigt sit Ærme i Lommen igen. „Jeg fortalte Dem,“ sagde han, „at Recepten brændte, ikke sandt?“ Spørgende Hosten. „Hvordan Fanden,“ sagde jeg, „kan De bevæge et tomt Ærme?“ „Tomt Ærme?“, „Ja,“ sagde jeg, „et tomt Ærme.“

„Saa det er et tomt Ærme? De saa, det var et tomt Ærme?“ Han havde rejst sig op. Jeg ogsaa. Han kom hen imod mig i tre meget langsomme Skridt og stod tæt ved mig. Nøs giftigt. Jeg blinkede ikke, skønt hans forbundne Knap og Gloøjne s'gu er mer end nok til at tage Pippet fra én, naar de saadan kommer spadserende ganske stille.

„De sagde, det var et tomt Ærme?“ sagde han. „Ja, jeg gjorde,“ sagde jeg. En Mand med aabent Ansigt og uden Briller lader sig ikke imponere af tavs Stirren. Saa trak han ganske roligt sit Ærme ud af Lommen og løftede Armen imod mig, som om han vilde vise mig det igen. Han gjorde det meget, meget langsomt. Jeg saa paa det. Det syntes at vare en Evighed. „Naa?“ sagde jeg og rømmede mig, „der er ingenting i det.“

Jeg maatte sige noget. Jeg begyndte at blive bange. Jeg kunde se helt ned igennem det. Han strakte den ganske langsomt frem imod mig — saadan — indtil Manchetten var seks Tommer fra mit Ansigt. Det er løjerligt at se et tomt Ærme nærmere sig én paa den Maade! Og saa — — —“

„Naa?“

„Saa var der noget — jeg følte det akkurat, som om det var en Tommel- og Pegefinger — det kneb mig i Næsen.“

Bunting begyndte at le.

„Der var ingenting!“ sagde Cuss — hans Stemme hævede sig til et Skrig ved „ingenting“. „De har let nok ved at le, men jeg siger Dem, jeg var saa forfærdet, jeg gav hans Manchet et ordentligt Slag, vendte mig om og stak af — forsvandt —“

Cuss tav. Der var ingen Tvivl om, at hans Forfærdelse var ægte nok. Han flyttede hjælpeløst paa sig og tog sig et Glas til af den fortræffelige Præsts højst elendige Sherry. „Da jeg slog til ham,“ sagde Cuss, „var det akkurat, som om jeg ramte en Arm, forsikrer jeg Dem!“

— Og der var ingen Arm! Der var ikke saa meget som Skyggen af en Arm!“

Pastor Bunting grundede over det. Han saa mistænksomt paa Cuss. „Det er en højst ejendommelig Historie,“ sagde han. Han saa virkelig overmaade vis og dybsindig ud. „Det er sandelig,“ sagde Pastor Bunting med meget Eftertryk, „en højst ejendommelig Historie.“

FEMTE KAPITEL.

Indbrudet i Præstegaarden.

De Beretninger der foreligger angaaende Indbrudet i Præstegaarden, stammer væsentlig fra Præsten og hans Hustru. Det skete i den tidlige Morgen Anden Pinsedag, den Dag, der i Iping var helliget den aarlige Landsbyfest. Det lader til, at Fru Bunting vaagnede op i den dybe Stilhed umiddelbart før Daggrø med en levende Fornemmelse af, at Døren til deres Sovekammer var blevet aabnet og lukket igen. Hun vækkede ikke straks sin Mand, men rejste sig halvt op i Sengen og lyttede. Saa hørte hun tydeligt Lyden af bare Fødder, der kom ud fra det tilstødende Toiletværelse og fulgte Gangen hen mod Trappen. Saa snart

hun var vis i sin Sag, vækkede hun Hs. Velærværdighed Pastor Bunting saa stilfærdigt som vel muligt. Han tændte ikke Lys, men iførte sig sine Briller, hendes Frisertrøje og sine Morgensko og gik ud paa Trappeafsatsen for at lytte. Han hørte ganske tydeligt, at nogen rodede ved hans Arbejdsbord nedenunder, og derpaa en voldsom Nysen.

Han vendte tilbage til Sovekamret og greb det mest iøjnefaldende Vaaben, Ildrageren, og gik saa lydløst som muligt ned ad Trappen. Fru Bunting kom ud paa Trappeafsatsen.

Det var ved Firetiden, og Nattens Mørke begyndte at vige. Forstuen laa i et svagt, dæmrende Lys, men Døren ind til Studerekamret var et kulsort Gab. Der var stille overalt, naar undtages Trinenes Knirken under Pastor Buntings Fødder og den svage Støj i Studerekamret. Saa lød der et Smæk, Skuffen blev aabnet og nogen raslede med Papir. Derefter fulgte en Ed, der blev strøget en Tændstik og Studerekamret laa i et gulligt Lys. Pastor Bunting var nu nede i Forstuen, og gennem Dørspærken kunde han se Skrivebordet og den aabne Skuffe og paa Bordet et tændt Lys. Men Tyven kunde han ikke se. Han stod raadvild dør i Forstuen, mens Fru Bunting langsomt listede sig ned ad Trappen med blegt og aarvaagent Ansigt. En Ting gav Pastor Bunting Mod — Overbevisningen om, at denne Indbrudstyv var en af Landsbyens Beboere.

De hørte Raslen af Penge, og det gik op for dem, at Tyven havde fundet Husets Guldreserve — to Pund og ti i Tishilling-Stykker. Den Lyd bragte med ét Pastor Bunting til Handling. Han knugede Ildrageren og styrtede ind i Stuen, tæt efterfulgt af Fru Bunting.

„Hænderne op!“ raabte han med frygtindgydende Røst og standsede saa forbløffet. Stuen var tilsyneladende fuldstændig tom.

Og dog var de overbeviste om i samme Øjeblik at have hørt nogen bevæge sig i Stuen. Et halvt Minut maaske stod de der og maabede, saa gik Fru Bunting hen og saa bag Kakkellovnsskærmen, mens Pastoren følgende en lignende Indskydelse, kigede under Skrivebordet. Saa slog Fru Bunting Gardinerne til Side,

og Bunting kigede op i Kaminen og stødte i Skorstenen med Ild-rageren. Derpaa undersøgte Fru Bunting Papirkurven, og Pastor Bunting aabnede Kulkassen. Saa holdt de inde og saa spørgende paa hinanden.

„Jeg vilde have svoret paa . . .“ sagde Pastor Bunting.

„Lyset!“ sagde Pastor Bunting. „Hvem har tændt Lyset?“

„Skuffen!“ sagde Fru Bunting. „Og Pengene er væk!“

Hun gik hastigt hen til Døren.

„Af alt det besynderlige . . .“

Der lød en voldsom Nysen i Gangen. De styrtede ud, og i samme Øjeblik smækkede Køkkendøren i. „Hent Lyset!“ sagde Pastor Bunting og gik i Forvejen. De hørte begge Lyden af Slaaer, der hastigt blev gjort fri.

Da han aabnede Køkkendøren, saa han gennem Bryggerset, at Bagdøren netop blev aabnet, og gennem den Havens mørke Buskadser i det tidlige Daggrys svage Lys. Han var vis paa, at intet gik ud gennem Døren. Den gik op, stod aaben et Øjeblik og blev saa lukket med et Brag. Derved flakkede og slukkedes Lyset, Fru Bunting kom med fra Studerekamret . . . Det varede et Minut eller mere inden de vovede sig ind i Køkkenet.

Der var tomt. De gjorde igen Bagdøren fast, undersøgte omhyggeligt Køkken, Spisekammer og Bryggers og gik endelig ned i Kælderen. De fandt ikke en levende Sjæl i hele Huset, hvor meget de end søgte.

Dagen fandt Præsten og hans Hustru, et løjerligt paaklædt lille Par, stadig beskæftiget med undrende at gennemsnøge deres Hus ved Skæret af et ganske overflødigt, dryppende Lys.

„Af alt det besynderlige . . .“ begyndte Pastoren for tyvende Gang.

„Kære Mand,“ sagde Fru Bunting, „nu kommer Susie ned. Vent her, til hun er gaaet ud i Køkkenet og list dig saa ovenpaa.“

SJETTE KAPITEL.

De besatte Møbler.

Nu hændte det, at Hr. og Fru Hall tidligt om Morgen den Anden Pinsedag inden Millie blev jaget ud af Sengen, begge stod op og lydløst begav sig ned i Kælderen. Deres Ærinde der var af en ganske privat Art og stod i Forbindelse med Øllets Styrke.

De var neppe naaet ned i Kælderen, før Fru Hall opdagede, at hun havde glemt en Flaske Sarsaparilla i deres Værelse. Og da hun var den kyndigste og vigtigste Deltager i Foretagendet, blev Hall meget passende sendt op efter den.

Paa Trappeafsatsen opdagede han til sin Forbavselse, at den Fremmedes Dør stod paa Klem. Han gik ind i sit eget Værelse og fandt Flasken, han var sendt efter.

Men da han vendte tilbage med Flasken, lagde han Mærke til, at Slaaerne var skudt til Side fra Husdøren — at Døren praktisk talt stod aaben. Og i et Glimt af Inspiration satte han dette i Forbindelse med den Fremmedes Værelse ovenpaa og Teddy Henfrey's Mistanke. Han huskede tydeligt at have holdt Lyset, mens Fru Hall skød Slaaerne for den foregaaende Aften. Han standsede et Øjeblik og maabede og gik saa ovenpaa igen, stadig med Flasken i Haanden. Han bankede paa den Fremmedes Dør. Intet Svar. Han bankede igen. Saa skubbede han Døren helt op og gik ind.

Det var, som han havde ventet det. Sengen, Værelset var tomt. Og endnu mærkeligere — det forstod selv han, hvor dum han ellers var — paa Stolen og Sengen laa de eneste Klæder, den Fremmede ejede, efter hvad han vidste, og hans Bandager. Selv hans store bløde Hat sad paa Sned paa Sengestolpen.

Som Hall stod der, hørte han sin Kones Stemme fra Kælderens Dyb, med det skingrende Eftertryk paa den sidste Stavelse i Ordene, der hos Vest Sussex' Indbyggere betegner den mest levende Utaalmodighed. „George! Har du fundet det, du skal hente?“

Det fik ham til at skynde sig ned til hende. „Jenny,“ sagde

han over Kældertrappens Rækværk, „det er sandt, hvad Henfrey siger. Han er ikke i sit Værelse. Og Husdøren er aaben.“

Først forstod Fru Hall ham ikke, og saa snart hun gjorde det, vilde hun med egne Øjne overtøye sig om, at Værelset var tomt. Hall gik i Forvejen, stadig med sin Flaske i Haanden. „Hvis han ikke er der,“ sagde han, „saa er hans Klæder der. Og hvad bestiller han uden sine Klæder, hva'? Det er en løjerlig Historie.“

De fortæller begge bagefter, at de syntes at høre Husdøren blive aabnet og lukket, da de kom op ad Kældertrappen, men da de saa, den var lukket, og at der ingen var der, fortalte de ikke hinanden om deres Indtryk dengang. Fru Hall gik forbi sin Mand i Gangen og løb først ovenpaa. Der hørtes Nysen paa Trappen. Hall, der kom seks Skridt bag hende, troede det var hende; hun, der gik i Forvejen, fik det Indtryk, at Hall nøs. Hun slog Døren op og betragtede Værelset. „Næ, nu har jeg aldrig!“ sagde hun.

Hun hørte en Nysen, tilsyneladende lige bag sig, men da hun vendte sig om, saa hun til sin Forbavselse, at Hall var en halv Snes Skridt borte paa det øverste Trappetrin. Men i næste Øjeblik var han henne hos hende. Hun bøjede sig ned og lagde Haanden paa Pudens og følte derefter under Klæderne.

„Kolde,“ sagde hun. „Han maa have været oppe en Time eller længere.“

I samme Øjeblik skete der noget højst besynderligt. Sengeklæderne samlede sig sammen, taarnede sig pludselig op i en Spids og sprang saa i fuld Fart ud over Sengens Fodstykke. Det var akkurat, som om en Haand havde grebet ned midt i dem og slynget dem til Side. I næste Øjeblik sprang den Fremmedes Hat ned fra Sengestolpen, snurrede rundt i Luften og klaskede saa lige i Ansigtet paa Fru Hall. Med samme Hast kom saa Svampen fra Servanten og derefter Stolen, der ligegyldigt smed den Fremmedes Klæder af sig og lo tørt med en Stemme, der havde en ejendommelig Lighed med den Fremmedes — saa vendte den alle fire Ben mod Fru Hall, syntes at tage Sigte og røg saa i hende. Hun skreg og vendte sig bort, saa ramte

Stolebenene hende blidt, men bestemt i Ryggen og tvang hende og Hall ud af Stuen. Døren slog i med et Brag og blev laaset. Stolen og Sengen syntes et Øjeblik at udføre en Sejersdans, og saa blev der med et ganske stille.

Ude paa Trappeafsatsen hvilede Fru Hall, næsten besvimet, i Hr. Halls Arme. Det var forbundet med de største Vanskeligheder for Hall og Millie — der var blevet vækket ved hendes Rædselsskrig — at faa hende nedenunder, hvor de anvendte de Genoplivelsesmidler, der i slige Tilfælde almindelig foretrækkes.

„Det er Aander,“ sagde Fru Hall. „Jeg véd, det er Aander. Jeg har læst i Avisen om det. Borde og Stole, der hopper og danser . . .“

„Tag en Taar endnu, Jenny,“ sagde Hall. „Det vil berolige dig.“

„Laas ham ude,“ sagde Fru Hall. „Lad ham ikke komme inden igen. Jeg anede det nok . . . jeg kunde have sagt mig selv det. Med de Glojne og det Bandagehoved, og aldrig i Kirke om Søndagen. Og alle de Flasker — flere end det er godt for nogen at have. Han har besat Møblerne — mine gode gamle Møbler! Det var i den selvsamme Stol, at min kære salig Moder plejede at sidde, da jeg var en lille Pige. At tænke sig, at den skulde lægge Haand paa mig nu . . .“

„Tag en Taar endnu, Jenny,“ sagde Hall. „Du er helt af Lave.“

De sendte Millie over Gaden i den tidlige Morgens gyldne Solskin for at vække Sandy Wadgers, Grovsmeden.

Hun skulde hilse fra Hr. Hall og sige, at Møblerne ovenpaa opførte sig saa underligt. Kunde Hr. Wadgers ikke komme derover.

Han var en meget erfaren Mand, samme Hr. Wadgers, og aldrig raadvild. Han saa paa Sagen fra dens alvorligste Side. „Jeg vil være fordømt, om det ikke er Trolddom,“ erklærede Hr. Sandy Wadgers. „Den Slags Herrer maa behandles med Hesteko.“

Han kom meget interesseret derover. De bad ham gaa i Forvejen op til Værelset, men han syntes intet Hastværk at have.

Han foretrak at tale om Sagerne, hvor de var. Paa den anden Side af Vejen var Huxters Lærling ved at tage Skodderne fra Butiksvinduet. Han blev tilkaldt for at deltage i Raadslagningen. Hr. Huxter indfandt sig meget naturligt et Par Minutter efter. Angelsaxernes store parlamentariske Evner viste sig ogsaa her: der var megen Tale og ingen endelig Handling.

„Lad os først blive klare over Sagens Fakta,“ hævdede Hr. Sandy Wadgers. „Lad os først være sikre paa at handle rigtigt i at sprænge den Dør. En Dør, der ikke er sprængt, kan altid sprænges, men det kan ikke laves om igen, naar man først har sprængt Døren.“

Og pludseligt, som ved et Under, gik Døren til Værelset ovenpaa op af sig selv, og da de forbløffede saa der op, fik de Øje paa den Fremmedes indhyllede Skikkelse, der stirrede stivere og mere uudgrundeligt end nogen Sinde med de unaturligt store Glasøjne. Han kom stivbenet og langsomt gaaende, stadig stirrende, gik over Gangen med stirrende Blik og standsede saa.

„Se der!“ sagde han, og deres Blikke fulgte hans behandskede Finger, og de saa en Flaske Sarsaparilla lige ved Kælderdøren. Saa gik han ind i Dagligstuen, og pludseligt, hastigt og ondsindet knaldede han Døren i for Næsen af dem.

Der blev ikke mælet et Ord, før den sidste Efterklang fra Braget var døet hen. De saa maabende paa hinanden.

„Næ — hvis det ikke er den stiveste —!“ sagde Hr. Wadgers. Eftersætningen glemte han.

„Jeg vilde gaa ind og spørge ham, hvad Meningen er,“ sagde Wadgers til Hr. Hall. „Jeg vilde forlange en Forklaring.“

Det varede noget, inden Værtindens Mand kunde svinge sig op til saa høj en Grad af Dristighed. Omsider bankede han paa, aabnede Døren og fik sagt saa meget:

„Undskyld, men“

„Gaa ad Helvede til!“ sagde den Fremmede med Tordenrøst, og „Luk den Dør efter Dem.“

Saaledes endte denne korte Samtale.

SYVENDE KAPITEL.

Den Fremmede afsløres.

Den Fremmede gik ind i *Coach and Horses'* lille Dagligstue omtrent Kl. halvseks om Morgen, og der blev han til henad Middag, med nedrullede Gardiner, Døren var lukket, og ingen vovede at forstyrre ham efter den Modtagelse, Hall havde faaet.

Han maa have fastet i al den Tid. Tre Gange ringede han paa Klokken og tredie Gang rasende og vedholdende, men ingen tog Notits af det. „Han og hans „Gaa ad Helvede til“, pyh!“ sagde Fru Hall. Nu rygtedes Indbrudet i Præstegaarden, og de var ikke længe om at lægge to og to sammen. Hall gik i Følge med Wadgers hen til Øvrighedspersonen, Hr. Shuckleforth, for at raadsørge ham. Ingen vovede at gaa ovenpaa. Der forlyder intet om, hvad den Fremmede tog sig for. Af og til gik han rasende frem og tilbage i Stuen og to Gange hørtes høje Eder, Lyden af Papir, der blev flænget, og Glas, der blev smadret i Gulvet.

Den lille Flok af skræmte, men nysgerrige Landsbyfolk voksede stadig. Fru Huxter kom derover; en Del muntre unge Fyre i flunkende ny sorte, færdigsyede Frakker og Papirflipper — det var jo anden Pinsedag — kom til med forvirrede og forvirrende Spørgsmaal. Unge Archie Harker gjorde sig bemærket ved at gaa om i Gaarden og prøve paa at kige under Rullegardinerne. Han kunde intet se, men gav de andre Grund til at antage, han kunde, og øjeblikkelig sluttede andre unge Ipingboere sig til ham.

Det var det dejligste Pinsevejr, og ned langs med Landsbygaden stod en ti-tolv Boder, en Skydebané, og paa Græsset udenfor Smedien tre gule og chokoladefarvede Zigøjnervogne og en Del maleriske Fremmede af begge Køn, der var ved at rejse et Telt. Herrerne bar blaa Sweaters og Damerne hvide Forklæder og ligefrem elegante Hatte, rigt prydede med Fjer. Woodyer, fra Purple Fawn, og Hr. Jagers, Blikkenslageren, der ogsaa handlede med brugte Cykler, var ved tværs over Vejen at udspænde

en Snor med Flag og kongelige Navnetræk, der oprindelig var anskaffet for at fejre Dronning Victorias første Jubilæum.

Og indenfor, i Dagligstuens kunstige Mørke, der kun brødes af en eneste spinkel Solstraale, sad den Fremmede, sandsynligvis sulten og rasende, indpakket i sine ubekvemme, varme Klæder, og stirrede gennem de mørke Glas paa Papiret eller rystede sine snavsede smaa Flasker, mens han nu og da sendte en vild Ed til Drengene, der var livlige, om end usynlige, udenfor Vinduet. I Hjørnet ved Kaminen laa Skaarene af en fem-seks Flasker og Luften var gennemtrukket af en tung Lugt af Kloral. Saa meget véd vi, efter hvad der blev hørt i den Tid og senere fundet i Værelset.

Ved Middagstid aabnede han pludselig sin Dør, stillede sig paa Tærsklen og gloede stift paa de tre—fire Mennesker, der var i Skænkestuen. „Fru Hall,“ sagde han. En luskede af og kaldte paa Fru Hall.

Fru Hall kom lidt efter, noget stakaandet, men saa meget mere frygtelig. Hall var stadig ude. Hun havde forberedt sig paa denne Scene, og hun kom anstigende med en lille Bakke, hvorpaa der laa en ukvitteret Regning. „Er det Deres Regning, De ønsker?“ sagde hun.

„Hvorfor har De ikke bragt mig min Frokost? Hvorfor har De ikke sørget for, at jeg fik min Mad, og hvorfor kommer De ikke, naar jeg ringer? Tror De, jeg kan leve uden at spise?“

„Hvorfor er min Regning ikke blevet betalt?“ sagde Fru Hall. „Det er, hvad jeg ønsker at vide.“

„Jeg sagde Dem for tre Dage siden, at jeg ventede et Pengebrev . . .“

„Jeg sagde Dem for tre Dage siden, at jeg ikke havde i Sinde at vente paa Pengebreve. De kan ikke gøre Vrøvl, over at De maa vente lidt paa Frokosten, naar min Regning nu har maattet vente i fem Dage, vel?“

Den Fremmede udstødte en kortfattet, men udtrykssfuld Ed.

„Hov, hov!“ lød det fra Skænkestuen.

„Og jeg vilde være Dem meget taknemlig, hvis De vilde holde Deres Eder for Dem selv,“ sagde Fru Hall.

Den Fremmede stod der og lignede en vred Dykkerhjelms mere end nogen Sinde. Det var det almindelige Indtryk i Skænkestuen, at Fru Hall havde Krammet paa ham. Det viste det næste, han sagde, ogsaa tydeligt nok.

„Hør nu, min gode Kone —“ begyndte han.

„Jeg er ikke „gode Kone“ for *Dem*,“ sagde Fru Hall.

„Jeg har jo fortalt Dem, at det Pengebrev ikke er kommet.“

„Pyh! Pengebrev —“ sagde Fru Hall.

„Men jeg tænker alligevel nok, jeg i min Lomme — —“

„De sagde mig for tre Dage siden, at De ikke havde mere paa Dem end en Snes Shillings i Sølv.“

„Ja, men jeg har fundet noget mere.“

„Aa—haa!“ lød det fra Skænkestuen.

„Jeg gad nok vide, hvor De har fundet det,“ sagde Fru Hall.

Dette syntes at irritere den Fremmede over al Maade. Han stampede i Gulvet. „Hvad mener De?“ sagde han.

„At jeg nok gad vide, hvor De har fundet det,“ sagde Fru Hall. „Og inden jeg afgør nogen Regning, eller henter nogen Frokoster, eller gør noget som helst af den Slags, er der en Ting eller to, som jeg ikke forstaar, og som ingen andre forstaar, og som alle er meget ivrige efter at forstaa, og som De maa forklare mig. Jeg vil vide, hvad De har gjort ved min Stol ovenpaa, og jeg vil vide, hvorfor Deres Værelse var tomt, og hvordan De kom ind igen? De, der bor i Huset, gaar ind gennem Døren — det er Husets Skik, og det gjorde De *ikke*, og hvad jeg ønsker at vide, er, hvordan De *kom* ind. Og jeg vil vide — — —“

Med ét hævede den Fremmede sin knyttede Handskehaand, stampede i Gulvet og sagde „Stop!“ med en saadan Voldsomhed, at han øjeblikkelig bragte hende til Tavshed.

„De forstaar ikke,“ sagde han, „hvem, eller hvad, jeg er. Jeg skal vise Dem det. Ved Gud! Jeg skal vise Dem det.“ Saa strøg han sig med Haanden over Ansigtet og fjernede den igen. Midten af hans Ansigt blev et sort Hul. „Tag det,“ sagde han. Han gik et Skridt henimod hende og rakte hende noget, som hun rent mekanisk modtog, stirrende paa hans forvandlede Ansigt. Saa, da hun saa, hvad det var, hylede hun højt og veg snublende

tilbage. Næsen — det var den Fremmedes Næse! lyserød og skinnende — rullede hen ad Gulvet med en Lyd som af en tom Kartonaske.

Saa fjernede han sine Briller og alle i Skænkestuen stirrede, med aaben Mund. Han tog Hatten af og rev med en utaalmodig Bevægelse i Skæg og Bandager. Et Øjeblik sad det fast. Som et Lyn gik en frygtelig Forudanelse gennem Tilskuerne. „Aa, min Gud!“ var der en, der sagde. Saa gik det løs.

Det var værre end noget, de havde drømt om. Fru Hall, der stod aabenmundet og rædselsslagen, skreg igen og fo'r ud ad Døren. De satte sig allesammen i Bevægelse. De var forberedte paa Ar, Vansiring, haandgribelige Rædsler — men *intet!* Bandagerne og det falske Haar fløj ud i Skænkestuen og spredte vild Panik. De snublede over og mellem hinanden ned ad Stentrinene. Thi Manden, der stod der og raabte en eller anden uforstaaelig Forklaring, var en voldsomt gestikulerende Skikkelse af Kød og Blod indtil Frakkekraven, og over den — *intet, intet!*

Folk nede i Landsbyen hørte Raab og Skrigen og saa *Coach and Horses* med voldsom Kraft udslynge sine Beboere. De saa Fru Hall falde paa Næsen og Hr. Teddy Henfrey springe til Side for ikke at snuble over hende, og derefter hørte de Rædselshyl fra Millie, der pludselig bagfra havde faaet Øje paa den hovedløse Fremmede, da hun kom ud, tiltrukket af Spektaklet. Hun tav pludselig.

I næste Øjeblik begyndte hver levende Sjæl i Gaden — Kagesælgeren, Ejeren af Gøglerteltet og hans Hjælper, Manden ved Kastegyngen, smaa Dreng og Piger, Landsbylapse, frakkeklædte gamle Mænd og Zigøjnerpiger — at løbe henimod Kroen, og paa fabelagtig kort Tid havde der samlet sig en stadig voksende Sværm af en fyrré—halvtreds Mennesker foran Fru Hall's Etablissement — de raabte og masede, hylede og spurgte og kom med Forslag. Alle var de lige ivrige efter at faa Ordet, og Resultatet var babylonisk Forvirring. En lille Flok tog sig af Fru Hall, der i daanefærdig Tilstand blev samlet op. Det var én Tumult, og et højrøstet Øjenvindne brølede sin utrolige Forklaring ud over Mængden. „Aa Bømand!“ „Hvad har han da gjort?“ „Han har

da ikke gjort Pigen noget?“ „Jaget en Kniv i hende, tror jeg.“ „Ingen Ho'de! Jeg siger jer, *Manden* har intet *Ho'de!*“ „Vrøvl! Det er et Trick.“ „Han tog sine Bandager af, og — —“

I Kampen for at komme til at kige ind gennem Døren formede Mængden sig som en Kile med den mest foretagsomme Spids nærmest Kroen. „Han stod der et Øjeblik, jeg hørte Tøsen hyle, og han vendte sig om. Jeg saa, det susede i hendes Skørter, og han satte efter hende. Det tog ikke ti Sekunder. Tilbage kommer han med en Kniv og et Brød i Haanden, stod der akkurat som om han stirrede paa noget. Lige for et Sekund siden. Gik ind ad Døren der. Jeg siger jer, han havde ikke det, der ligner et Ho'de. I kom lige et halvt Sekund for sent — —.“

Der blev Uro i Myldret bagved, og den talende traadte til Side for en lille Procession, der med megen Værdighed kom spadserende henimod Huset: først Hr. Hall determineret og rød i Kammen, saa Hr. Bobby Jaffers, Landsbyens Politibetjent, og endelig den krigerske Hr. Wadgers. De kom nu bevæbnede med en Arrestordre.

Folk raabte op i Munden paa hinanden om de sidste Begivenheder. „Hoved eller ikke Hoved,“ sagde Jaffers. „Jeg har Ordre til at anholde ham, og saa *anholder* jeg ham.“

Hr. Hall marcherede op ad Stentrappen og lige hen til Dagligstuedøren, som han fandt aaben. „Betjent,“ sagde han, „gør Deres Pligt.“

Jaffers marcherede ind, derefter Hall og bagest Wadgers. I Halvmørket saa de den hovedløse Skikkelse med en afgravnede Brødskorpe i den ene behandskede Haand og et Stykke Ost i den anden.

„Det er ham,“ sagde Hall.

„Hvad Satan er det?“ lød det rasende fra et Sted ovenover Skikkelsens Frakkekrave.

„De er en forbandet løjerlig Herre,“ sagde Hr. Jaffers. „Men Hoved eller ingen Hoved, Arrestordren lyder paa Deres Person, og Pligt er Pligt —“

„Hold Dem væk,“ sagde Skikkelsen og fo'r tilbage.

Pludselig slog han Brødet og Osten i sig, og Hall greb Kniven

paa Bordet lige tidsnok til at redde den. Den Fremmedes venstre Handske gik af og klaskede i Ansigtet paa Jaffers. I næste Øjeblik afbrød Jaffers sig selv i en Forklaring angaaende en Arrestordre, greb ham ved det haandløse Haandled og slog en Klo i den usynlige Strube. Han fik et grundigt Spark i Skinnebenet, der fik ham til at hyle, men han beholdt sit Tag. Hall sendte Kniven henad Bordet til Wadgers, der saa at sige fungerede som Maalmand for Angrebspartiet, og gik saa fremad, da Jaffers og den Fremmede kom dinglede og snublende henimod ham, og langede ud efter bedste Evne. En Støl stod i Vejen, og veg til Side med et Brag, da de sammen faldt i Gulvet.

„Grib fat i Fødderne,“ sagde Jaffers med sammenbidte Tænder.

Hr. Hall, der efter bedste Evne søgte at efterkomme Opfordringen, fik et kraftigt Spark mellem Ribbenene, saa han midlertidig var sat udenfor, og Hr. Wadgers, der saa, at den hovedløse Fremmede var kommet ovenpaa Jaffers, trak sig tilbage mod Døren med Kniven i Haanden og stødte dør sammen med Hr. Huxter og Sidderbridge, Vognmanden, der kom Loven og dens Vogtere til Undsætning. I samme Øjeblik røg en tre—fire Flasker ned fra Kommoden og spredte en tung Dunst i Stuen.

„Jeg overgiver mig,“ raabte den Fremmede, skønt han tilsyneladende havde Krammet paa Jaffers, og rejste sig pustende op, en besynderlig hoved- og haandløs Skikkelse — han havde ogsaa trukket den højre Handske af. „Det nytter intet,“ sagde han og stønnede efter Vejret.

Man kunde vanskeligt tænke sig noget mærkeligere end Lyden af hans Stemme — den lød lige som fra det tomme Rum, men Sussex Bønderne er maaske de mest nøgterne Mennesker under Solen. Jaffers rejste sig ogsaa op og trak et Par Haandjern frem. Saa gloede han.

„Hør!“ sagde Jaffers og holdt pludselig inde med en taaget Fornemmelse af, at der var noget muggent ved hele den Historie. „Satan ogsaa! Jeg kan jo ikke bruge dem!“

Den Fremmede lod sin Arm glide ned langs Vesten og som ved et Mirakel aabnedes de Knapper, hans tomme Ærme pegede

paa. Saa sagde han noget om sit Skinneben og bøjede sig forover. Han famlede ved sine Sko og Sokker.

„Men hvad!“ sagde Huxter pludselig, „det er jo slet ingen Mand. Det er kun tomme Klæder. Se der! Man kan se ned gennem hans Flip og hans Klæder. Jeg kunde stikke min Arm — —“

Han rakte Haanden frem; den syntes at støde paa noget i Luften, og han trak den tilbage med et højt Udraab. „Gid De vilde holde Deres Fingre fra mine Øjne,“ sagde den mystiske Stemme i en edderspændt Tone. „Sandheden er, at jeg er her hel og holden — Hoved, Hænder, Ben og alt det øvrige — men jeg er tilfældigvis usynlig. Det er forbandet ubekvemt, men saadan er det nu engang. Men det giver da ikke enhver fjoget Klodrian i Iping nogen Ret til at hakke mig til Plukfisk — vel?“

Klæderne, der nu var helt knappet op og hang løst paa det usynlige Legeme, rejste sig op.

Der var kommet flere andre ind, saa Stuen nu var helt overfyldt. „Usynlig, hva?“ sagde Huxter uden at bryde sig om den Fremmedes Skældsord. „Hvem Pokker har hørt om saadan noget?“

„Det er maaske mærkeligt, men det er ingen Forbrydelse. Hvorfor bliver jeg saadan overfaldet af en Politibetjent?“

„Aa! Det er en ganske anden Sag,“ sagde Jaffers. „De er unægtelig noget vanskelig at faa Øje paa i denne Belysning, men jeg har en Arrestordre her, og den er der ikke noget at sige til. Der er ikke Usynlighed, men Indbrudstyveri jeg er ude efter. Der er begaaet Indbrud i et Hus og stjaalet Penge.“

„Naa?“

„Og Omstændighederne tyder unægtelig paa —“

„Sludder og Vrøvl!“ sagde den usynlige Mand.

„Det haaber jeg, Hr. Men jeg har mine Ordre —“

„Godt,“ sagde den Fremmede. „Jeg staar til Deres Disposition — hører De? Men ingen Haandjern.“

„Saadan er Reglen,“ sagde Jaffers.

„Ingen Haandjern,“ gentog den Fremmede.

„Der maa De undskylde mig,“ sagde Jaffers.

Pludselig satte Skikkelsen sig ned, og inden det gik op for nogen, hvad han foretog sig, havde han sparket Sko, Sokker og Bukser af sig. Saa sprang han op igen og smed Frakken.

„Hov, hold inde med det,“ sagde Jaffers, der pludselig blev klar over, hvad der gik for sig. Han greb fat i Vesten, den gjorde lidt Modstand, saa smuttede Skjorten ud af den og lod ham beholde den i Haanden. „Grib ham!“ sagde Jaffers med høj Røst. „Naar han først tager Tøjet af —“

„Grib ham!“ raabte de alle som én og styrtede sig over den flagrende, hvide Skjorte, der nu var det eneste synlige ved den Fremmede.

Skjortearmet langede behændigt Hall et Slag i Synet, der sendte ham baglæns i Favnen paa gamle Toothsome, Klokkeren, og i næste Øjeblik løftedes Klædningsstykket, det blev krøllet sammen, og Armene hang slapt ned, akkurat som om den blev trukket over Hovedet paa et Menneske. Jaffers slog Klo i den og hjalp kun til med at trække den af. Han fik et Slag paa Munden fra Luften og trak omgaaende sin Stav og knaldede den med voldsom Kraft i Hovedet paa Teddy Henfrey.

„Pas paa!“ raabte de alle og slog løs paa Maa og Faa uden at ramme noget. „Hold ham! Luk Døren! Lad ham ikke slippe ud. Jeg har fat i noget! Her er han.“ De lavede et øredøvende Spektakel. Det lod til, at de allesammen blev ramt samtidig, og Sandy Wadgers, der var forstandig som altid og havde faaet sin Opfindsomhed skærpet ved et frygteligt Slag paa Næsen, aabnede Døren igen og ledte Tilbagetoget. De andre, der fulgte uopholdeligt efter ham, blev et Øjeblik masede sammen i Krogen ved Døren. Slagene regnede stadig over dem. Phipps, Unitaren, fik en Fortand slaaet ind, og Henfrey blev saaret i Øreflippen. Jaffers blev ramt paa Kæben og fik, da han vendte sig, fat i noget, der smuttede imellem ham og Huxter i den almindelige Forvirring og hindrede dem i at nærme sig hinanden. Han følte en kraftig Brystkasse, og i næste Øjeblik røg hele den sammenpressede Klump af kæmpende, ophidsede Mænd ud i Forstuen som skudt ud af en Kanon.

„Jeg har ham!“ brølede Jaffers halvkvalt og masede sig

baglæns ud gennem Trængslen, kæmpende med sin usynlige Fjende med svulmende Aarer og ildrødt Ansigt.

De andre vaklede til højre og venstre mens denne besynderlige Tvekamp mere og mere nærmede sig Døren og endelig røg ned ad de fem—seks Stentrin foran Husdøren. Jaffers raabte noget med halvkvalt Røst, uden at slippe sit Tag, saa snurrede han rundt med sprællende Ben og faldt tungt under den anden paa Hovedet i Gruset. Først da slap hans Fingre deres Tag.

De andre skreg i Munden paa hinanden. „Hold ham!“ „Han er usynlig!“ og saa fremdeles, og en ung Fyr, en Fremmed der paa Stedet, hvis Navn ikke er gaaet over i Historien, kastede sig med et ind i Kampen, fik fat i noget, maatte slippe det igen og faldt over Politibetjentens livløse Legeme. Midt ude paa Vejen skreg et Kvindfolk op, idet noget fo'r forbi hende, en Hund, der tilsyneladende havde faaet et Spark, bjæffede og rendte hylende ind i Huxters Gaard, og dermed var den usynlige Mand forduftet. En Tidlang stod Folk forbløffede og slog ud med Armene, saa slog Paniken dem og spredte dem over Landsbyen, som et Vindstød spreder vissent Løv. Men Jaffers laa ganske stille paa Ryggen med bøjede Knæ ved Foden af Trappen foran Kroens Dør.

OTTENDE KAPITEL.

Intermezzo.

Det ottende Kapitel er ganske overordentligt kort og beretter, at Gibbins, Egnens Amatør-Naturhistoriker, mens han laa ude i de aabne Klitter med mindst en halv Mils Vej mellem sig og andre Mennesker, efter hvad han antog, og saa omtrent halvsov, plud-

selig hørte en Lyd som fra en Mand, der hostede, nøs og derefter bandede rasende for sig selv — saa op og fandt sig absolut ene. Og dog var Stemmen ikke til at tage fejl af. Den blev ved med at bande med den Bredde og Righoldighed, der kendetegner en kultiveret Mands Banden. Det kulminerede, stillede og døde hen i det fjerne, efter hvad det forekom ham i Retning af Adderdean. Det løftede sig til en afsindigt Nysen og endte. Gibbins havde intet hørt om Morgenens Begivenheder, men Fænomenet var i sig selv saa besynderligt og foruroligende, at hans filosofiske Ligevægt svandt som Dug for Solen; han kom hastigt paa Benene og satte i Løb ned ad den stejle Bakke henimod Landsbyen, saa hurtigt han kunde.

NIENDE KAPITEL.

Hr. Thomas Marvel.

De maa forestille Dem Hr. Thomas Marvel som en Mand med fyldige, letbevægelige Træk, rund Opstoppernæse, tykke, sanse-
lige Læber og excentrisk strittende Skæg. Hans Skikkelse tydede paa Tilbøjelighed til Fedme, hvilken Tilbøjelighed understregedes af hans korte Ben. Han bar en flosset Silkehat, og den flittige Brug, han gjorde af Seglgarn og Snørebaand som Erstatning for Knapper paa de mere kritiske Steder i sin Klædedragt, vidnede om, at han i udpræget Grad var Ungkarl.

Hr. Thomas Marvel sad med Fødderne i Grøften langs Vejen til Adderdean, en halv Mils Vej fra Iping. Han havde intet paa Fødderne undtagen Sokker af uregelmæssigt gennembrudt Arbejde, hans Storetæer var brede og opadbøjede som en vagtsom Hunds Øren. I Ro og Mag — han gjorde alt i Ro og Mag —

gjorde han Forberedelser til at prøve et Par Støvler. Det var de solideste Støvler, han i lang Tid havde mødt, men for store til ham, hvorimod det Par, han gik med, passede ham fortrinligt i Tørrevejr, men var for tyndsaalede til Fugtighed. Hr. Thomas Marvel afskyede for store Støvler, men han afskyede ogsaa Fugt. Han havde aldrig rigtig tænkt over, hvad han afskyede mest, og det var smukt Vejr, og han havde intet bedre at foretage sig. Han arrangerede altsaa de fire Støvler i en stilfuld Gruppe paa Grønsværet foran sig og betragtede dem. Og da han saa dem der mellem det grønne Græs og de halvtudsprungne Vaarblomster, slog det ham pludselig, at begge Par var uendelig hæslige at skue. Han blev ikke det mindste forskrækket, da han hørte en Stemme bag sig.

„Der er i hvert Fald Støvler,“ sagde Stemmen.

„Det er — Velgørenhedsstøvler,“ sagde Hr. Thomas Marvel, idet han med Hovedet paa Skraa betragtede dem med alle Tegn paa Væmmelse, „og jeg vil være evig fordømt, hvis jeg véd, hvilket af dem der er det grimteste Par paa hele Jordens velsignede Overflade!“

„Hm,“ sagde Stemmen.

„Jeg har gaaet med dem værre — jeg har ærlig talt gaaet med slet ingen. Men ingen saa uforskammet hæslige — om jeg tør bruge det Udtryk. Jeg har i flere Dage været paa Jagt efter Støvler — specielt — fordi jeg var led ved *dem*. De er selvfølgelig solide nok. Men en Herre paa Fodtur maa være saa morderlig omhyggelig med sine Støvler. Og jeg siger Dem, jeg har ikke kunnet redde andre end *dem* i det hele velsignede Distrikt. Se paa dem! Og det er ellers et godt Distrikt med Støvler, sædvanlig. Men det er min Skæbne. Jeg har brugt Støvler fra dether Distrikt i mere end ti Aar. Og saa bliver man behandlet paa den Maade.“

„Det er et infamt Distrikt,“ sagde Stemmen, „og Folkene er nogle Svin.“

„Ikke sandt?“ sagde Hr. Thomas Marvel. „Gudfader! Men de Støvler! Det er den stiveste.“

Han saa over sin højre Skulder for at kaste et sammenlig-

nende Blik paa den andens Støvler, og se! Hvor den andens Støvler burde været, var der hverken Ben eller Støvler. Han saa over sin venstre Skulder, og ogsaa der var der hverken Ben eller Støvler. En mægtig Undren blev tændt i hans Sind. „Hvor er De?“ sagde Hr. Thomas Marvel og rejste sig møjsommeligt op paa alle fire. Han saa en øde Klitstrækning, hvor Vinden bølgede i de fjerne Fyrrebuske med de friske, lysegrønne Skud.

„Er jeg fuld?“ sagde Hr. Marvel. „Ser jeg Syner? Talte jeg med mig selv? Hvad Sa — —“

„Bare rolig,“ sagde en Stemme.

„Ingen Bugtaleri overfor mig,“ sagde Hr. Thomas Marvel og kom hastigt paa Benene. „Hvor er De? Rolig — ha!“

„Bare rolig,“ gentog Stemmen.

„Du vil være en Smule mindre rolig om et Øjeblik, dit evige Fjols,“ sagde Hr. Thomas Marvel. „Hvor er du? La’ mig bare faa Ram paa dig . . .“

„Er du begravet?“ sagde Hr. Thomas Marvel efter en kort Pause.

Der var intet Svar. Hr. Marvel stod der støvleløs og maabende, med Frakken halvt af.

„Kvi-vi-vit,“ sagde en Lærke langt borte.

„Kvi-vi-vit, ha!“ sagde Hr. Marvel. „Ingen daarlige Vittigheder.“ Landet var øde mod Øst og Vest, Syd og Nord; Vejen strakte sig jævn og tom fra Nord til Syd med sine lave Grøfter og Skærvebunker, ogsaa den blaa Himmel var tom, der var kun den Lærke. „Aa ja,“ sagde Hr. Thomas Marvel og trak i Frakken. „Det er Sprutten. Det kunde jeg have sagt mig selv.“

„Det er ikke Sprutten,“ sagde Stemmen. „Bare rolig!“

„Uh —!“ sagde Hr. Marvel og blev helt hvid i sit blakkede Ansigt. „Det er Sprutten,“ gentog hans Læber uhørligt. Han blev ved med at stirre til alle Sider, mens han langsomt drejede baglæns rundt. „Jeg turde have svoret paa, at jeg hørte en Stemme,“ hviskede han.

„Selvfølgelig gjorde De det.“

„Der er det igen,“ sagde Hr. Marvel, lukkede Øjnene og slog sig for Panden med en tragisk Bevægelse. Pludselig blev

han grebet ved Kraven og rystet voldsomt, saa han blev endnu mere fortumlet. „Vær nu ikke et Fjols!“ sagde Stemmen.

„Jeg er — splintrende — skør!“ sagde Hr. Marvel. „Ingen Tvivl. Det er af Ærgrelse over de forbandede Støvler. Jeg er splintrende skør. Eller ogsaa er det Aander!“

„Hverken det ene eller det andet,“ sagde Stemmen. „Hør nu!“

„Skør!“ sagde Hr. Marvel.

„Bare et Øjeblik,“ sagde Stemmen indtrængende og skælvende af undertrykt Ophidselse.

„Naa?“ sagde Hr. Thomas Marvel, der havde en underlig Fornemmelse, som om nogen borede ham med en Finger i Brystet.

„De tror, jeg er Indbildning — ren og skær Indbildning?“

„Hvad andet *kan* De være?“ sagde Hr. Thomas Marvel og gned sin Nakke.

„Meget vel,“ sagde Stemmen, tilsyneladende lettet. „Saa vil jeg tillade mig at smide Skærver efter Dem, til de kommer paa andre Tanker.“

„Men hvor *er* De?“

Stemmen svarede ikke. Der kom en Skærve susende, tilsyneladende fra det tomme Rum, og fo'r forbi Hr. Marvels Skulder i en Haandsbreddes Afstand. Hr. Marvel vendte sig om og saa en Skærve fare op i Luften, beskrive en indviklet Bane og saa komme susende i Retning af hans Fødder med næsten usynlig Hast. Han var alt for forbløffet til at søge at undgaa den. Den slog ned og ricochetterede fra hans bare Taa ned i Grøften. Hr. Thomas Marvel sprang en halv Alen i Vejret og hylede højt. Saa satte han i Rend, faldt over en usynlig Hindring, slog en Kuldbøtte i Luften og faldt ned paa Enden.

„Naa,“ sagde Stemmen, idet en tredie Sten hævede sig fra Jorden og hang i Luften over Landstrygeren, „er jeg saa Indbildning?“

Hr. Marvel søgte at rejse sig op i Stedet for at svare og blev øjeblikkelig væltet om igen. Han laa et Øjeblik stille.

„Hvis De gør mere Vrøvl,“ sagde Stemmen, „faar De Stenen i Hovedet.“

„Lad gaa,“ sagde Hr. Thomas Marvel og satte sig med sin saarede Taa i Haanden, mens han stirrede paa den tredie Skærve. „Jeg forstaar det ikke. Stene kaster sig selv. Stene taler. Tag dig væk. Raadn op. Jeg er færdig.“

Den tredie Skærve faldt.

„Det er meget ligetil,“ sagde Stemmen. „Jeg er en usynlig Mand.“

„Fortæl mig noget, jeg ikke véd,“ sagde Hr. Marvel, stønnende af Smerte. „Hvor De er gemt — hvordan De bar Dem ad — jeg véd det ikke. Jeg er lammet.“

„Det er det hele,“ sagde Stemmen. „Jeg er usynlig. Det er det, jeg vil have Dem til at forstaa.“

„Det kan ethvert Fjols se. De behøver ikke at være saa forbandet utaalmodig, Hr. Naa. La' mig faa Besked. Hvordan er De skjult?“

„Jeg er usynlig. Det er det afgørende. Og hvad jeg vil have Dem til at forstaa —“

„Men hvor er De?“ afbrød Hr. Marvel.

„Her — seks Meter fra Dem.“

„Aa, *lavær!* Jeg er ikke blind. Saa vil De vel ogsaa fortælle mig, at De bare er tynd Luft. Jeg er ikke noget helt almindeligt uvidende Fjols af en Landstryger —“

„Ja. Jeg er — tynd Luft. De ser igennem mig.“

„Hvad! Er der ikke noget fast ved Dem? *Vox et* — hvad hedder det? *Lirumlarum*. Er det det?“

„Jeg er ganske simpelt et Menneske — af Kød og Blod, der trænger til Mad og Drikke og ogsaa til Klæder . . . Men jeg er usynlig. Er De med? Usynlig. Ganske simpelt. Usynlig.“

„Hvad, er De et rigtigt Menneske?“

„Ja vel!“

„Kom med Deres Haand,“ sagde Marvel, „hvis De er rigtig. Saa er det straks ikke helt saa forbandet uhyggeligt —“

„*Gudfader!*“ sagde han, „sikken en Forskrækkelse De gav mig — sikken De greb mig!“

Med sin fri Haand følte han paa Haanden, der havde grebet ham om den anden, og hans Fingre gled frygtsomt op ad Ar-

men, stødte paa en kraftig Brystkasse og endte i et skægget Ansigt. Marvels Ansigt var lutter Forbløffelse.

„Jeg er blændet!“ sagde han. „Hvis det ikke slaar Hane-kamp! Højst mærkværdigt! — og dør kan jeg se en Kanin lige igennem Dem en halv Fjerdingvej borte. Ikke en Bid af Dem er synlig — undtagen — —“

Han stirrede stift og undersøgende paa det tilsyneladende tomme Rum foran ham.

„De har vel ikke spist Brød og Ost?“ spurgte han med den usynlige Arm i Haanden.

„Det er ganske rigtigt. Det er ikke assimileret af Organismen.“

„Ah!“ sagde Hr. Marvel. „Det ser nu noget aandeagtigt ud.“

„Naturligvis er dette ikke halvt saa forunderligt, som De tror.“

„Det er forunderligt nok for *mine* beskedne Fordringer,“ sagde Hr. Thomas Marvel. „Hvordan bær’ De Dem ad? Hvordan Pokker gaar det til?“

„Det er altfor lang en Historie. Og desuden — —“

„Jeg siger Dem, jeg er helt lammet,“ sagde Hr. Marvel.

„Hvad jeg i Øjeblikket ønsker at sige Dem er — at jeg trænger til Hjælp. Saa vidt er jeg kommet. Jeg kom pludselig over Dem. Jeg vandrede af Sted, rasende, vanvittig, nøgen, afmægtig. Jeg kunde myrde . . . Og jeg fik Øje paa Dem —“

„Gudfader!“ sagde Hr. Marvel.

„Jeg kom hen bag Dem — tøvede — gik videre.“

Hr. Marvels Ansigtsudtryk var af en levende Veltalenhed.

„Saa standsede jeg. — Her, sagde jeg, er en Udstødt lige som jeg selv. Det er Manden, jeg søger. Saa vendte jeg om og kom hen til Dem. Dem. Og — — —“

„Gudfader!“ sagde Hr. Marvel. „Men jeg kan slet ikke komme mig. Maa jeg spørge: Hvordan er det? — og hvilken Hjælp ønsker De? Usynlig!“

„Jeg vil have Dem til at hjælpe mig med at faa Klæder og Husly og desforuden andre Ting. Jeg har været fra dem længe nok. Hvis De ikke vil — godt! . . . Men De *vil* — De *skal*.“

„Hør nu,“ sagde Hr. Marvel. „Jeg er alt for fortunlet. Slaa ikke mere til mig. Og lad mig gaa. Jeg maa se at komme mig lidt. Og De har næsten brækket min Taa. Det er altsammen saa usandsynligt. Øde Land, ingenting paa Himlen. Milevidt intet synligt, undtagen Naturens Skød. Og saa kommer der en Stemme. En Stemme fra oven! Og Sten. Og en Næve. Gudfader!“

„Tag Dem sammen,“ sagde Stemmen, „De bliver nødt til at gøre det Arbejde, jeg har udvalgt Dem til.“

Hr. Marvel blæste langtrukket og spilede Øjnene op.

„Jeg har udvalgt Dem,“ sagde Stemmen. „De er den eneste, foruden et Par af de Idioter der nede, der véd, at der eksisterer en usynlig Mand. De skal være min Hjælper. Hjælp mig — og jeg skal gøre store Ting for Dem. En usynlig Mand er en mægtig Mand.“ Han standsede et Øjeblik for at nyse voldsomt.

„Men hvis De bedrager mig,“ sagde han, „hvis De ikke udfører mine Ordre —“

Han tav og slog Hr. Marvel eftertrykkeligt paa Skulderen. Hr. Marvel udstødte et Rædselens Hyl. „Jeg har ikke i Sinde at bedrage Dem,“ sagde Hr. Marvel og rykkede bort fra Fingrene. „La'vær med at tro det, hvad De saa end gør. Jeg ønsker ikke andet end at hjælpe Dem — sig mig blot, hvad jeg skal gøre (Gudfader!) Lige meget hvad De vil have mig til, jeg er villig.“

TIENDE KAPITEL.

Hr. Marvel's Besøg i Iping.

Da den første paniske Rædsel var svundet, begyndte Iping at diskutere Affæren. Vantroen stak pludselig Hovedet frem — en

noget nervøs Vantro, der ikke var slet saa sikker paa sig selv, som den gerne vilde lade, men dog alligevel Vantro. Det er meget lettere ikke at tro paa en usynlig Mand, og de, der virkelig havde set ham blive til Luft, eller følt hans Armes Styrke, kunde tælles paa Fingrene. Og af disse Vidner savnedes i Øjeblikket Hr. Wadgers, der havde stænget og laaset sig hermetisk inde i sit Hus, og Jaffers laa bevidstløs hen i *Coach and Horses* Dagligstue. Store og mærkelige Tanker, der ikke lader sig maale af den menneskelige Erfaring, gør ofte mindre Indtryk paa Mænd og Kvinder end mindre og mere haandgribelige Foreteelser. Iping var i den muntreste Feststemning, og alle havde Kisteklædningerne paa. Hen paa Eftermiddagen begyndte selv de, der troede paa den Usete, forsøgsvis at deltage i de smaa Fornøjelser, under den Forudsætning, at han helt var forsvundet, og blandt de vantro var han allerede blevet et Slagord. Men hele Folket — baade Vantro og Troende — var usædvanligt selskabeligt anlagte den Dag.

Haysman's Eng prydedes af et Telt, hvor Fru Bunting og andre Damer serverede Te, mens udenfor Søndagsskolebørnene løb om Kap og legede under Præstens og Frøknerne Cuss' og Sackbutt's støjende Opsyn. Der var uden Tvivl nogen Uro i Luften, men de fleste var forstandige nok til at holde deres ængstelige Tanker for dem selv. Paa Torvet var der fra en høj Stang udsendt en Snor, ned ad hvilken man kunde suse, klynget til en Talje med Haandtag, og blive slynget voldsomt mod en stoppet Sæk i den anden Ende; den var meget søgt af Byens unge Mænd, ligesom Kastegyngerne og Boderne med Kokosnødder. Andre spadserede omkring, og Damp-Orglet, der stod i Forbindelse med en lille Karrusel udsendte en paatrængende Stank af Olie og en lige saa paatrængende Musik. Klubmedlemmerne, der om Morgen havde overværet Gudstjenesten, gik omkring med pragtfulde Distinktioner i lyserødt og grønt, og nogle af de lystigste havde ogsaa smykket deres rundpuldede Hatter med Baand i straalende Farver. Gamle Fletcher, der var en Mand med strenge Anskuelser angaaende Helligdagens Brug, kunde man se gennem

hans jasminkransede Vindue eller gennem den aabne Dør — hvilken Vej man nu foretrak at kige ind — han stod paa et Bræt lagt over to Stole og hvidtede Loftet i sin Stadsestue.

Ved Firetiden kom en Fremmed ind i Landsbyen ad Vejen ude fra Klitterne. Det var en lille, tyk Herre med en usædvanlig lurvet høj Hat, og han lod til at være stærkt forpustet. Hans Kinder var afvekslende indfaldne og kraftigt udspilede. Hans rødblis-sede Ansigt vidnede om stærk Sindsbevægelse, og han bevægede sig med et Slags uvilligt Hastværk. Han drejede om Hjørnet ved Kirken og styrede henimod *Coach and Horses*. Blandt andre huskede gamle Fletcher at have set ham, og hans ejendommelige Ophidselse gjorde endog saa stærkt et Indtryk paa den gamle Herre, at han lod en Slat Kalkvand sive ned i sit Frakkeærme langs Penslen, mens han betragtede ham.

Efter hvad Ejeren af Kokosnød-Boden mente at bemærke, talte denne Fremmede med sig selv, og den samme Iagttagelse gjorde Hr. Huxter. Han standsede foran Krodøren, og efter hvad Hr. Huxter meddeler, lod det til, at han maatte udkæmpe en alvorlig indre Strid, inden han kunde faa sig selv til at træde indenfor. Endelig gik han opad Stentrappen, og Hr. Huxter saa ham dreje til venstre og aabne Døren til Dagligstuen. Hr. Huxter hørte Stemmer inde fra Værelset og fra Skænkestuen, der gjorde Manden opmærksom paa sin Fejltagelse.

„Det Værelse er privat!“ sagde Hall, og den Fremmede lukkede kejtet Døren og gik ud i Skænkestuen.

Et Par Minutter efter kom han ud igen, tørrende sig om Munden med Bagen af Haanden og med et Udtryk af stille Tilfredshed, der ikke forekom Hr. Huxter at være helt ægte. Han blev staaende et Øjeblik og saa sig omkring, og derpaa saa Hr. Huxter ham gaa henimod Porten til Gaarden, underlig stjaalent, og saa blev Dagligstuevinduet aabnet. Efter kort Tøven lænede den Fremmede sig mod en af Portpillerne, trak en lille Kridtpibe frem og gav sig til at stoppe den. Han rystede paa Haanden, da han gjorde det. Han tændte den klodset og begyndte at dampe med korslagte Arme — dovent lænet mod Porten — en Stilling,

der stod i mistænkelig Modstrid med de hastige, undersøgende Blikke, han nu og da kastede ind i Gaarden.

Alt dette iagttog Hr. Huxter over sit Butiksvindues Bagklædning, og det mærkelige ved Mandens Opførsel fik ham til at vedblive med sine lagttagelser.

Med ét rettede den Fremmede sig op og stak Piben i Lommen. Saa forsvandt han ind i Gaarden. Hr. Huxter, der forstod at det drejede sig om et lille Rapseri, sprang straks over sin Disk og løb ud paa Vejen for at standse Tyven. Da han naaede derud, kom Hr. Marvel til Syne igen med Hatten paa Sned, en stor Bylt i et blaåt Bordtæppe og i den anden tre Bøger — bundet sammen med Præstens Seler, som det senere viste sig. I samme Nu han saa Huxter, udstødte han en Slags Stønnen, drejede brat til venstre og stak i Rend. „Stop Tyven!“ raabte Huxter og satte efter ham.

Hr. Huxter's Sanseindtryk var levende, men kortvarige. Han saa Manden lige foran sig, i fuld Fart ned ad Vejen henimod Kirken. Han saa Flagene, der smykkede Landsbyen, og bag dem Festarrangementerne; kun en eller to kigede efter ham. Han vrælede: „Stop Tyven!“ endnu en Gang og satte tappert Farten op. Han var neppe naaet ti Skridt, før han paa en mystisk Maade blev grebet ved Skinnebenet, og nu løb han ikke længer men fløj gennem Luften med utrolig Hast. Med ét opdagede han Jorden tæt ved sit Hoved. Verden syntes at splintres i Millioner af tindrende Stjerner og han mistede Interessen for Sagernes videre Udvikling.

ELLEVTE KAPITEL

I „Coach and Horses“.

For klart at forstaa hvad der var sket i Kroen, er det nu nødvendigt at vende tilbage til det Øjeblik, da Hr. Marvel først kom indenfor Synsvidde fra Hr. Huxters Vindue.

Netop i det Øjeblik var Dr. Cuss og Pastor Bunting i Dagligstuen. De var beskæftigede med at søge efter Klarhed over Morgenens besynderlige Hændelser og, med Fru Hall's Tilladelse, undersøgte de grundigt den usynlige Mands Ejendele. Jaffers var saa vidt kommet sig efter sit Fald, at han kunde gaa hjem, ledsaget af medfølgende Venner. Fru Hall havde fjernet den Fremmedes spredte Klædningsstykker og ladet Værelset gøre i Stand. Og paa Bordet under Vinduet, hvor den Fremmede plejede at arbejde, havde Cuss næsten øjeblikkelig faaet Øje paa tre tykke, haandskrevne Bøger mærket „Dagbog“.

„Dagbog!“ sagde Cuss. „Nu kan vi da i hvert Fald faa noget at vide.“ Præsten stod med Hænderne støttet mod Bordet.

„Dagbog,“ gentog Cuss, satte sig ned, anbragte to Bøger som Støtte for den tredie og aabnede den. „Hm — intet Navn paa Titelbladet. Aa, for . . . Ciffer. Og Tal.“

Præsten kom til og kigede over hans Skulder.

Cuss vendte Bladene med dybt skuffet Mine. „Jeg — Pokker ogsaa! Det er Ciffer altsammen, Bunting.“

„Der er ingen Diagrammer?“ spurgte Pastoren. „Ingen Illustrationer, der kaster Lys — —“

„Se selv,“ sagde Dr. Cuss. „Noget af det er Matematik og noget Russisk eller et Sprog af den Slags (efter Bogstaverne at dømme) og noget er Græsk. Nu det græske — det kan vel De . . .“

„Selvfølgelig,“ sagde Pastor Bunting, tog sine Brillers frem og pudsede dem. Han følte sig pludselig meget ilde tilpas — det var nemlig ikke stort bevendt med det græske, han kunde huske. „Ja — selvfølgelig, det græske kan maaske give os et Holdpunkt.“

„Jeg skal finde et Sted til Dem.“

„Jeg vilde hellere først se lidt nærmere paa Bøgerne,“ sagde Pastor Bunting, der stadig pudsede Briller. „Først et almindeligt Overblik, Cuss, og saa, *saa* kan vi se efter Holdepunkter.“

Han hostede, tog sine Briller paa, satte dem omhyggeligt tilrette, hostede igen og ønskede, der vilde ske noget, der kunde afværge den tilsyneladende uundgaaelige Afsløring. Saa tog han ligegyldigt mod det Bind, Cuss rakte ham. Og saa hændte der virkelig noget.

Døren blev pludselig aabnet.

Begge to fo'r de op med et Sæt, saa derhen og blev stærkt beroligede ved Synet af et rødblisset Ansigt under en flosset Silkehæt. „Beværtning?“ spurgte Ansigtet og gloede.

„Nej,“ sagde begge Herrer samtidig.

„Paa den anden Side af Gangen, min gode Mand,“ sagde Pastor Bunting. „Og vær saa god at lukke den Dør efter Dem,“ sagde Dr. Cuss irriteret.

„Godt,“ sagde Manden, som det syntes med en sagte Stemme, der var mærkelig forskellig fra den hule Røst, hvormed han havde stillet sit Spørgsmaal. „Javel,“ sagde Manden med sin oprindelige Stemme. „Klar Bane,“ og han forsvandt og lukkede Døren efter sig.

„En Sømand velsagtens,“ sagde Pastoren. „De er fornøjelige Fyre. Klar Bane! Et Sømandsudtryk, tænker jeg, der staar i Forbindelse med hans Tilbagetog.“

„Velsagtens,“ sagde Cuss. „Mine Nerver er helt af Lave i Dag. Det fik mig ligefrem til at fare sammen — da den Dør gik op.“

Pastor Bunting smilede, som om det ikke havde faaet ham til at fare sammen. „Og nu,“ sagde han med et Suk, „disse Bøger.“

„Et Øjeblik,“ sagde Cuss og gik hen og laasede Døren. „Nu tænker jeg, vi er sikrede mod Afbrydelser.“

Der var en, der nøs, da han sagde det.

„Et kan der ingen Tvivl være om,“ sagde Bunting og trak en

Stol hen ved Siden af Cuss. „Der er sandelig sket mærkelige Ting i Iping i de sidste Par Dage — højst mærkelige. Jeg kan naturligvis ikke tro paa denne absurde Usynlighed.

„Den er utrolig,“ sagde Cuss — „utrolig. Men det er en Kendsgerning, at jeg saa — saa lige ned gennem hans Ærme — —“

„Men er De nu ogsaa ganske vis paa det . . .“ Hvis der nu var anbragt et Spejl for Eksempel . . . Øjenbedrag er saa lette at fremkalde. Jeg véd ikke, om De nogen Sinde har set en virkelig god Tryllekunstner —“

„Det vil jeg ikke diskutere mere,“ sagde Cuss. „Det har vi snakket nok om, Bunting. Og for Øjeblikket har vi jo de Bøger . . . Aa! Der er noget af det, jeg tror er Græsk! Sikkert græske Bogstaver.“

Han pegede paa Midten af Siden. Pastor Bunting blev let rød og bøjede Hovedet over det, der var tilsyneladende noget i Vejen med Brillerne. Den lille Mands Græske var saa tyndt, tænkes kan, og han troede fuldt og fast, at alle udenfor Kirken tilskrev ham Kendskab til græske og hebraiske Kildeskrifter. Og nu — skulde han tilstaa? Trække i Land? Pludselig fik han en underlig Fornemmelse i Nakken. Han prøvede paa at bevæge Hovedet og mødte urokkelig Modstand.

Følelsen var et underligt Tryk — som en stærk og fast Haands Greb, og den nærmede uimodstaaeligt hans Hage mod Bordet. „Rør jer ikke, smaa Mænd,“ hviskede en Stemme, „ellers smadrer jeg Krukken paa jer begge!“

Han saa ind i Cuss' Ansigt, der var tæt ved hans eget, og mødte en rædselsbetaget Genspejling af sin egen, grufulde Forbavselse.

„Det gør mig ondt at maatte tage haardt paa jer,“ sagde Stemmen, „men det er uundgaeligt.

„Naar har I lært at snuse i en Videnskabsmands private Optegnelser?“ sagde Stemmen, og to Hager ramte samtidig Bordet, og to Tandsæt klirrede.

„Naar har I lært at bryde ind i en ulykkelig Mands private Værelse?“ og det samme gentog sig.

„Hvor har I gjort af mine Klæder?

— Hør nu,“ sagde Stemmen. „Vinduerne er lukkede, og jeg har taget Nøglen af Døren. Jeg er en temmelig kraftig Mand, og jeg har en Ildrager ved Haanden — foruden at være usynlig. Der kan ikke være den ringeste Tvivl om, at jeg kunde slaa jer begge ihjel og ganske rolig gaa min Vej, hvis jeg vilde — er I med? Godt. Hvis jeg lader jer slippe, vil I saa love ikke at lave Mudder og gøre, hvad jeg siger?“

Præsten og Doktoren saa paa hinanden og Doktoren skar en Grimace. „Ja,“ sagde Pastor Bunting, og Doktoren gentog det. Saa løsnedes Taget i deres Nakker, og Doktoren og Præsten rettede sig op, meget røde i Ansigtet, og virrede med Hovedet.

„I er nok saa gode at blive siddende, hvor I er,“ sagde den usynlige Mand. „Se her er Ildrageren.

Da jeg kom ind i dette Værelse,“ vedblev den usynlige Mand efter at have stukket Ildrageren hen foran Næsen paa sine to Gæster, „ventede jeg ikke at finde det optaget, og foruden mine Optegnelser ventede jeg at finde et Sæt Klæder. Hvor er det? Nej — bliv siddende. Jeg kan se, det er borte. Naa, skønt Dagene for Tiden er varme nok til, at en usynlig Mand kan løbe nøgen omkring — Aftnerne er noget kølige. Jeg trænger til Klæder — blandt andet. Og jeg maa ogsaa have de tre Bøger.“

TOLVTE KAPITEL.

Den usynlige Mand mister sin Selvbeherskelse.

Det er uundgaaeligt, at Fortællingen paa dette Punkt atter afbrydes — af en meget pinlig Grund, der snart vil staa Læseren klar. Og medens disse Ting foregik i Dagligstuen, og medens

Hr. Huxter iagttog Hr. Marvel, der røg sin Pibe lænet mod Porten, diskuterede Hr. Hall og Teddy Henfrey, raadville og uforstaaende, det eneste Iping-Samtaleemne ikke ti Meter derfra.

Pludselig hørtes et voldsomt Brag mod Dagligstuedøren, et højt Raab, og saa — Stilhed.

„Hal-lo!“ sagde Teddy Henfrey.

„Hal-lo!“ sagde Hall bag Skænken.

Hall opfattede som altid Tingene langsomt men sikkert. „Det er ikke rigtigt,“ sagde han og gik fra Skænken henimod Dagligstuedøren.

Han og Teddy nærmede sig begge Døren med anspændte Miner. De saa paa hinanden. „Noget galt,“ sagde Hall, og Henfrey nikkede samstemmende. En ubehagelig Duft af Kemikalier naaede ud til dem og der hørtes sagte mumlende Samtale, hastig og undertrykt.

„Der er vel ingen Ting i Vejen?“ spurgte Hall og bankede paa.

Den mumlende Samtale forstummede brat, der blev et Øjeblik Stilhed, saa hørtes der igen Samtale i en hvislende Hvisken og derefter et lydeligt Udbrud: „Nej! Lad være!“ Der hørtes pludselig Støj, en Stol væltede, en kort Kamp. Atter Stilhed.

„Hvad Pokker!“ udbrød Henfrey sagte.

„Der — er — vel — ingenting — i Vejen?“ spurgte Hr. Hall igen med høj Røst.

Præstens Stemme svarede, underlig stødvis. „Ikke Sp—por. Vær saa — god at la—lade være med at for—styrre.“

„Underligt!“ sagde Hr. Henfrey.

„Underligt!“ sagde Hr. Hall.

„Siger: Lad være med at forstyrre,“ sagde Henfrey.

„Jeg hørte det,“ sagde Hall.

„Og en Nysen,“ sagde Henfrey.

De blev ved med at lytte. Samtalen var ivrig og lavmælt. „Jeg kan ikke,“ sagde Pastor Bunting med hævet Stemme, „jeg siger Dem, jeg vil ikke.“

„Hvad var det?“ spurgte Henfrey.

„Siger, at han ikke vil,“ sagde Hall. „Han talte da vel ikke til os?“

„Usømmeligt,“ sagde Pastor Bunting indenfor.

„Usømmeligt,“ sagde Hr. Henfrey. „Jeg hørte det — tydeligt.“

„Hvem er det, der taler nu?“ spurgte Henfrey.

„Det er vist Dr. Cuss,“ sagde Hall. „Kan du høre — noget?“
Tavshed. Lydene indefra utydelige og forvirrede.

„Lyder, som om de smed omkring med Bordtæppet,“ sagde Hall.

Fru Hall kom til Syne i Skænkestuen. Hall hyssede og gjorde indbydende Tegn til hende. Dette vakte Fru Halls hustruelige Modsigelseslyst.

„Hvad lytter du der for, Hall?“ spurgte hun. „Har du ikke noget bedre at foretage dig — saadan en travl Dag?“

Hall prøvede at meddele hende alt ved Grimacer og Pantomime, men Fru Hall var stædig. Hun hævdede Stemmen. Saa Hall og Henfrey listede temmelig slukørede ud i Skænkestuen igen, gestikulerende for at gøre hende det forstaaeligt.

Først vilde hun overhovedet intet se i det, de havde hørt. Saa forlangte hun, at Hall skulde tie stille, medens Henfrey fortalte Historien. Hun var tilbøjelig til at antage det hele for noget Vrøvl — maaske flyttede de bare om paa Møblerne.

„Jeg hørte ham sige „usømmeligt,“ det gjorde jeg,“ sagde Hall.

„Jeg hørte det, Fru Hall,“ sagde Henfrey.

„Meget muligt,“ begyndte Fru Hall.

„Hss!“ sagde Hr. Teddy Henfrey. „Var det ikke Vinduet, jeg hørte?“

„Hvilket Vindue?“ spurgte Fru Hall.

„Dagligstuevinduet,“ sagde Henfrey.

De lyttede alle anspændt. Fru Hall saa, uden at se noget, mod den aabne Krodørs tindrende Lys, Vejen der strakte sig hvid og solbeskinnet, og Huxters Butiksvindue, der straaede i

Junisolen. Med et blev Huxters Dør aabnet, og Huxter kom til Syne med vildt stirrende Øjne og svingende Arme.

„Hov!“ raabte Huxter. „Stop Tyven!“ Og han benede forbi henimod Porten og forsvandt.

Samtidig hørtes Larmen fra Dagligstuen og Lyden af Vinduer, der blev smækkede i.

Hall, Henfrey og hver levende Sjæl i Skænkestuen styrtede i sluttet Flok ud paa Vejen. De saa En smutte om Hjørnet af Vejen ud over Klitterne, medens Hr. Huxter beskrev en indviklet Kurve i Luften og naaede Jord igen paa Hovedet og den ene Skulder. Ned langs Vejen stod Folk og gloede, eller de kom løbende henimod dem.

Hr. Huxter var bevidstløs. Henfrey standsede for at gøre den Opdagelse, men Hall og de to Daglejere fra Skænkestuen styrtede straks henimod Hjørnet med høje, uarticulerede Raab og saa Hr. Marvel forsvinde bag Kirkemuren. Det lader til, at de havde faaet den sindssvage Idé, at han var den usynlige Mand, der pludselig var blevet synlig, og satte straks efter ham ned ad Vejen. Men Hall havde ikke løbet mange Skridt, før han udstødte et højt, forfærdet Raab og røg til Siden, idet han greb fat i en af Daglejerne og væltede ham med sig. Han var blevet angrebet, som man angriber i Fodbold. Den anden Daglejer vendte sig omkring, gloede og blev enig med sig selv om, at Hall var faldet over sine egne Ben; saa vendte han sig igen for at fortsætte Forfølgelsen, men blev grebet ved Anklen, akkurat som Huxter. Saa da den første Daglejer samlede sig op igen, blev han slaaet til Jorden med et Slag, der kunde have fældet en Okse.

Da han faldt, kom Mængden fra Landsbytorvet styrrende. Den første, der viste sig, var Indehaveren af Kokosnød-Boden, en kraftig Mand i blaa Sweater. Han saa til sin Forbløffelse tre Mænd ligge og sprælle paa en øde Landevej. Og saa hændte der noget med hans bageste Fod, han gik paa Næsen og rullede hen ad Vejen, lige tidsnok til at spænde Ben for sin Broder og Kompagnon, der fulgte i Hælene paa ham. De to blev saa sparket, snublet over og forbandet af en hel Del alt for travle Menne-sker.

Da Hall og Henfrey og Daglejerne styrtede ud af Huset, blev Fru Hall staaende i Døren ind til Skænkestuen — hun var en erfaren og besindig Dame. Og pludselig blev Dagligstuedøren aabnet, Dr. Cuss kom til Syne og uden saa meget som at se til hende, styrtede han ud af Huset og henimod Hjørnet. „Stands ham!“ raabte han. „Pas paa, han ikke smider den Pakke! I kan se ham, saa længe han holder Pakken.“

Han anede intet om Marvels Eksistens — den usynlige Mand havde givet Bøgerne og Bylden fra sig ude i Gaarden. Dr. Cuss' Aasyn var vredt og beslutsomt, men hans Dragt var noget mangelfuld — en Slags vid, kort Kittel, der kun kunde passere i Grækenland. „Stands ham!“ stønnede han. „Han har taget mine Bukser! — og hver eneste Klud af Præstens Klæder!“

„Tag Dem lidt af ham!“ raabte han til Henfrey, da han fo'r forbi den bevidstløse Huxter, og saa da han drejede om Hjørnet for at tage Del i Kampen, blev han slaaet i Jorden og rullede henad Vejen, sprællende paa det uanstændigste. En eller anden trampede i fuld Fart paa hans Finger. Han hylede, prøvede at komme paa Benene igen og blev med et klar over, at det ikke var en Forfølgelse, men et vildt Tilbagetog han var Deltager i. Allesammen løb de tilbage til Landsbyen. Han rejste sig igen og fik et haardt Slag bag Øret. Han vaklede og satte saa i fuld Fart af Sted henimod *Coach and Horses*, paa Vejen sprang han over den forladte Huxter, der nu sad op.

Da han var halvvejs oppe ad Kroens Stentrappe, hørte han bag sig et rasende Hyl og et vældigt Slag i Ansigtet paa en eller anden, der skar gennem den almindelige Raaben og Larmen. Han genkendte den usynlige Mands Stemme, og den var præget af det mest afsindige Raseri over det Slag, der havde ramt ham.

I næste Øjeblik var Dr. Cuss igen inde i Dagligstuen.

„Han kommer tilbage, Bunting!“ sagde han, da han fo'r ind. „Red Dem!“

Pastor Bunting stod ved Vinduet, optaget af et Forsøg paa at lave sig et Klædebon af Kamintæppet og et Numer af *West Surrey Gazette*.

„Hvem kommer?“ sagde han, saa forfærdet at hans Kostume var paa Nippet til at falde fra hinanden.

„Den usynlige Mand!“ sagde Cuss og styrtede hen til Vinduet. „Vi maa hellere stikke af denne Vej. Han er rasende! Gal!“

I næste Sekund var han ude i Gaarden.

„Du milde Himmel,“ sagde Pastor Bunting vaklende mellem to grufulde Alternativer. Han hørte et frygteligt Slagsmaal ude i Gangen, og hans Beslutning var fattet. Han kravlede ud gennem Vinduet, rettede hastigt paa sit Klædebon, og flygtede op gennem Landsbyen saa hurtigt hans tykke smaa Ben kunde bære ham.

*

*

*

Fra det Øjeblik da den usynlige Mand hylede af Raseri, og Pastor Bunting foretog sin mindeværdige Flugt op gennem Landsbyen, er det umuligt at give en sammenhængende Skildring af Begivenhederne i Iping. Muligvis var den usynlige Mands Hensigt oprindeligt kun at dække Marvels Tilbagetog med Bøgerne og Klæderne. Men hans Selvbeherskelse, der ingensinde var den bedste, synes fuldstændigt at have forladt ham ved et tilfældigt Slag, og øjeblikkelig gav han sig til at vælte Folk og banke løs af ren og skær Ondsindethed.

De maa forestille Dem Gaden fuld af Mennesker, der løber hid og did og slaas om Skjulesteder, mens Husdøre knaldes i. De maa forestille Dem, hvorledes Tumulten pludselig bringer gamle Fletcher ud af sin usikre Ligevægt paa Brættet over de to Stole — med en Katastrofe som Resultat. Og et forfærdet Par, der overfaldes paa det grufuldeste i en Kastegyng. Og saa forsvinder den panikslagne Mængde og den flagsmykkede Iping Gade ligger øde og forladt, kun den stadig rasende Usete er der endnu — overalt flyder det med Kokosnødder, væltede Lærredstelte og hele Kagekonens Varelager. Overalt bliver Skodderne sat for og Dørene stængede, og det eneste Glimt, man ser af menneske-

lige Væsener, er nu og da et Øje, der frygtsomt kiger ud gennem Hjørnet af en Vinduesrude.

Den usynlige Mand morede sig en kort Tid med at smadre alle Ruderne i *Coach and Horses*, og derefter jog han en Gadelygte ind gennem Fru Grograms Dagligstuevindue. Det maa være ham, der skar Telegrafledningen til Adderdean over, lidt forbi Higgin's Hus paa Adderdean Vejen. Og derpaa undrog han sig fuldstændig den menneskelige Iagttagelse, som han i Kraft af sine dommelige Egenskaber formaaede det, og blev hverken hørt, set eller følt mere i Iping. Han forsvandt fuldstændigt.

Men det varede det meste af to Timer inden noget menneskeligt Væsen igen vovede sig ud i Iping Gades Forladthed.

TRETTENDE KAPITEL.

Hr. Marvel diskuterer sin Vanskæbne.

Da Mørket var ved at falde paa, og Iping lige begyndte at samle Mod til at kige ud paa de spredte Ruiner af Festdagens Glans, vandrede en lille, tæt Mand med lurvet Silkehat møjsommeligt bag Bøgeskoven ad Vejen til Bramblehurst. Han bar paa tre Bøger, holdt sammen af et broget, elastisk Væv og en Bylt indsvøbt i et blaat Bordtæppe. Hans rødblissede Ansigt udtrykte Rædsel og Udmattelse; han lod til at have meget travlt. Han var ledsaget af en Stemme, der ikke var hans egen, og nu og da gav han sig under usefte Hænders Vægt.

„Hvis De stikker af igen,“ sagde Stemmen, „hvis De prøver paa at stikke af igen — —“

„Gudfader!“ sagde Hr. Marvel. „Den Skulder er snart én blaa Plet.“

„Saa sandt jeg lever,“ sagde Stemmen, „jeg slaar Dem ihjel.“

„Jeg prøvede ikke paa at stikke af,“ sagde Marvel i en Tone, der ikke var langt fra at være graadkvalt. „Det sværger jeg paa. Jeg anede ikke, at det vilde tage den Vending, det var det hele! Hvordan Fanden skulde jeg kunne ane det? Og jeg er blevet slaaet og mishandlet — —“

„De vil blive udsat for mere af samme Slags, hvis De ikke passer bedre paa,“ sagde Stemmen, og Hr. Marvel blev pludselig tavs. Han pustede dybt ud, og der kom et uendelig fortvivlet Udtryk i hans Øjne.

„Det var galt nok at lade disse fjogede Øg opdage min Hemmelighed, og saa forsvinder *De* ovenikøbet med mine Bøger. De kan takke deres Gud, de der stak af i Tide! Her er jeg — ingen vidste, jeg var usynlig! Og nu — hvad skal jeg nu gøre?“

„Hvad skal jeg gøre?“ spurgte Marvel sagte.

„Det er en offentlig Hemmelighed. Det vil komme i Aviserne! Alle vil kige efter mig. Alle som en paa deres Post — — —“

Stemmen afbrød sig selv med en Række rasende Eder og tav. Hr. Marvel saa endnu mere fortvivlet ud og sagtnede sine Skridt.

„Videre!“ sagde Stemmen.

Hr. Marvels Ansigt blev grønt mellem de rødlige Pletter.

„Smid nu ikke Bøgerne, Fjols!“ sagde Stemmen vredt.

„Sagen er,“ sagde Stemmen, „at jeg faar Brug for Dem . . . De er en elendig Hjælp, men jeg maa.“

„Jeg er en *ynkelig* Hjælp,“ sagde Marvel.

„Det er De,“ sagde Stemmen.

„Jeg er den værste, De overhovedet kunde vælge,“ sagde Marvel.

„Jeg er ikke stærk,“ sagde han efter en nedslaaende Tavs-
hed.

„Jeg er slet ikke stærk,“ gentog han.

„Naa?“

„Og der er noget i Vejen med mit Hjerte. Den lille Historie — selvfølgelig, jeg klarede den. Men — jeg siger Dem, jeg kunde lige saa godt være faldet om.“

„Naa?“

„Jeg har ikke Aandsnærværelse og Styrke til det, De vil bruge mig til — —“

„Jeg skal nok stimulere Dem.“

„Bare De vilde lade være. Det vilde være mig imod at hindre Dem i Deres Planer. Men det kunde hænde. Af ren Fortvivelse og Elendighed — —“

„Det raader jeg Dem fra,“ sagde Stemmen roligt og eftertrykkeligt.

„Gid jeg var død,“ sagde Marvel.

„Det er ikke retfærdigt,“ sagde han. „Det maa De indrømme. . . . Det forekommer mig, at jeg absolut har Ret . . .“

„Skynd Dem,“ sagde Stemmen.

Hr. Marvel satte Farten op, og en Tidlang var der igen Tavs-
hed.

„Det er forbandet strengt,“ sagde Hr. Marvel.

Det var ganske virkningsløst. Han prøvede med noget nyt.

„Hvor meget tjener jeg ved det?“ begyndte han, igen med ynkelig, anklagende Stemme.

„Aa! *Hold Kæft!*“ sagde Stemmen med pludselig overraskende Kraft. „Jeg skal nok tage mig af Dem. De gør, hvad der bliver sagt Dem. De har at gøre det ordentligt. De er et Fjols og alt aet, men De kan bruges.“

„Jeg siger Dem, Hr., jeg er ikke den rette Mand til det Arbejde. Undskyld — men saadan *er* det —“.

„Hvis De ikke holder Mund, vrider jeg Deres Haand af Led igen,“ sagde den usynlige Mand. „Jeg trænger til at tænke.“

Med ét kom to aflange Lyspletter til Syne, og et Kirketaarn dukkede frem i Halvmørket. „Jeg tager et Tag i Deres Skulder hele Vejen gennem denne Landsby,“ sagde Stemmen. „Gaa lige frem og prøv ikke paa at gøre Dumheder. Det blev værst for Dem selv.“

„Det véd jeg,“ sukkede Hr. Marvel, „det véd jeg altsammen.“

Den nedbøjede Skikkelse med den afrakkede Silkehat gik ned gennem den lille Landsby med sine Byrder og forsvandt i det stadig tiltagende Mørke forbi de oplyste Ruder.

FJORTENDE KAPITEL.

I Port Stowe.

Klokken ti den næste Morgen sad Hr. Marvel paa Bænken udenfor en lille Kro i Udkanten af Port Stowe. Han var ubarberet, snavset og støvet og saa meget træt og nervøs og utilpas ud; Hænderne havde han begravet i Lommerne, og med hyppige Mellemrum spilede han Kinderne op og pustede ud igen. Ved hans Side laa Bøgerne, men nu var de bundne sammen med Seglgarn. Bylden var blevet gemt hen i Fyrreskoven uden for Bramblehurst i Overensstemmelse med en Forandring, den usynlige Mand havde gjort i sine Planer. Hr. Marvel sad der paa Bænken, og skønt ingen tog den ringeste Notits af ham, var hans Ophidselse stadig paa Kogepunktet. Af og til famlede han underlig nervøst i sine forskellige Lommer.

Da han havde siddet der det meste af en Time, kom en aldrende Sømmand ud af Kroen med en Avis i Haanden og satte sig ved Siden af ham.

„Dejligt Vejr,“ sagde Sømmanden.

Hr. Marvel saa sig omkring med et Blik, der ikke var fri for at vidne om dyb Rædsel. „Overmaade,“ sagde han.

„Rigtig passende Vejr til denne Aarstid,“ sagde Sømmanden i en afgørende Tone.

„Ja,“ sagde Hr. Marvel.

Sømanden tog en Tandstikke frem og var nogle Minutter (med Undtagelse af Øjnene) helt og holdent beskæftiget med den. Imidlertid stod det ham frit med Blikket at undersøge Hr. Marvels støvede Skikkelse og Bøgerne ved Siden af ham. Da han nærmede sig Hr. Marvel, havde han hørt en Lyd, der mindede om Pengestykkers Raslen i en Lomme. Han følte sig slaaet af den Disharmoni, der var imellem Hr. Marvels Udseende og dette Tegn paa Rigdom. Derefter vandrede hans Tanker atter tilbage til et Emne, der i en mærkelig Grad havde bemægtiget sig hans Sind.

„Bøger?“ sagde han med ét, idet han støjende sluttede Arbejdet med Tandstikken.

Hr. Marvel fo'r sammen og saa paa dem. „Aa, javel,“ sagde han. „Ja, det er Bøger.“

„Der findes nogle mærk-værdige Ting i Bøger,“ sagde Sømanden.

„Jeg tror Dem gerne,“ sagde Hr. Marvel.

„Og nogle mærk-værdige Ting udenfor dem,“ sagde Sømanden.

„Det er lige saa sandt,“ sagde Hr. Marvel. Han betragtede den anden og saa sig derefter omkring.

„Der findes for Eksempel nogle mærk-værdige Ting i Aviserne,“ sagde Sømanden.

„Det gør der.“

„I *denne* Avis,“ sagde Sømanden.

„Ah!“ sagde Hr. Marvel.

„Der staar en Historie,“ sagde Sømanden og saa fast og undersøgende paa Hr. Marvel, „der staar blandt andet en Historie om en usynlig Mand.“

Hr. Marvels Mund fortrak sig, han kradsede sig paa Kinden og blev hed om Ørene. „Hvad mon der bliver det næste, de finder paa at skrive om?“ spurgte han med svag Røst. „Østrig eller Amerika?“

„Ingen af Delene,“ sagde Sømanden. „*Her*.“

„Gudfader!“ sagde Hr. Marvel og fo'r sammen.

„Naar jeg siger *her*,“ vedblev Sømanden til usigelig Befrielse

for Hr. Marvel, „saa mener jeg selvfølgelig ikke dette Sted her, jeg mener Omegnen her.“

„En usynlig Mand!“ sagde Hr. Marvel. „Og hvad har *han* lavet?“

„Alt muligt,“ sagde Sømanden, der skarpt iagttog Hr. Marvel og vedblev saa: „Alt — hvad — man — kan — lave.“

„Jeg har ikke set en Avis de sidste fire Dage,“ sagde Marvel.

„Det var i Iping, han begyndte,“ sagde Sømanden.

„Vir-kelig!“ sagde Hr. Marvel.

„Han begyndte der. Og det lader ikke til, at nogen véd, hvorfra han kom. Her er det: „Besynderlig Historie fra Iping.“ Og der staar her i Avisen, at Vidnebyrdene er ualmindelig stærke, ualmindelig.“

„Gudfader!“ sagde Hr. Marvel.

„Men det er ogsaa en ualmindelig mærkværdig Historie. En Præst og en Læge er Øjenvidner — saa ham fuldstændig klart og tydeligt — eller i hvert Fald, saa ham ikke. Han boede, staar der, i *Coach and Horses*, og ingen lagde Mærke til hans ulykkelige Tilstand, staar der, ulykkelige Tilstand, før hans Bandager paa Hovedet blev revet af under nogle Spektakler i Kroen. Man bemærkede da, at hans Hoved var usynligt. Man gjorde straks Forsøg paa at bemægtige sig ham, staar der videre, men det lykkedes ham at kaste Klæderne og saaledes undslippe, dog først efter en fortvivlet Kamp, under hvilken han bibragte vor veltjente og agtværdige Politibetjent Hr. J. A. Jaffers alvorlige Læsioner. Den er da tydelig nok, hva'? Navne og det hele.“

„Gudfader!“ sagde Hr. Marvel, der saa sig nervøst omkring og prøvede at tælle Pengene i sine Lommer, blot ved Hjælp af Følelsen i sine Fingerspidser, opfyldt af en ganske ny og mærkelige Idé. „Det lyder underligt.“

„Ikke sandt? Mærkværdigt, kalder *jeg* det. Jeg har aldrig hørt fortælle om usynlige Mænd før, men nutildags hører man om saa mange mærkværdige Ting — at —“

„Var det alt, hvad han gjorde?“ spurgte Marvel, der prøvede paa at lade rolig.

„Det er maaske ikke nok?“ sagde Sømanden.

„Kom han ikke tilfældigvis *tilbage*?“ spurgte Marvel. „Undslap bare, ikke andet, hva’?“

„Nej!“ sagde Sømanden. „Men! — er det ikke nok?“

„Absolut,“ sagde Marvel.

„Jeg skulde da mene, det var nok,“ sagde Sømanden. „Jeg *skulde* da mene, det var nok.“

„Han havde ingen Kammerater — der staar ingenting om, at han havde nogen Kammerater?“ spurgte Hr. Marvel ivrigt.

„Er en af den Slags ikke nok til Dem?“ spurgte Sømanden.

„Nej, Gud være lovet, det havde han ikke.“

Han nikkede langsomt. „Jeg bliver helt uhyggelig tilmode blot ved at tænke paa, at den Fyr nu løber omkring her i Nærheden! — Han er i Øjeblikket paa fri Fod og af visse Omstændigheder, skriver de, har man sluttet sig til, at han følger Vejen til Port Stowe. Vi er lige midt i det, ser De! Det er ingen amerikansk Fabel denne Gang. Og tænk Dem blot, hvad han kunde finde paa. Hvad vilde der blive af Dem, hvis han fik et Glas for meget og gav sig til at rende efter Dem? Hvis han fandt paa at stjæle — hvem kunde forhindre ham i det? Han kan gaa, hvorhen han vil, han kan lave Indbrud, han kan gaa gennem en Ring af Politibetjente, lige saa let som jeg eller De kan løbe fra en blind Mand! Lettere! For de her Blinde skal jo have en usædvanlig fin Hørelse. Og naar som helst han fik Lyst til Spiritus —“

„Han har en vældig Fordel paa sin Side, det er vist,“ sagde Hr. Marvel. „Og — ja —“

„De har Ret,“ sagde Sømanden, „*det har han.*“

Hele Tiden havde Hr. Marvel holdt skarpt Udkig til alle Sider, lyttet efter svage Fodtrin og prøvet at opfange de mest umærkelige Bevægelser. Det lod til, at han var ved at fatte en eller anden afgørende Beslutning. Han hostede med Haanden for Munden.

Han saa sig igen omkring — lyttede — bøjede sig henimod Sømanden og sænkede Stemmen.

„Sagen er, at jeg tilfældigvis — véd en Smule om denne usynlige Mand. Ad privat Vej.“

„Aa!“ sagde Sømanden. „De?“

„Ja,“ sagde Hr. Marvel — „mig“.

„Nej virkelig!“ sagde Sømanden. „Og maa jeg spørge —?“

„De vil blive forbavset,“ sagde Hr. Marvel bag sin Haand. „Det er frygteligt.“

„Virkelig!“ sagde Sømanden.

„Sagen er,“ begyndte Hr. Marvel ivrigt i en fortrolig Hvisken. Pludselig forandredes hans Mine underfuldt. „Av!“ sagde han. Han rettede sig stift i Sædet; hans Ansigtssudtryk vidnede tydeligt om legemlig Smerte. „A—av!“ sagde han.

„Hvad er der i Vejen?“ sagde Sømanden deltagende.

„Tandpine,“ sagde Hr. Marvel og trykkede sin Haand mod Øret. Han greb sine Bøger. „Jeg maa vist se at komme videre,“ sagde han. Han kantede sig paa en underlig Maade bort fra den anden langs Bænken.

„Men De skulde jo lige til at fortælle mig noget om denneher usynlige Mand,“ protesterede Sømanden.

Hr. Marvel syntes at raadføre sig med sig selv.

„And,“ sagde en Stemme.

„Det er en And,“ sagde Hr. Marvel.

„Men det staar i Avisen,“ sagde Sømanden.

„Det er alligevel en And,“ sagde Marvel. „Jeg kender ham, der er Ophavsmand til den Løgn. Der er slet ingen usynlig Mand . . . ikke det der ligner.“

„Men Avisen her? Vil De paastaa . . .“

„Løgn fra Ende til anden,“ sagde Hr. Marvel bestemt.

Sømanden gloede med Avisen i Haanden. Hr. Marvel vendte sig omkring med et Sæt. „Tøv lidt,“ sagde Sømanden langsomt og rejste sig. „De vil altsaa paastaa —?“

„Ja vist,“ sagde Hr. Marvel.

„Hvorfor lod De saa mig fortælle Dem alt det forbandede

Sludder? Hvad mener De med at lade en Mand gøre sig til Grin paa den Maade, hva'?"

Hr. Marvel pustede dybt ud. Sømanden var virkelig med et blevet helt rød i Toppen, han knyttede Hænderne. „Nu har jeg siddet her og snakket i ti Minutter," sagde han, „og De — lille tøndemavede, læderfjæsedede Søn af en gammel Støvle — kunde ikke engang være saa hensynsfuld — — —"

„Prøv ikke paa at smigre *mig*," sagde Hr. Marvel.

„Smigre! Jeg kunde nok have Lyst — — —"

„Kom nu," sagde en Stemme, og Hr. Marvel blev pludselig snurret omkring og begyndte at skridte af Sted i et underligt, stødvist Tempo. „De gør ogsaa klogest i at flytte Dem," sagde Sømanden. „*Hvem* flytter sig?" sagde Hr. Marvel. Han fjernede sig med besynderlig Hast, nu og da røg han med pludselig Voldsomhed flere Skridt fremefter. Et Stykke henne begyndte han at mumle en Enetale, Protester og Beskyldninger.

„Skøre Skrog," sagde Sømanden, der stod med vidt skræven-de Ben og korslagte Arme og saa efter ham. „Saa dit skøre Skrog vilde bilde *mig* den ind! Det staar jo her i Avisen!"

Hr. Marvel gav et uforstaaeligt Svar og forsvandt ved en Krumning af Vejen, men Sømanden blev staaende bred og værdig midt paa Kørebanen, indtil en Slagtervogn tvang ham til at flytte sig. Saa vendte han Kursen mod Port Stowe. „Verden er fuld af Idioter," sagde han sagte til sig selv. „Bare holde lidt Grin med mig — andet vilde Fjolset ikke . . . Og det staar her i Avisen!"

Og tæt ved var der foregaaet noget andet, der ogsaa var højst besynderligt, og som han snart efter hørte om. Og det var et Syn — en „Haandfuld Penge" (mindre kunde ikke gøre det), der uden synlig Hjælp bevægede sig langsmed Muren ved Hjørnet af St. Michaels Stræde. En anden Sømand havde set dette underfulde Syn den selvsamme Morgen. Han havde øjeblikkelig grebet efter Pengene, men var blevet slaaret til Jorden, og da han kom paa Benene igen, var de flyvende Penge forsvundne. Vor Sømand var villig til at tro paa det meste, erklærede han, men

den var ham dog en Smule *for* tyk. Senere kom han imidlertid paa andre Tanker.

Historien om de flyvende Penge var sand. Og overalt i Nabolaget, selv fra det ophøjede *London & County Banking Company*, fra Pengeskuffer i Butiker og Kroer — Dørene stod paa vid Gab i den Varme — forsvandt der Penge den Dag — behændigt og stilfærdigt stak de af i Haandfulde og Ruller, gled lydløst langs Mure og skyggefulde Steder og unddrog sig hastigt Menneskenes aarvaagne Blikke. Og skønt intet Menneske formaaede at følge deres Vej, endte de alle deres mystiske Flugt i Lommen paa den ophidsede Herre med den lurvede Silkehat, der sad udenfor den lille Kro i Udkanten af Port Stowe.

Først ti Dage senere — og dengang var Burdock Historien allerede gammel — begyndte Sømanden at lægge disse Kendsgerninger sammen og forstaa, hvor nær han havde været den vidunderlige usynlige Mand.

FEMTENDE KAPITEL.

Manden, der løb.

Tidligt paa Aftenen sad Dr. Kemp i sit Arbejdsværelse øverst i Villæen paa Bakken ovenover Burdock. Det var et smukt lille Værelse med tre Vinduer — mod Nord, Vest og Syd — Reoler fyldte med Bøger og videnskabelige Tidsskrifter, et stort Arbejdsbord og, under Vinduet mod Nord, et Mikroskop, Præparater, fine Instrumenter, nogle Bacillekulturer og fyldte Reagensglas. Dr. Kems Studerelampe var tændt, skønt Himlen endnu lyste i Solnedgangens Straaler, og Gardinerne var trukket tilside, fordi der ingen Fare var for nysgerrige Blikke. Dr. Kemp var en høj og

slank ung Mand med horgult Haar og næsten hvidt Overskæg, og det Værk, han arbejdede paa, haabede han, vilde gøre ham til Medlem af Royal Society, saa høje Tanker havde han om det.

Og hans Blik, det er Øjeblik gled bort fra Arbejdet, fangede Solnedgangens Glød over Toppen af Højen overfor ham. Maaske et Minut sad han og tyggede paa sit Penneskraft, mens han beundrede det rige, gyldne Skær over Bakkekammen; saa fik han Øje paa en lille Mandsskikkelse, der som en kulsort Masse kom løbende over Bakken henimod ham. Det var en tæt lille Fyr, paa Hovedet bar han en høj Hat, og han løb saa hurtigt, at man neppe kunde skelne hans Ben.

„Igen et af de Høveder,“ sagde Dr. Kemp. „Lige som det andet Høved, der løb paa mig ved Hjørnet i Morges med sit „den usynlige Mand kommer!“ Om jeg kan begribe, hvad der gaar af dem. Man skulde tro, vi levede i det trettende Aarhundrede.“

Han rejste sig og gik hen til Vinduet, hvor han betragtede Bakeskraaningene, der laa i Halvmørke, og den mørke lille Skikkelse, der benede nedad den. „Han lader til at have Satans travlt,“ sagde Dr. Kemp, „men det ser ikke meget ud til, at han vinder frem. Han kunde ikke løbe tungere, om han saa havde Lommerne fulde af Bly.

— Gaa paa!“ sagde Dr. Kemp.

Et Øjeblik senere forsvandt Løberen bag den største af Villaerne mellem Dr. Kems og Burdock. Han kom igen et Øjeblik til Syne, saa igen og endnu en Gang, tre Gange mellem de tre fritliggende Huse, der fulgte efter; saa forsvandt han helt bag Skraaningene.

„Høveder!“ sagde Dr. Kemp, idet han drejede rundt paa Hælen og gik tilbage til sit Arbejdsbord.

Men de der saa Flygtningen paa nærmere Hold og opfattede den dybe Rædsel paa hans svedige Ansigt, og selv var ude paa den aabne Landevej — de delte ikke Doktorens Foragt. Afsted travede Manden, og mens han løb, klirrede han som en velfyldt Pung, der bliver rystet. Han saa hverken til højre eller venstre, men

stirrede med stive, opspilede Øjne lige fremefter mod Byen, hvor Gadelygterne blev tændte og der var mange Mennesker paa Gaden. Og hans grimme Mund stod halvtaaben, en hvidlig Fraade laa om hans Læber, og han trak Vejret hæst og støjende. Alle, der saa ham fare forbi, standsede og gav sig til at stirre op og ned ad Vejen, mens de spørgende betragtede hinanden, en Kende urolige ved hans hæsblæsende Hastværk.

Og saa med et, langt oppe paa Bakken, hørtes et Hyl fra en Hund, der legede paa Vejen; den løb ind under en Laage, og mens de stadig stod undrende der, kom noget — et Vindstød — en Klasken af Fødder, en Lyd som stønnende Aandedrag — sende forbi.

De skreg. De sprang væk fra Fortovet. Ved Raab, ved Instinkt jog det ned ad Bakken. Der hørtes Raaben i Gaden, inden Marvel var naaet Halvvejen. De tumlede ind i Husene og smældede Dørene i bag sig, saa snart Nyheden naaede dem. Han hørte det og gjorde en sidste, desperat Anstrengelse. Rædslen kom jagende, fo'r forbi ham og havde i et Øjeblik bemægtiget sig Byen.

„Den usynlige Mand kommer! *Den usynlige Mand!*“

SEKSTENDE KAPITEL.

I „Jolly Cricketers“.

Gæstgiveriet *Jolly Cricketers* ligger umiddelbart ved Foden af Bakken, hvor Sporvognen ender. Værten støttede sig paa sine fede, røde Arme mod Disken og snakkede om Heste med en blegsogett Droskekusk, medens en sortskægget, graaklædt Mand

spiste Kiks og Ost, drak Øl og konverserede en Politibetjent, der havde fri, paa Amerikansk.

„Hvad er det for en Raaben?“ sagde den blegsottige Kusk, der straks blev ængstelig og prøvede at kige op ad Bakken over de snavsede gule Gardiner for det lave Krovindue. Der løb nogen forbi udenfor.

„Brand, maaske,“ sagde Værten.

Tungt trampende Trin nærmede sig, Døren blev voldsomt slaaet op, og grædende og forpjusket, uden Hat og med flænget Frakkekrave kom Marvel styrtende ind, snurrede krampagtigt omkring og prøvede paa at lukke Døren. Den blev holdt halvt aaben af en Læderrem.

„Han kommer!“ stammede han, hylende af Rædsel. „Han kommer. Den usynlige Mand! Efter mig. For Guds Skyld. Hjælp! Hjælp! Hjælp!“

„Luk Dørene,“ sagde Politibetjenten. „Hvem kommer? Hvad er der i Vejen?“ Han gik hen til Døren, gjorde Remmen fri, og den smækkede i. Amerikaneren lukkede den anden Dør.

„La' mig komme indenfor,“ sagde Marvel vaklende og grædende, mens han stadig knugede Bøgerne til sig. „La' mig komme indenfor. Laas mig inde — et eller andet Sted. Jeg siger Dem, han er efter mig. Jeg stak af fra ham. Han sagde, han vilde slaa mig ihjel, og han gør det.“

„De er sikker nok,“ sagde Manden med det sorte Skæg. „Døren er lukket. Hvad er det, der er i Vejen?“

„La' mig komme indenfor,“ sagde Marvel og skreg højt, da et Slag pludselig fik den laasede Dør til at ryste og blev efterfulgt af ivrig Banken og Raab udefra.

„Hov!“ raabte Betjenten, „hvem der?“

Hr. Marvel gav sig til at styrte som en afsindig løs paa Paneler, der saa ud som Døre. „Han vil slaa mig ihjel — han har en Kniv eller saadan noget. For Guds Skyld . . . !“

„Værs'go,“ sagde Værten. „Kom ind her.“ Og han aabnede Smækken i Disken.

Hr. Marvel styrtede derind, da Bankningen ude fra blev gen-

taget. „Luk ikke Døren op,“ hylede han. „Jeg *be'r* Dem, luk ikke op. *Hvor* skal jeg skjule mig?“

„Det er altsaa denne, denne usynlige Mand?“ spurgte den sortskæggede med den ene Haand paa Ryggen. „Det var vel ogsaa paa Tide, at vi saa ham.“

Vinduet blev pludselig slaaet ind, og der hørtes Raaben og Løben hid og did fra Gaden. Betjenten var staaet op paa Bænken og stirrede ud, mens han vred Hovedet for at faa Øje paa den, der var ved Døren. Han kom ned med hævede Bryn. „Det er ham,“ sagde han. Værten, der stod foran Døren til Gæstestuen, der nu var laaset bag Hr. Marvel, stirrede paa den knuste Rude og kom hen til de to andre.

Der blev pludselig ganske stille overalt. „Gid jeg havde min Stav,“ sagde Betjenten og gik ubeslutsom hen mod Døren. „Lukker vi op, er han straks herinde. Han er ikke til at standse.“

„Bare ikke for ivrig med den Dør,“ sagde den blegsottige Kusk ængsteligt.

„Skyd Slaaen fra,“ sagde Manden med det sorte Skæg, „og hvis han kommer ind . . .“ Han viste en Revolver.

„Det gaar ikke,“ sagde Politibetjenten, „det er Mord.“

„Jeg kender Landet, hvor jeg befinder mig,“ sagde den skæggede. „Jeg vil skyde efter Benene. Skyd Slaaen fra.“

„Ikke naar den Tingest gaar af bag mig,“ sagde Værten og kigede over Gardinet.

„Godt,“ sagde Manden med det sorte Skæg, bøjede sig med Revolveren parat og skød selv Slaaen fra. Vært, Kusk og Betjent saa hurtigt derhen.

„Kom ind,“ sagde den skæggede halvhøjt og gik et Skridt tilbage med Pistolen paa Ryggen. Der kom ingen ind, Døren var stadig lukket. Da fem Minutter senere en anden Droskekusk forsigtigt stak Hovedet indenfor, ventede de endnu, og et forskræmt Ansigt kigede ud fra Døren til Gæstestuen og vejledte dem.

„Er alle Døre lukket i Huset?“ spurgte Marvel. „Han gaar

uden om — snuser allevegne. Han er saa snedig som selve Satan.“

„Store Gud!“ sagde den tykke Vært. „Der er dem bag! Pas paa de Døre! Hør —!“ han saa sig raadvild omkring. Døren til Gæstestuen smækkede i, og de hørte Nøglen blive drejet om. „Der er Gaarddøren og Privatindgangen. Gaarddøren — —“

Han fo'r ud af Skænkestuen.

Et Øjeblik efter kom han tilbage med en Forskærerkniv i Haanden. „Gaarddøren var aaben,“ sagde han, og hans tykke Underlæbe sank.

„Han er maaske inde i Huset nu,“ sagde den første Kusk.

„Han er ikke i Køkkenet,“ sagde Værten. „Der er to Kvindfolk derude, og jeg har dolket hver Tomme Luft med denne lille Kødkniv. Og de tror ikke, han er kommet ind. De har lagt Mærke . . .“

„Har De stænget den?“ sagde Kusken.

„Jeg er helt fra det,“ sagde Værten.

Den sortskæggede stak Revolveren i Lommen. Og i samme Nu blev Smækken i Disken slaaet i og gjort fast, saa sprang Døren ved et vældigt Slag, og der var aabent ind til Gæstestuen. De hørte Marvel hvine som en fanget Kanin og sprang øjeblikkelig over Disken for at komme ham til Undsætning. Den skæggede Mands Revolver knaldede og Spejlet bag i Gæstestuen rystede og røg paa Gulvet i Stumper og Stykker.

Da Værten kom derind, saa han Marvel ved Døren ud til Køkkenet og Gaarden, i en underlig forvredet, kæmpende Stilling. Døren røg op, mens Værten betænkte sig, og Marvel blev trukket ud i Køkkenet. Der lød Skrigen og Klirren af Køkkentøj. Marvel blev med bøjet Hoved og under stadig Modstand trukket hen til Køkkendøren, og Slaerne blev skudt fra.

Betjenten, der havde gjort Forsøg paa at komme forbi Værten, styrtede nu til, efterfulgt af en af Kuskene, greb fat i den usynlige Haand, der havde Marvel ved Kraven, blev ramt i Syntet og vaklede tilbage. Døren gik op, og Marvel gjorde sig rasende Anstrengelser for at komme i Sikkerhed bag den. Saa fik Kusken Tag i noget.

„Jeg har ham,“ sagde Kusken.

Værtens røde Hænder slog Klo i det Usete.

„Her er han!“ sagde Værten.

Hr. Marvel, der havde vredet sig fri, faldt pludselig ned paa Gulvet og gjorde Forsøg paa at kravle mellem Benene paa de kæmpende. Slagsmaalet førte dem rundt om Dørkanten. Den usynlige Mands Stemme hørtes nu for første Gang; han hylede højt, da Betjenten traadte ham over Fødderne. Saa udstødte han et rasende Raab og hans Næver bearbejdede dem som et Tærskværk. Kusken hjulede pludselig rundt og bukkede sammen, ramt af et Spark i Mellemgulvet. Døren til Gæstestuen fra Køkkenet smækkede i og dækkede Hr. Marvels Tilbagetog. Mændene i Køkkenet opdagede, at de flaaede og slog i den tomme Luft.

„Hvor er han?“ raabte den sortskæggede. „Væk?“

„Denne Vej,“ sagde Betjenten, traadte ud i Gaarden og standsede.

En Murbrok susede forbi hans Hoved og slog ned blandt Lervarerne paa Køkkenbordet.

„Jeg skal nok faa Ram paa ham,“ raabte Manden med det sorte Skæg, og med ét lynede et Staalløb over Betjentens Skulder, og fem Kugler susede efter hverandre ud i Tusmørket, hvorfra Murbrokken var kommet. Den sortskæggede bevægede Haanden i en horisontal Linie, idet han fyrede, saa Skudene lynede ud i den snevre Gaard som Egerne i et Hjul.

Der blev stille. „Fem Patroner,“ sagde den sortskæggede Mand. „Det er noget, der batter. Fire Esser og en Konge. Se at faa fat i en Lygte, og lad os saa gaa ud og lede efter Liget.“

SYTTENDE KAPITEL.

Dr. Kemp faar Besøg.

Dr. Kemp havde siddet og skrevet i sit Arbejdsværelse, indtil Skudene afbrød ham. Krak, krak, krak, det ene efter det andet.

„Hov!“ sagde Dr. Kemp og stak igen Penneskafte i Munden og lyttede. „Hvem skyder med Revolver i Burdock? Hvad er det nu, de Høveder har for?“

Han gik hen til Sydvinduet, aabnede det og lænede sig ud. Han stirrede ned mod det Virvar af Vinduer, Gaslygter og Butiker, der lyste mod de sorte Tage og Gaarde, og gav Byen sit Præg ved Nat. „Der ser ud, som om der er Opløb dernede udenfor *Jolly Cricketers*“, sagde han og blev ved med at se derned. Saa gled hans Blik fra Byen ud i det fjerne, hvor Skibslanternerne skinnede og Havnefyret tindrede — en straalende, slebet Juvel af gult Lys. Nymaanen hang over Bakken mod Vest, og Stjernerne lyste med næsten tropisk Glød.

Der gik fem Minutter, hvori hans Sind gled ud i fjerne Spekulationer over Fremtidens sociale Forhold og endelig fortabte sig i Tanken om Tid og Evighed — saa rev han sig med et Suk ud af sine Drømmerier, lukkede Vinduet og vendte tilbage til Skrivebordet.

Vel en Timestid senere ringede det paa Stuedøren. Siden Skydningen havde han skrevet uvilligt og distræt. Han lyttede. Han hørte Stuepigen lukke op og ventede, hun skulde komme op ad Trappen, men hun kom ikke. „Hvad mon det var?“ sagde Dr. Kemp.

Han prøvede at arbejde videre, det vilde ikke rigtig gaa; saa rejste han sig og gik fra Arbejdsværelset ud paa Trappeafsatsen, ringede og raabte over Gelænderet paa Pigen, da hun viste sig nede i Forstuen. „Var det et Brev?“ spurgte han.

„Bare én der stak af igen,“ svarede hun.

„Jeg kan ingen Ro faa paa mig i Aften,“ sagde han til sig

selv. Han gik tilbage til Arbejdsværelset og tog denne Gang fat med en Kraftanstrengelse.

Kort efter var han igen helt fordybet i sit Arbejde, og den eneste Lyd, der hørtes i Stuen, var Urets Dikken og den sagte Kradsen af Pennen, der fo'r over Papiret midt i den Lyskreds, Lampeskærmen kastede paa Bordet.

Klokken var to, inden Dr. Kemp var færdig med den Aftens Arbejde. Han rejste sig, gabede og gik ovenpaa for at gaa i Seng. Han havde allerede lagt Jakke og Vest, da han opdagede, at han var tørstig. Han tog et Lys og gik ned i Spisestuen for at finde en Sifon og noget Whisky.

Dr. Kemps videnskabelige Eksperimenter havde skærpet hans Blik for Detailler, og da han paa Tilbagevejen gik gennem Forstuen, opdagede han en mørk Plet paa Gulvets Linolium, tæt ved Maatten ved Trappens Fod. Han gik ovenpaa og greb sig saa pludselig i at grunde over, hvad mon det Plet kunde være. Hans Underbevidsthed var øjensynlig i Virksomhed. I hvert Fald vendte han om med sin Byrde, gik ned i Forstuen, stillede Sifonen og Whiskyflasken fra sig, bøjede sig ned og rørte ved Pletten. Uden at føle større Overraskelse opdagede han, at den var farvet og klæbrig som halvt indtørret Blod.

Han tog igen Flaskerne og gik atter ovenpaa, mens han saa sig omkring og prøvede at komme til Klarhed over den Blodplet. Paa Trappeafsatsen fik han Øje paa noget, der bragte ham til forbavset at standse. Haandgrebet paa Døren til hans Værelse var plettet af Blod.

Han saa paa sin Haand. Den var ganske ren, og saa kom han i Tanker om, at Døren til Værelset stod aaben, da han kom op fra Arbejdsværelset, og følgelig havde han slet ikke rørt ved Dørgrebet. Han gik lige ind i sit Værelse; hans Ansigt var ganske roligt — maaske en Smule mere beslutsomt end sædvanlig. Hans undersøgende Blik faldt paa Sengen. Der var en Blodpøl paa Sengetæppet og Lagenet var flænget. Han havde ikke lagt Mærke til det, da han før kom ind i Værelset, fordi han den Gang gik lige hen til Toiletbordet. Paa den anden Side var Sengeklæderne presset ned, som om nogen nylig havde siddet der.

Saa fik han en underlig Fornemmelse af at have hørt en sagte Stemme sige: „Du Almægtige! — Kemp!“ Men Dr. Kemp troede ikke paa Stemmer.

Han stod og stirrede paa den oprodede Seng. Var det virkelig en Stemme? Han saa sig igen omkring, men lagde ikke Mærke til andet usædvanligt end den uordentlige, blodplettede Seng. Saa hørte han tydeligt en Bevægelse tværs over Værelset tæt ved Servanten. Alle Mennesker bevarer nogen Overtroiskhed i sig, hvor højt kultiverede de end er. Den Fornemmelse, der kaldes „uhyggelig“, bemægtigede sig ham. Han lukkede Døren, gik hen til Toiletbordet og stillede sin Byrde fra sig. Pludselig med et Sæt opdagede han en sammenrullet Bandage, af en Lærredsklud, der hang midt i Luften mellem ham og Servanten.

Han stirrede lamslaaet paa den. Det var en tom Bandage — en Bandage, der var viklet og bundet rigtigt nok, men ganske tom. Han skulde til at gaa hen for at gribe den, men standsede ved at noget rørte ham, og en Stemme sagde ganske tæt ved:

„Kemp!“

„Hva’?“ sagde Kemp, med aaben Mund.

„Vær rolig,“ sagde Stemmen. „Jeg er en usynlig Mand.“

Det varede noget, inden Kemp svarede; han gloede blot paa Bandagen. „Usynlig Mand?“ sagde han.

„Jeg er en usynlig Mand,“ gentog Stemmen.

Den Historie, han den selvsamme Morgen havde været saa ivrig for at latterliggøre, fo’r gennem Kems Hjerne. Det lader ikke til, at han i Øjeblikket var saa meget bange eller synderlig overrasket. Forstaaelsen kom senere.

„Jeg troede, det var Løgn altsammen,“ sagde han. Den Tanke, der mest beskæftigede hans Sind, drejede sig om hans Argumenter samme Morgen. „Har De en Bandage paa?“ spurgte han.

„Ja,“ sagde den usynlige Mand.

„Aa!“ udbrød Kemp og frigjorde sig for sin Sløvhed. „Hør nu!“ sagde han. „Det er jo noget Vrøvl. Det er et eller andet Trick.“ Han gik pludselig et Skridt fremefter, og hans Haand, der var rakt frem mod Bandagen, mødte usynlige Fingre.

Han veg tilbage for Berøringen og skiftede Farve.

„Vær nu rolig, Kemp, for Guds Skyld! Jeg trænger haardt til Hjælp. Stands!“

Haanden greb ham i Armen. Han slog efter den. „Kemp!“ raabte Stemmen. „Kemp, vær nu rolig!“ og Grebet blev fastere.

En vild Trang til at frigøre sig greb Kemp. Den forbundne Arms Haand greb ham i Skulderen, Fodfæstet blev pludselig slaaet fra ham og han slyngedes baglæns over paa Sengen. Han aabnede Munden for at raabe, og et Hjørne af Lagenet blev tvunget ind mellem hans Tænder. Den usynlige Mand havde et godt Hold i ham, men hans Arme var fri, og han slog om sig og prøvede rasende at sparke.

„Vil De nu høre Fornuft, hva’?“ sagde den usynlige Mand uden at slippe ham, til Trods for hans vældige Slag i Ribbenene. „Jeg siger Dem, De driver mig fra Vid og Sans om et Øjeblik!

— Lig stille, Fjols som De er!“ stønnede den usynlige Mand i Øret paa Kemp.

Kemp gjorde endnu et Øjeblik Modstand og laa saa rolig.

„Hvis De raaber, smadrer jeg Ansigtet paa Dem,“ sagde den usynlige Mand og tog Kneblen af Munden paa ham. „Jeg er en usynlig Mand. Det er hverken Sludder eller Trolddom. Jeg er virkelig en usynlig Mand. Og jeg trænger til Deres Hjælp. Jeg ønsker ikke at gøre Dem Fortræd, men hvis De opfører Dem som en afsindig Bondeknold, bliver jeg nødt dertil. Kan De ikke huske mig, Kemp? Griffin, fra University College.“

„Lad mig komme op,“ sagde Kemp. „Jeg skal blive, hvor jeg er. Og lad mig sidde i Ro et Øjeblik.“

Han rejste sig op og følte paa sin Hals.

„Jeg er Griffin, fra University College, og jeg har gjort mig usynlig. Jeg er et ganske almindeligt Menneske — et Menneske, De har kendt — der er gjort usynlig.“

„Griffin?“ sagde Kemp.

„Griffin,“ svarede Stemmen. „En yngre Student end De, næsten en Albino, seks Fod høj og bredskuldret — med rød og hvid Teint og røde Øjne, og som vandt Medaillen i Kemi.“

„Jeg er fra det,“ sagde Kemp. „Min Hjerne er ét Virvar. Hvad har dette med Griffin at gøre?“

„Jeg er Griffin.“

Kemp tænkte sig om. „Det er grufuldt,“ sagde han. „Men hvilket Djævelskab maa der til, for at en Mand kan blive usynlig?“

„Det er ikke Djævelskab. Det er en Proces, en ganske lige-til, leforstaaelig Proces — —“

„Det er grufuldt!“ sagde Kemp. „Hvordan i Alverden — —?“

„Det er grufuldt nok. Men jeg er saaret og har Smerter og er træt . . . Kemp! De er da et Mandfolk. Vær blot rolig. Giv mig noget Mad og Drikke og lad mig sidde ned her.“

Kemp stirrede efter Bandagen, mens den bevægede sig gennem Stuen; saa saa han en Kurvestol blive trukket over Gulvet og standse tæt ved Sengen. Den knirkede, og Sædet blev presset omtrent en Kvart Tomme ned. Han gned Øjnene og følte igen paa sin Hals. „Det er bedre end Aander,“ sagde han og lo fjoget.

„Det var da godt. Gud ske Lov, De er ved at blive fornuftig!“

„Eller skør,“ sagde Kemp og borede Knoerne ind i Øjnene.

„Lad mig faa noget Whisky. Jeg er næsten død.“

„Det havde jeg ikke Fornemmelsen af. Hvor er De? Løber jeg ikke paa Dem, hvis jeg rejser mig op. Der! Javel. Whisky — her. Hvor skal jeg give Dem det?“

Stolen knirkede, og Kemp mærkede, at Glasset blev taget fra ham. Det kostede ham stor Anstrengelse at give slip paa det; det var ham rent instinktmæssigt imod. Det standsede tyve Tommer over Stolens Forkant. Han stirrede paa det, uendelig forbløffet.

„Det er — det maa være — Hypnotisme. De har suggereret mig til at tro, De er usynlig.“

„Sludder,“ sagde Stemmen.

„Det er idiotisk!“

„Hør nu.“

„Jeg har i Morges definitivt bevist,“ sagde Kemp, „at Usynlighed . . .“

„Skidt med hvad De har bevist! Jeg dør af Sult,“ sagde Stemmen, „og Natten er kølig for en nøgen Mand.“

„Mad?“ sagde Kemp.

Whiskyglasset hældede sig. „Ja,“ sagde den usynlige Mand og satte det fra sig. „Har De en Slaabrok?“

Kemp kom med et sagte Udbrud. Han gik hen til Skabet og hentede et mørkrødt Klædningsstykke. „Bruge det?“ spurgte han. Det blev taget fra ham. Et Øjeblik hang det i Luften og flagrede uhyggeligt, saa rejste det sig fyldigt og stateligt, knappede sig og satte sig i hans Stol.

„Underbukser, Sokker og Morgensko vilde ikke være af Vejen,“ sagde den Usete kort. „Og Mad.“

„Hvadsomhelst. Men dette er det mest sindssvage, jeg i mit Liv har været med til!“

Han trak Skuffer ud og fremtog de ønskede Genstande, saa gik han nedenunder for at undersøge Spisekamret. Han kom tilbage med nogle kolde Koteletter og Brød, hentede et lille Bord og stillede det hele foran sin Gæst.

„Bryd Dem ikke om Kniv,“ sagde den Usynlige og en Kotelet hængte sig i Luften med en gnavende Lyd.

„Jeg vil altid helst have noget om mig, før jeg spiser,“ sagde den usynlige Mand med Munden fuld af Mad og gumlede graadigt. „Løjerlig Idé.“

„Der er vel ikke noget i Vejen med det Haandled?“ sagde Kemp.

„Nær ingen Frygt,“ sagde den usynlige.

„Det er det mest mærkelige og vidunderlige — —“

„Ja, ikke. Men det var et sjovt Træf, at jeg skuld bryde ind hos *Dem* for at blive forbundet. Første Gang, jeg har Held med mig! Det var i hvert Fald min Hensigt at sove her i Huset i Nat. Det maa De finde Dem i! Det er et ækelt Svineri, at mit Blod bliver synligt, ikke? Der er jo en hel Pøl derhenne. Jeg ser, det bliver synligt, naar det koagulerer. Det er kun de leven-

de Væv, jeg har forandret, og kun saalænge jeg lever . . . Jeg har været her i Huset tre Timer.“

„Men hvordan gaar det til?“ spurgte Kemp aandeløs. „Satan —! Det hele er jo — noget ubegribeligt Nonsens fra Ende til anden.“

„Aldeles ikke,“ sagde den usynlige Mand, „fuldstændig begribeligt.“

Han rakte ud efter Whiskyflasken. Kemp gloede paa den opvædende Slaabrok. En Straale fra Lyset, der trængte ind gennem en Flænge i højre Skulder, tegnede en trekantet Lysplet i venstre Side.

„Hvad var det for Skud?“ spurgte han. „Hvad kom den Skyden af?“

„Der var en Idiot — en Slags Forbundsfælle jeg havde, Fanden tage ham! — der prøvede paa at stjæle mine Penge. Har gjort det.“

„Er han ogsaa usynlig.“

„Nej.“

„Naa, og saa?“

„Kan jeg ikke faa noget mere at spise, inden jeg fortæller det? Jeg er sulten — har Smerter. Og De forlanger, at jeg skal fortælle Historier!“

Kemp rejste sig. „De skød vel ikke?“ spurgte han.

„Ikke jeg,“ sagde hans Gæst. „Et Fjols, jeg aldrig har set, fyrede paa Lykke og Fromme. En Mængde af dem blev skræmte. Jeg skræmmer dem allesammen. Fanden tage dem! Hør — jeg maa have mere at spise end dette her, Kemp.“

„Jeg skal se, hvad andet spiseligt der er nedenunder,“ sagde Kemp. „Ikke store Sager, frygter jeg.“

Da den usynlige Mand var færdig med at spise — og han spiste meget — bad han om en Cigar. Han bed arrigt Spidsen af, inden Kemp kunde finde en Kniv, og bandede da Dæksbladet gik fra.

Det var løjerligt at se ham ryge: hans Mund og Strube, Stemmebaand og Næsebor blev synlige som en Slags hvirvlende Røgformation.

„Herligt at ryge,“ sagde han og dampede kraftigt. „Det er et Held for mig, at jeg er stødt paa Dem, Kemp. De maa hjælpe mig. Sjovt Tilfælde, at jeg traf Dem netop nu! Jeg er i en helvedes Knibe — jeg tror, jeg har været gal. Hvad jeg har gennemgaaet! Men vi kan udrette noget endnu, tro De mig.“

Han langede ud efter mere Whisky og Soda. Kemp rejste sig op, saa sig omkring og hentede et Glas til sig selv.

„Det er ganske blødt — men jeg maa vel have noget at drikke.“

„De har ikke forandret Dem meget, Kemp, i disse ti—tolv Aar. Det gør I blonde Mænd ikke. Kølig og metodisk . . . Hør nu. Vi vil arbejde sammen!“

„Men hvordan gik det til?“ sagde Kemp, „hvordan er De blevet saaledes?“

„Lad mig dog for Guds Skyld ryge lidt i Fred og Ro, saa skal jeg nok fortælle Dem det.“

Men det blev ikke fortalt den Nat. Den usynlige Mands Haandled smertede stadig mere; han var feberhed og udmattet, og hans Tanker vendte stadig tilbage til Forfølgelsen ned over Bakken og Kampen ved Kroen. Han begyndte at fortælle og kom igen bort fra det. Han talte afbrudt om Marvel, han røg ivrigere, og hans Stemme blev vred. Kemp prøvede at opfatte saa meget som muligt.

„Han var bange for mig — jeg kunde se, han var bange for mig,“ gentog den usynlige Mand atter og atter. „Det var hans Hensigt at stikke fra mig — han lurede altid paa en Lejlighed! Hvilket Fjols har jeg ikke været!“

Den Køter!

Jeg var rasende. Jeg skulde have slaaet ham ihjel — —“

„Hvor fik De Pengene fra?“ spurgte Kemp brat.

Den usynlige Mand tav en Stund. „Det kan jeg ikke fortælle Dem nu.“

Han stønnede pludselig og bøjede sig forover med sit usynlige Hoved støttet paa usynlige Hænder.

„Kemp,“ sagde han, jeg har ikke sovet i snart tre Dage, undtagen en Timestid et Par Gange. Jeg maa snart have Søvn.“

„Ja, De kan sove i mit Værelse — her i dette Værelse.

„Men hvor kan jeg sove? Hvis jeg sover — slipper han bort.

Aa! Hvad gør det?“

„Hvordan er det med det Skudskaar?“ spurgte Kemp.

„Ingenting — Hudafskrabninger og Blod. Aa, Gud! Hvor jeg dog trænger til at sove!“

„Ja men hvorfor dog ikke?“

Det lod til, at den usynlige Mand betragtede Kemp.

„Fordi det vilde være mig ganske særlig ubehageligt at blive fanget af mine Medmennesker,“ sagde han langsomt.

Det gav et Sæt i Kemp.

„Aa, jeg evige Fjols!“ sagde den usynlige Mand og slog haardt i Bordet. „Nu har jeg selv givet Dem Idéen.“

ATTENDE KAPITEL.

Den usynlige Mand sover.

Udmattet og saaret som han var, vilde den usynlige Mand ikke lade sig nøje med Kems Løfte om, at hans Frihed skulde blive respekteret. Han undersøgte Soveværelsets to Vinduer, trak Rullegardinerne op og aabnede Haspen for at faa bekræftet Kems Erklæring om, at et Tilbagetog ad den Vej var muligt. Natten var fredelig og stille udenfor, og Nymaanen sank ude over Klitterne. Saa undersøgte han Nøglerne til Sovekamrets og de to Toiletværelses Døre for at forvisse sig om, at ogsaa de kunde sikre hans Frihed. Endelig erklærede han, at han var tilfreds. Han stod paa Kamintæppet, og Kemp hørte en lydelig Gaben.

„Det gør mig ondt,“ sagde den usynlige Mand, „at jeg ikke i Aften har kunnet fortælle Dem alt, hvad jeg har gjort. Men jeg

er segnefærdig. Det virker selvfølgelig ganske barokt. Det er grufuldt! Men tro mig, Kemp, det er fuldt ud gørligt, hvad De saa end har bevist i Formiddags. Jeg har gjort en Opdagelse. Jeg vilde holde den for mig selv. Det kan jeg ikke. Jeg maa have en Kompagnon. Og De . . . Vi kan udrette den Slags . . . Men om det i Morgen. Nu, Kemp, føler jeg, at jeg enten maa sove eller omkomme.“

Kemp stod midt i Stuen og stirrede paa det hovedløse Klædningsstykke. „Saa maa jeg vel gaa,“ sagde han. „Det er — utroligt. Hændte der blot tre Ting som dette, der gjorde det af med mine mest fundamentale Forudsætninger — jeg blev sindsygt. Men det er Virkelighed! Er der mere, jeg kan gøre for Dem?“

„Kun sige mig Godnat,“ sagde Griffin.

„Godnat,“ sagde Kemp og trykkede en usynlig Haand. Han gik sidelæns hen mod Døren.

Pludselig kom Slaabroken hastig hen imod ham. „Forstaa mig nu ret!“ sagde Slaabroken. „Ingen Forsøg paa at hindre eller fange mig! Eller — —“

Kemps Ansigt skiftede Udtryk. „Jeg syntes, jeg gav Dem mit Ord,“ sagde han.

Kemp lukkede stille Døren bag sig, og Nøglen blev øjeblikkeligt drejet om. Og mens han endnu stod der med et Udtryk af forbigaaende Overraskelse i sit Ansigt, kom de hurtige Fødder hen til Døren til Toiletværelset, og ogsaa den blev laaset. Kemp slog sig for Panden. „Drømmer jeg? Er hele Verden blevet gal, eller er det mig?“

Han lo og lagde Haanden paa den laasede Dør. „Stænget ude af mit Sovekammer af det mest absurde Tøjeri!“ sagde han.

Han gik hen til Trappen, vendte sig om og stirrede paa de laasede Døre. „Det er en Kendsgerning,“ sagde han. Han følte paa sin endnu ømme Hals. „En uomstødelig Kendsgerning!

Men — —“

Han rystede haabløst paa Hovedet, vendte sig og gik nederunder.

Han tændte Spisestuelampen, fik sig en Cigar og begyndte at

gaa frem og tilbage i Stuen, mens han stødte Røgen ud i store Skyer. Nu og da snakkede han med sig selv.

„Usynlig!“ sagde han.

„Eksisterer der et usynligt Dyr? . . . I Havet — ja. Tusinder — Millioner. Al Fiskeynglen — alle de mikroskopiske Væsner — Vandmanden! I Havet er der mere usynligt end synligt! Det har jeg aldrig før tænkt paa . . . og ogsaa i Damme! Alle disse Væsner, der lever i stillestaaende Vand — Klatter af farveløst, gennemsigtigt Gelé! . . . Men i Luften! Nej!

Det er umuligt.

Men alligevel — hvorfor ikke?

Hvis en Mand var bygget af Glas, vilde han alligevel være synlig.“

Han grundede dybt og længe. Tre Cigarer var forvandlet til hvid Aske paa Tæppet, inden han talte igen. Og saa var det blot et Udbrud. Han gik ud af Stuen og ind i sit lille Konsultationsværelse og tændte Gassen. Det var et lille Rum, da Dr. Kemp ikke levede af sin Praxis, og Dagens Aviser laa derinde. Morgenavisen var aabnet og ligeegyldigt smidt tilside. Han greb den, kigede i den og læste Artiklen om den „Besynderlige Historie fra Iping“, som Sømanden i Port Stowe saa møjsommeligt havde stavet sig igennem til Ære for Marvel. Kemp læste den hurtigt.

„Indhylllet!“ sagde Kemp. „Forklædt! Skjulte det! „Ingen lagde Mærke til hans ulykkelige Tilstand“. Hvad Satan vil Mennesket?“

Han lagde Avisen og saa sig søgende omkring. „Aa!“ sagde han og greb *St. James's Gazette*, der laa sammenfoldet, som den var kommet. „Nu faar vi da Sandheden at vide,“ sagde Dr. Kemp. Han rev Korsbaandet af. Hans Blik faldt paa et Par Spalter. „*En hel Landsby i Sussex bliver sindssyg*“ var Overskriften.

„Almægtige Gud!“ sagde Kemp og læste ivrigt en vantro Beretning om de Begivenheder den foregaaende Eftermiddag i Iping, vi kender i Forvejen. Paa den anden Side stod Morgenavisens Beretning aftrykt.

Han læste det igen. „Løb gennem Gaderne og slog om sig til højre og venstre. Jaffers bevidstløs. Hr. Huxter stærkt liden-

de — endnu ikke i Stand til at beskrive, hvad han saa. Præsten — Pinlig Situation. En Kvinde syg af Rædsel. Knuste Vinduer. Denne usædvanlige Historie sandsynligvis en And. For god til ikke at trykkes — med Forbehold.“

Han tabte Avisen og stirrede tomt hen for sig. „Sandsynligvis en And!“

Han tog Avisen op igen og læste endnu en Gang det hele igennem.

„Men naar kommer denne Landstryger til? Hvorfor Pokker forfulgte han en Landstryger?“

Han satte sig tungt paa Operationslejet.

„Han er ikke alene usynlig,“ sagde han, „men han er gal! Blodtørstig! . . .“

Da Daggrøet kom og blandede sit blege Skær med Spisestuens Lampelys og Tobaksrøg, vandrede Kemp stadig frem og tilbage over Gulvet og prøvede at forstaa det Utrolige.

Han var altfor ophidset til at kunne sove. Hans Tjenestefolk, der endnu søvndrukne kom ned, saa paa ham og var tilbøjelige til at tro, han var blevet syg af Overanstrengelse. Han gav dem besynderlig, men letforstaaelig Besked om at dække til to i Arbejdsværelset og derefter holde sig til Kælder- og Stueetagen. Derefter vandrede han videre, frem og tilbage, indtil Morgenavisen kom. Den havde meget at sige og lidet virkeligt at meddele udover en Bekræftelse af Aftenavisens Beretning og en meget daarligt skrevet Gengivelse af en anden mærkværdig Historie fra Port Burdock. Den gav Kemp det væsentligste af, hvad der var hændet i *Jolly Cricketers* og Marvel's Navn. „Han har tvunget mig til at være sammen med sig i fireogtyve Timer,“ erklærede Marvel. Enkelte Biomstændigheder angaaende Iping Af-færen blev meddelt, især Overskæringen af Telegrafledningen. Men der var intet, der kunde kaste Lys over Forbindelsen mellem den usynlige Mand og Landstrygeren — Hr. Marvel havde intet sagt om de tre Bøger eller de Penge, han bugnede af. Den vantro Tone var forsvundet, og en Hær af Reportere og Nysgerrige var allerede ivrigt i Færd med at opsnuse nyt i Sagen.

Kemp læste hver Tøddel af Beretningen og sendte Stuepigen

ud efter alle de Morgenaviser, der var at faa. Ogsaa dem slugte han.

„Han er usynlig!“ sagde han. „Og han lider øjensynlig af Raseri, der er ved at udarte til Sindssyge! Hvad kan han ikke gøre! Hvad kan han ikke gøre! Og han er ovenpaa lige saa fri som Luften. Hvad i Alverden skal jeg nu gøre?“

Vilde det for Eksempel være at svigte — — Nej.“

Han gik hen til en lille uordentlig Skrivepult i Krogen og begyndte paa et Brev. Han rev det i Stykker, da det var halvfærdigt og skrev et andet. Han læste det igennem og grundede over det. Saa tog han en Konvolut og adresserede til „Oberst Adye, Port Burdock.“

Den usynlige Mand vaagnede, netop da Kemp var beskæftiget hermed. Han vaagnede i daarligt Humør, og Kemp, der var opmærksom for den mindste Lyd, hørte med ét hans nøgne Fødder klaske over Sovekamret ovenpaa. Saa blev en Stol væltet og Glasset paa Servanten smadret i Gulvet. Kemp skyndte sig derpå og bankede ivrigt paa.

NITTENDE KAPITEL.

Elementære Principper.

„Hvad er der i Vejen?“ spurgte Kemp, da den usynlige Mand lukkede ham ind.

„Intet,“ lød Svaret.

„Men, for Pokker! Det Spektakel?“

„Irritation,“ sagde den usynlige Mand. „Glemte denne Arm — og den er øm.“

„De har temmelig let ved den Slags.“

„Ja.“

Kemp gik over Gulvet og samlede Glasskaarene op. „Det er kendt vidt og bredt,“ sagde Kemp og rettede sig op med Glasset i Haanden. „Alt, hvad der hændte i Iping og der nedenfor Bakken. Verden er blevet opmærksom paa sin usynlige Borger. Men ingen véd, at De er her.“

Den usynlige Mand bandede.

„Hemmeligheden er aabenbaret. Jeg forstaar, det var en Hemmelighed. Jeg véd ikke, hvad Deres Planer er, men jeg er selvfølgelig ivrig efter at hjælpe Dem.“

Den usynlige Mand satte sig paa Sengen.

„Der er Frokost ovenpaa,“ sagde Kemp saa roligt, det var ham muligt og blev meget lettet, da hans besynderlige Gæst villigt rejste sig. Kemp viste Vej op ad den snevre Trappe til Arbejdsværelset.

„Inden vi foretager os noget som helst,“ sagde Kemp, „maa jeg vide noget om Deres Usynlighed.“ Han havde sat sig ned, efter at have kastet et uroligt Blik ud gennem Vinduet, med en Mine som en Mand, der har meget at sige og Tiden for sig. Hans Tvivl om, at det hele ikke var ren Sindssyge, blussede et Øjeblik op og svandt igen, da han saa hen paa Griffin, der sad ved Frokostbordet — en hoved- og haandløs Slaabrok, der tørrede usete Læber med en underfuldt fastholdt Serviet.

„Det er meget ligetil — og meget begribeligt,“ sagde Griffin og lagde Servietten fra sig.

„For Dem, ja utvivlsomt, men . . .“ Kemp lo.

„Ja, mig forekom det sandelig ogsaa vidunderligt i Begyndelsen. Men nu, du Almægtige! . . . Men vi kan udrette store Ting endnu! Det var i Chesilstowe, jeg først kom paa det.“

„Chesilstowe?“

„Jeg rejste derhen, da jeg forlod London. De véd maaske, jeg opgav Medicinen og kastede mig over Kemi? Naa ikke; det gjorde jeg altsaa. Lyset fængslede mig.“

„Aa!“

„Optisk Tæthed! Hele det Spørgsmaal er en Labyrint af Gaader — en Labyrint, hvor Løsningen dukker frem og svinder

igen. Og eftersom jeg kun var toogtyve og fuld af Begejstring, sagde jeg „Jeg vil hellige dette mit hele Liv. Det er Arbejdet værd.“ De véd selv, hvilke Taaber vi er, naar vi er toogtyve.“

„Taaber dengang eller Taaber nu,“ sagde Kemp.

„Som om den blotte Viden kunde skaffe et Menneske nogen Tilfredsstillelse!

Men jeg tog fat — som en Neger. Og jeg havde knap arbejdet med og tænkt over Spørgsmaalet et halvt Aarstid, før Lyset med et brød gennem Virvaret — blændende! Jeg fandt en almindelig Grundregel angaaende Farvestoffer og Lysets Brydning — en Formel, et geometrisk Udtryk, omfattende fire Dimensioner. Taaber, almindelige Mennesker — selv almindelige Matematikere kan slet ikke fatte, hvilken Betydning en almindelig Grundregel kan have for en Mand, der arbejder med Atomsvingninger. I Bøgerne — de Bøger den Landstryger har gemt — er der Vidundere, Mirakler! Men det var endnu ingen Metode, det var en Idé, der kunde føre til en Metode, ved hvilken det, uden at forandre nogen Egenskab eller noget Stof — undtagen i nogle Tilfælde Farver — vilde være muligt at nedsætte et fast eller flydende Stofs Brydningskvotient til Luftens — praktisk talt.“

„Puh!“ sagde Kemp. „Det er løjerligt. Men jeg forstaaer endnu ikke helt . . . jeg kan forstaa, at De derved kunde ødelægge en Ædelsten, men der er lang Vej derfra og til personlig Usynlighed.“

„Fuldstændig rigtigt,“ sagde Griffin. „Men betænk, at Synlighed er afhængig af de synlige Legemers Virken overfor Lyset. Lad mig fremsætte de simpleste Begyndelsesgrunde for Dem, som om De aldrig havde hørt det før. Det vil gøre min Mening mere klar. De véd meget godt, at et Legeme enten opsuger Lyset eller kaster det tilbage eller bryder det, eller gør alle disse Ting. Hvis det hverken tilbagekaster, bryder eller opsuger Lys, kan det ikke i sig selv være synligt. De ser f. Eks. en matrød Terning, fordi Farven opsuger noget af Lyset og tilbagekaster alt det øvrige, alt det røde Lys. Hvis den ikke opsugede noget af Lyset, men kastede det hele tilbage, vilde det være en skinnende hvid Terning. Sølv! En Diamantterning vilde hverken opsuge meget Lys

eller tilbagekaste noget videre i det store og hele, men hist og her, hvor Overfladens Stilling begunstigede det, vilde Lyset blive kastet tilbage og brudt, saa Synsindtrykket blev straalende Reflekser og Gennemsigtighed. Et Slags Lys-Skelet. En Glasterning vilde hverken være saa straalende eller saa synlig som en Diamantterning, eftersom der vilde blive mindre Lys kastet tilbage og brudt. Er De med? Fra visse Sider vilde man kunne se lige igennem den. Nogle Glasarter vilde være mere synlige end andre — en Terning af Krystal vilde være mere klar end en af almindeligt Rudeglas. En Terning af ganske tyndt almindeligt Glas vilde være vanskelig at se i daarligt Lys, fordi den næsten intet Lys vilde opsuge og bryde og tilbagekaste meget lidt. Og hvis man lagde en almindelig hvid Glasplade i Vand, — og i endnu højere Grad hvis man lagde den i en mere tyktflydende Væske, — saa vilde den næsten helt forsvinde, fordi Lyset, naar det gaar fra Vand til Glas, kun bliver svagt brudt eller kastet tilbage, eller overhovedet paa nogen Maade paavirket. Den blev næsten lige saa usynlig som en Gas- eller Brintflamme i Luften. Og af akkurat den samme Aarsag!“

„Ja,“ sagde Kemp, „det er meget ligetil. Alt det véd enhver Skoledreng nutildags.“

„Og her er noget andet, som enhver Skoledreng véd. Hvis en Glasplade bliver knust, Kemp, og stødt til Pulver, bliver det langt mere synligt i Luften; det bliver til sidst et mat, hvidt Pulver. Det er fordi Stødningen multiplicerer de Overflader i Glas-set, hvor Lyset brydes og tilbagekastes. Glasplader har kun to Flader, i Pulveret bliver Lyset brudt og kastet tilbage af hvert eneste Korn, det gaar igennem, og kun meget lidt trænger lige gennem Pulveret. Men hvis det hvide, pulveriserede Glas kommer i Vand, forsvinder det øjeblikkelig. Pulveriseret Glas og Vand har næsten den samme Brydningskvotient, det vil sige, Lyset bliver kun ganske svagt brudt eller kastet tilbage, naar det gaar fra det ene til det andet.

Man gør Glas usynligt ved at lægge det i en Væske af næsten samme Brydningskvotient; et gennemsigtigt Legeme bliver usynligt, hvis det anbringes i Omgivelser, der har omtrent samme

Brydningskvotient. Og hvis De tænkte Dem om et Øjeblik, vilde De forstaa, at det pulveriserede Glas ogsaa kunde bringes til at forsvinde i Luften, hvis dets Brydningskvotient kunde gøres identisk med Luftens. For i saa Fald vilde der hverken blive Brydning eller Tilbagekastning, naar Lyset gik fra Glas til Luft.“

„Ja, ja,“ sagde Kemp. „Men en Mand er ikke pulveriseret Glas!“

„Nej,“ sagde Griffin. „*Han er mere gennemsigtig!*“

„Vrøvl!“

„Og De er Mediciner! Hvor man dog glemmer! Har De i de ti Aar allerede glemt Deres Kemi? Tænk blot paa alle de Ting, der er gennemsigtige uden tilsyneladende at være det! Papir, for Eksempel, er bygget af gennemsigtige Fibre og det er hvidt og lystæt af samme Grund som pulveriseret Glas er hvidt og lystæt. Smør Olie paa hvidt Papir, fyld Mellemrummene mellem Partiklerne ud med Olie, saa der ingen Brydning eller Tilbagekastning er undtagen paa Overfladerne, og det bliver gennemsigtigt som Glas. Og ikke alene Papir, men Bomuldsfiber, Linnedfiber, Uldfiber, Træfiber og *Ben*, Kemp, *Kød*, Kemp, *Haar*, Kemp, *Negle* og *Nerver*, Kemp; kort sagt, alt hvad et Menneske er bygget af, undtagen de røde Blodlegemer og det mørke Farvestof i Haaret, bestaar af gennemsigtigt, farveløst Væv — saa lidt skal der til for at gøre os synlige for hinanden. Et levende Væsens Væv er hovedsagelig ikke mere uigennemsigtige end Vand.“

„Selvfølgelig, selvfølgelig!“ udbrød Kemp. „Jeg tænkte allerede i Nat paa Fiskeynglen og Vandmanden!“

„Nu er De med! Og alt det vidste jeg og tænkte jeg paa et Aar efter, jeg var taget fra London — for seks Aar siden. Men jeg holdt det for mig selv. Jeg maatte finde mig i de mest utaaalige Arbejdsforhold. Hobbema, min Professor, var en videnskabelig Røver, en Tyv efter Idéer — han lurede altid! Og De kender de Slaveforhold, der raader i den videnskabelige Verden. Jeg vilde simpelthen ikke offentliggøre noget, naar jeg skulde dele Æren med ham. Jeg sagde ikke et Muk til nogen levende Sjæl, fordi jeg vilde sende mit Arbejde ud i Verden som en knusende

Lynstraale og med ét Slag blive berømt. Jeg undersøgte Spørgsmaalet om Legemets Farvestoffer for at udfylde visse Huller, og med ét — ikke i Følge bevidst Eksperimenteren, men ved et Tilfælde — gjorde jeg en fysiologisk Opdagelse.“

„Naa?“

„De kender det røde Farvestof i Blodet — det kan gøres hvidt — farveløst — og beholde alle sine normale Funktioner!“

Kemp udstødte et vantro, forbløffet Raab.

Den usynlige Mand rejste sig og begyndte at gaa frem og tilbage i det lille Arbejdsværelse. „Ja, det maa De nok sige. Jeg husker den Nat. Det var langt ud paa Natten — om Dagen kunde man ikke nære sig for maabende, idiotiske Studenter — og undertiden arbejdede jeg der lige til Dag gry. Det slog mig med pludselig, fuldendt Klarhed. Jeg var ene, der var stille i Laboratoriet og de høje Blus brændte klart og tyst . . . „Man kunde gøre et Dyr — et Væv — gennemsigtigt! Man kunde gøre det usynligt! Alt, undtagen Farvestofferne. Jeg kunde blive usynlig,“ sagde jeg og forstod med ét, hvad det med den Viden betød at være en Albino. Det var overvældende. Jeg forlod Filtret, jeg stod over, og gik hen til det store Vindue og saa ud paa Stjernerne. „Jeg kunde blive usynlig,“ gentog jeg.

Det vilde være virkeliggjort Magi. Og jeg havde, uden at blændes af Tvivl, et storslaaet Syn, der viste mig alt, hvad Usynlighed kunde betyde for en Mand. Mystiken, Magten, Friheden. Jeg saa ingen Skyggesider. Tænk Dem det blot selv! Og jeg, en lurvet, forarmet, magtesløs Prosektor, der underviste Idioter ved et Provinsuniversitet, jeg kunde pludselig blive — alt det. Jeg spørger Dem, Kemp, hvis *De* . . . Enhver, siger jeg Dem, vilde kastet sig over Arbejdet. Og jeg arbejdede tre Aar og fra Toppen af hvert eneste Bjerg af Vanskeligheder, jeg havde overvundet, saa jeg et nyt rejse sig. De endeløse Detailler! og de utaaalelige Forhold! En Professor, en Provins-Professor, der altid snusede i mine Sager. „Naar vil De dog offentliggøre Deres Arbejde?“ spurgte han uafsladelig. Og Studenterne og mine knappe Midler! Tre Aar taalte jeg det —

Og efter tre Aars Hemmeligholdelse og Møje, opdagede jeg, det var umuligt at føre det til Ende — umuligt.“

„Hvorfor?“ spurgte Kemp.

„Penge,“ sagde den usynlige Mand og gik igen hen og saa ud ad Vinduet.

Han vendte sig brat om. „Jeg plyndrede den Gamle — plyndrede min Far.

Pengene var ikke hans, og han skød sig.“

TYVENDE KAPITEL.

Huset i Great Portland Street.

Et Øjeblik sad Kemp tavs og stirrede paa den hovedløse Skikkelses Ryg ved Vinduet. Saa gav det et Sæt i ham, slaaet af en Tanke, han rejste sig, tog den usynlige Mand under Armen og drejede ham bort fra Vinduet.

„De er træt,“ sagde han, „og jeg lader Dem staa op, mens jeg selv sidder. Tag min Stol.“

Han stillede sig mellem Griffin og det nærmeste Vindue.

En Stund sad Griffin tavs og begyndte saa pludselig igen:

„Jeg havde allerede forladt Chesilstowe Universitetet, da det skete,“ sagde han. „Det var i December sidste Aar. Jeg havde lejet Værelse i London, et stort, umøbleret Værelse i et daarligt Pensionat, der laa i en Gyde, tæt ved Great Portland Street. Værelset var snart fuldt af de Apparater, jeg havde købt for hans Penge, og Arbejdet skred jævnt og lykkeligt fremad; det nærmede sig den endelige Løsning. Jeg var som et Menneske, der er brudt ud fra Vildniset og pludselig staar midt i en meningsløs Tragedie. Jeg gik til min Fars Begravelse. Jeg var stadig helt

Den Usynlige.

optaget af mine Forsøg og rørte ikke en Finger for at redde hans ærlige Navn. Jeg husker Begravelsen, den tarvelige Rustvogn, det hastige Ceremoniel, den forblæste, frostbundne Bakkeskraaning og hans gamle Universitetsven, der forrettede Jordpaakastelsen — en lurvet, sort og krumbøjjet gammel Mand, rød næset af Forkølelse.

Jeg husker, hvordan jeg gik tilbage til det tomme Hus gennem det, der engang var en Landsby og nu af de geschæftige Ejendomspekulanter var lavet om til en hæslig Parodi paa en By. Overalt endte Vejene i opgravede Marker, i Affalddynger og stinkende vaadt Ukrudt. Jeg husker mig selv gaaende henad det vaade, glatte Fortov som en mager, sort Skikkelse, og hvor underligt hjemløs jeg følte mig ved Stedets snavsede Respektabilitet og lurvede Forretningspræg . . .

Jeg var ikke det ringeste bedrøvet over min Fader. Han stod for mig som Offer for sin egen taabelige Sentimentalitet. Skik og Brug fordrede, at jeg var nærværende ved hans Begravelse, men i Virkeligheden var det hele mig ganske uvedkommende.

Men da jeg gik ned gennem Hovedgaden, kom mit fordums Liv et Øjeblik tilbage til mig. Jeg mødte den Pige, jeg holdt af for ti Aar siden. Vore Øjne mødtes . . .

Et Indfald fik mig til at vende om og tale med hende. Hun var et ganske almindeligt Pigebarn.

Det var ganske som en Drøm, det Besøg paa de gamle Steder. Jeg følte mig ikke ensom dengang, følte ikke, at jeg var kommet bort fra Verden og ud i en Ørken. Jeg satte Pris paa min Lige-gyldighed, men jeg gav Livets hele Tomhed Skylden. At træde ind i mit Værelse igen, var for mig at vende tilbage til Virkeligheden. Dør var de Ting, jeg kendte og elskede. Der stod Apparatet, Forsøgene færdig til Brug og ventede. Og nu var der neppe en Vanskelighed igen ud over de sidste Detailler.

Kemp, jeg skal før eller senere sætte Dem ind i alle de komplicerede Processer. Det behøver vi ikke at komme ind paa nu. Med Undtagelse af visse Steder, jeg har foretrukket at lære udenad, er det hele nedskrevet i Ciffer i de tre Bøger, som den Landstryger har stjaalt. Vi maa jage ham op. Vi maa have de

Bøger tilbage. Men den vigtigste Del af Processen bestod i at placere det Legeme, hvis Brydningskvotient skulde nedsættes mellem to Radiatorer, som jeg senere skal fortælle Dem nærmere om. Nej — ikke disse Røntgen-Straaler; jeg véd ikke, om mine er blevet beskrevet; de er ellers meget letfattelige. Jeg behøvede først og fremmest to smaa Dynamoer, og dem drev jeg med en lille Gasolinmotor . . . Mit første Eksperiment var at behandle et lille Stykke hvidt Uldtøj. Det var det besynderligste man kunde tænke sig at se det blødt og hvidt under Gnisterne og saa iagttagende det fortone sig som en Røgsky og endelig helt forsvinde.

Jeg kunde neppe tro, jeg havde gjort det. Jeg rakte Haanden ind i det Tomme, og der laa det, saa haandgribeligt som nogen Sinde. Det var en underlig Fornemmelse, og jeg smed det paa Gulvet. Jeg havde nogen Vanskelighed med at finde det igen.

Og saa hændte der noget besynderligt. Jeg hørte en Miaven bag mig, saa mig om og fik Øje paa en meget snavset og mager hvid Kat, der sad paa Gesimsen udenfor Vinduet. Jeg fik en Idé. „Vi venter bare paa dig,“ sagde jeg og gik hen til Vinduet, aabnede det og kaldte sagte paa den. Den kom indenfor; den spandt — det arme Dyr var helt udhungret — og jeg gav den noget Mælk. Jeg havde al min Mad i et Hjørneskab. Derefter gik den omkring i Stuen og undersøgte det hele; den havde øjensynlig besluttet at slaa sig ned hos mig. Den usynlige Klud bragte den lidt ud af Fatning — De skulde set den hvæse ad den! Men jeg gjorde det hyggeligt for den paa min Hovedpude og gav den noget Smør, saa den blev optaget af at slikke sig ren.“

„Og De behandlede den?“

„Jeg behandlede den. Men det er ingen Spøg at give en Kat Medicin, Kemp! Og Behandlingen mislykkedes.“

„Mislykkedes?“

„I to Henseender. Kløerne og Farvestoffet — hvad hedder det? Bag i Øjet hos en Kat. Det véd De.“

„*Tapetum*.“

„Ja, *tapetum*. Det forsvandt ikke. Da den havde faaet det Blegstof til Blodet, og iøvrigt var blevet behandlet paa forskellig Vis, gav jeg Bæstet Opium og lagde den, og Pudsen den sov

paa, paa Apparatet. Og da alt det andet gradvis var forsvundet, var de to aandeagtige Øjne tilbage.“

„Det var løjerligt.“

„Jeg kan ikke forklare det. Den var bundet og spændt fast, selvfølgelig — saa den maatte blive, hvor den var, men den vaagnede, mens den endnu var taaget og miavede paa det forfærdeligste, og saa bankede det paa Døren. Det var en gammel Kone fra Etagen nedenunder, som mistænkte mig for at vivisekere — et fortrukket gammelt Fruentimmer, der ikke havde andre i hele Verden end sin Kat at holde af. Jeg fik fat i noget Kloroform, anvendte det og lukkede op. „Hørte jeg ikke en Kat,“ sagde hun, „min Kat?“ „Ikke her,“ sagde jeg meget høfligt. Hun var ikke ganske overbevist og prøvede at kige forbi mig ind i Værelset — det har sikkert set løjerligt ud for hende med sine nøgne Vægge, Vinduer uden Gardiner, med den dirrende Gasolinmotor, de sydende, spruttende Radiatorer og den svage Dunst af Kloroform. Omsider maatte hun slaa sig tiltaals og gik sin Vej.“

„Hvor lang Tid tog det?“ spurgte Kemp.

„Tre-fire Timer — Katten. Knoglerne, Senerne og Fedtet var det sidste, der forsvandt og saa Spidserne af de farvede Haar. Og, som jeg har sagt, Øjets Bagparti, et sejt, farvespillende Stof, vilde slet ikke forsvinde.

Det var Nat udenfor, længe inden Processen var tilende, og kun de taagede Øjne og Kløerne var synlige. Jeg standsede Gasolinmotoren, følte efter Dyret, der stadig var bevidstløst, og klappe det og befriede den for Baandene. Jeg var træt; jeg lod den blive paa sin usynlige Pude og gik i Seng. Jeg kunde ikke falde i Søvn. Jeg laa vaagen, i ubestemte, formaalsløse Tanker, gennemgik Gang paa Gang Eksperimentet eller drømte i Feber om Ting, der blev taagede og svandt bort, indtil alt, selve Jorden, jeg stod paa, forsvandt, og jeg faldt, som det undertiden hænder i urolige Drømme. Henad to begyndte Katten at løbe miavende omkring i Stuen. Jeg prøvede at faa den til at tie ved at tale med den og besluttede endelig at faa den jaget ud. Jeg husker det Sæt, det gav i mig, da jeg tændte Lys — der var blot de store,

grønligt skinnende Øjne — og intet udenom dem. Jeg vilde give den Mælk, men havde ingen. Den vilde slet ikke være rolig, sad blot og miavede ved Døren. Jeg prøvede at fange den med den Hensigt at sætte den udenfor Vinduet, men den vilde ikke lade sig fange, den forsvandt. Den miavede stadig fra forskellige Steder i Stuen. Endelig aabnede jeg Vinduet og lavede stort Spektakel. Saa gik den vel omsider sin Vej. Jeg hverken saa eller hørte den siden.

Saa — Himlen maa vide hvorfor — saa kom jeg igen til at tænke paa min Faders Begravelse og den triste, forblæste Kirkegaard og blev ved med det, til Dagen brød frem. Saa indsaa jeg, det var umuligt at sove, laasede min Dør og gik ud i de morgenstille Gader.

„De mener da vel ikke, at der gaar en usynlig Kat frit omkring i Verden?“ sagde Kemp.

„Hvis ingen har slaaet den ihjel,“ sagde den usynlige Mand. „Hvorfor ikke?“

„Næ —,“ sagde Kemp. „Det var ikke min Mening at afbryde.“

„Den er højst sandsynligt blevet slaaet ihjel,“ sagde den usynlige Mand. „Jeg véd, den var levende fire Dage senere og nede i en Lyskasse i Great Tichfield Street, hvor der havde samlet sig en Del Mennesker, der prøvede paa at opdage, hvorfra dens Miaven kom.“

Han sad tavs det meste af et Minut. Saa genoptog han pludselig sin Fortælling. „Jeg har en levende Erindring om den Morgen før Forvandlingen.

Jeg maa være gaaet ned gennem Great Portland Street — jeg husker Kasernen i Albany Street, hvorfra Dragonerne kom ridende ud, og omsider fandt jeg mig selv paa Toppen af Primrose Hill, hvor jeg sad i Solskinet og havde det underlig skidt. Det var en solrig Dag i Januar — en af de solrige Frostvejrsdage, der kom før Snefaldet i Aar. Min trætte Hjerne prøvede at komme til Klarhed over Stillingen og udfinde en Slagplan.

Nu, da Maalet var indenfor Rækkevidde, overraskede det mig, at dets Opnaaelse ikke gjorde større Indtryk paa mig. Sagen

var, at jeg var overanstrengt; de fire Aar i stadig, anspændt Arbejde havde berøvet mig al min Styrke og enhver Følelse. Jeg var sløv, og prøvede forgæves at genvinde min første Begejstring, den lidenskabelige Tørst efter nye Opdagelser, der havde sat mig i Stand til saa let at komme over min Faders forsmædelige Død. Alt var mig saa inderlig ligegyldigt. Det stod mig ganske klart, at dette var en forbigaaende Stemning, der skyldtes Overanstrengelse og Mangel paa Søvn, og at jeg kunde genvinde min Energi, enten ved stimulerende Midler eller Hvile.

Jeg var kun klar over et — jeg maatte gøre Skridtet helt ud; den fikse Idé beherskede mig stadig. Og snart — min Kapital var næsten opbrugt. Jeg saa mig omkring paa Højen, der var fuld af legende Børn og Barnepiger, og prøvede at forestille mig hvilke fabelagtige Chancer denne Verden frembød for en usynlig Mand. Noget senere slæbte jeg mig hjem, tog noget Føde til mig og en kraftig Dosis Stryknin og lagde mig fuldt paaklædt til at sove paa min uredte Seng . . . Stryknin er uforligneligt, Kemp, til at give en slatten Mand ny Kraft.“

„Det er Fanden, er det,“ sagde Kemp. „Det er Urtiden sat paa Flasker.“

„Jeg vaagnede mægtig styrket og temmelig irriteret. De kender det?“

„Jeg kender det Bras.“

„Og nogen bankede paa Døren. Det var min Vært, der kom med Trusler og Spørgsmaal, en gammel polsk Jøde, der gik med lang, graa Frakke og fedtede Morgensko. Han var vis paa, at jeg havde pint en Kat hele Natten — den gamle Kone havde ladet Munden løbe. Han forlangte at faa fuld Besked. Dette Lands Love var meget strenge, hvad Vivisektion angik — han kunde blive draget til Ansvar. Jeg dementerede Katten. Saa sagde han, at den lille Gasolinmotor dirrede, saa det kunde mærkes over hele Huset. Det var uimodsigelig sandt. Han kantede sig udenom mig og ind i Stuen og kigede nysgerrigt over sine tyske, sølvindfattede Brilller, og jeg blev med et angst for, at han skulde opsnappe noget af min Hemmelighed. Jeg prøvede at klemme mig ind mellem ham og den Akkumulator, jeg havde kon-

strueret, og det gjorde ham blot endnu mere nysgerrig. Hvad be-
stilte jeg? Hvorfor var jeg altid alene og saa hemmelighedsfuld?
Var det lovligt? Var det farligt? Jeg betalte intet udover den
almindelige Leje. Hans Hus havde altid været et respek-
tabelt Hus — i et alt andet end respektabelt Kvarter. Med et
tabte jeg Taalmodigheden. Jeg bad ham forsvinde. Han gav sig
til at protestere og vrøvle om sin Ret til at være i sit eget Hus. I
næste Øjeblik havde jeg ham ved Kraven — der gik noget i
Stykker — og han røg med en vis Fart ud i sin egen Gang. Jeg
smækkede Døren i, laasede den og satte mig skælvende.

Han gjorde noget Mudder udenfor, men jeg tog ingen Notits
af det, og omsider gik han.

Men dette bragte Sagen til en Krise. Jeg vidste ikke, hvad
han havde i Sinde, eller hvor vidt hans Magt gik. At flytte an-
detsteds hen vilde betyde en Forsinkelse — jeg ejede alt i alt
kun tyve Pund, de fleste i Banken — og det havde jeg ikke Raad
til. Forsvinde! Det var uimodstaaeligt. Saa vilde der blive an-
stillet Efterforskninger og mit Værelse undersøgt.

Tanken om, at mit Arbejde muligvis kunde blive aabenbaret
eller forstyrret paa det afgørende Punkt, gjorde mig vred og me-
get virksom. Jeg skyndte mig afsted med mine tre Bøger med
Optegnelser, min Bankbog — Landstrygeren har dem nu — og
sendte det fra den nærmeste Postkontor hen til et Poste restante-
Kontor i Great Portland Street. Jeg prøvede at slippe ud uden at
gøre Støj. Da jeg kom tilbage, saa jeg min Vært i Færd med
stille at gaa op ad Trappen — han har vel hørt Døren blive luk-
ket. Det var til at le af, som han røg til Side, da jeg kom farende
efter ham. Han gloede, da jeg kom forbi, og jeg slog min Dør
i med et Brag, saa hele Huset rystede. Jeg hørte ham komme
sjokkende op til den Etage, hvor jeg boede, betænke sig og gaa
ned igen. Jeg gav mig øjeblikkelig i Lag med Forberedelserne.

Det hele blev gjort den Aften og Nat. Mens jeg endnu sad
der, syg af Kvalme og søvnig af Midlet til at affarve Blodet, ban-
kede det gentagne Gange paa Døren. Det holdt op, Lyden af Fod-
trin fjernede sig og vendte tilbage, og det bankede igen. De prø-
vede at stikke noget ind under Døren — et blaat Stykke Papir.

Jeg rejste mig, arrig og irriteret, gik hen og slog Døren paa vid Gab. „Naa, hvad er der?“ sagde jeg.

Det var min Vært, med en Opsigelse eller saadan noget. Han rakte mig det, mumlede noget om mine Hænder, tror jeg, og saa derefter paa mit Ansigt.

Et Øjeblik stod han maabende. Saa udstødte han et Slags uartikuleret Skrig, tabte Lys og Skrivelse paa Gulvet og løb snublende ned ad den mørke Gang til Trappen.

Jeg lukkede Døren, laasede den og gik hen til Spejlet. Saa forstod jeg hans Rædsel . . . Mit Ansigt var hvidt — hvidt som Sten.

Men det var grufuldt altsammen. Jeg havde ikke forudset de Lidelser. En Nat i radbrækkende Tortur, dødelig Elendighed og Besvimelsesanfald. Jeg bed Tænderne sammen, skønt min Hud, mit hele Legeme brændte som Ild, men jeg laa der, ubevægelig som Døden. Jeg forstod nu, hvorfor Katten jamrede, indtil jeg kloroformerede den. Det var et Held, jeg boede alene og selv holdt mit Værelse i Orden. Det hændte, at jeg hulkede, og stønnede og talte højt. Men jeg holdt ud . . . Jeg mistede Bevidstheden og vaagnede sløv og mat i Mørket.

Smerterne var forbi. Jeg troede, jeg var ved at dø og var ligeglad. Jeg vil aldrig kunne glemme det Dag gry og den sære Rædsel, jeg følte ved at se, mine Hænder var blevet som mælket Glas og iagttog dem, mens de blev klarere og tyndere, efterhaanden som Dagen skred frem, indtil jeg kunde se den frygtelige Uorden i Værelset gennem dem, skønt jeg lukkede mine gennemsigtige Øjenlaag. Mine Lemmer blev glasagtige, Knoglerne og Blodaarerne fortonede sig og svandt, og endelig blev de smaa, hvide Nerver borte. Jeg skar Tænder, men holdt ud til Enden . . . Til sidst var kun den yderste Kant af Neglene tilbage, blege og hvidlige, og en brun Syreplet paa min Haand.

Jeg kom paa Benene. Først var jeg saa ubehjælpssom som et Svøbelsebarn — jeg støttede mig paa Lemmer, jeg ikke selv kunde se. Jeg var svag og meget sulten. Jeg gik hen og stirrede ind i mit Barberspejls tomme Intet — intet saa jeg undtagen et svinde Farveskær bag Øjets Nethinde, svagere end Taage. Jeg

maatte læne mig ind over Bordet og presse Panden mod Spejlet for overhovedet at kunne se det.

Det kostede mig en næsten overmenneskelig Kraftanstrengelse at slæbe mig hen til Apparatet igen og føre Processen til Ende.

Jeg sov hele Formiddagen med et Lagen over Øjnene for at holde Lyset ude, og ved Middagstid blev jeg igen vækket ved en Banken paa Døren. Mine Kræfter var vendt tilbage. Jeg rejste mig op i Sengen og lyttede. Der hørtes Hvisken. Jeg sprang op og begyndte saa lydløst som muligt at skille mit Apparat og sprede de enkelte Dele omkring i Stuen for at udslette enhver Antydning af, hvordan det skulde bruges. Snart efter bankede det igen og nogen kaldte, først Værten og saa to andre Stemmer. Jeg svarede dem for at vinde Tid. Jeg fik fat i den usynlige Klud og Pudsen, aabnede Vinduet og lagde dem udenfor paa den brede Gesims. Da jeg aabnede Vinduet hørtes et tungt Brag mod Døren. De slog løs for at sprænge Laasen. Men de stærke Klamper, jeg havde skruet i nogle Dage tidligere, standsede dem. Det gjorde mig urolig — og tirret. Jeg begyndte at skælve og fik Hastværk.

Jeg skrabede noget Affald, Straa, Indpakningspapir og andet af samme Slags sammen i en Dynge midt paa Gulvet og lukkede op for Gassen. Slagene dundrede mod Døren. Jeg kunde ikke finde Tændstikkerne. Jeg hamrede mine Næver i Væggen af Raseri. Jeg lukkede igen for Gassen, gik ud gennem Vinduet paa Gesimsen, skød forsigtigt Ruden ned igen og satte mig, sikker og usynlig men rystende af Raseri, for at afvente Begivenhedernes Gang. De splintrede en Fylding, saa jeg, og i næste Øjeblik havde de vredet Skruerne ud af Klamperne og stod i den aabne Dør. Det var Værten og hans to Stedsønner — kraftige unge Mænd paa en tre-fireogtyve. Bag dem stod den gamle Heks af et Kvindfolk fra Etagen nedenunder og kæftede op.

De kan vel forestille Dem deres Forbløffelse, da de fandt Stuen tom. En af de unge Mænd fo'r straks hen til Vinduet, skød det i Vejret og gloede ud. Hans stirrende Øjne og skægede Ansigt med de tykke Læber var ikke en Fod fra mit An-

sigt. Jeg var paa Nippet til at slaa ham i hans dumme Fjæs, men standsede min knyttede Næve paa Halvvejen.

Han gloede lige igennem mig. Det gjorde de andre ogsaa, da de kom til. Den gamle Mand kigede under Sengen, og saa styrtede de sig allesammen over Skabet. De diskuterede det vidt og bredt i Tysk-Hebraisk og Cockney Engelsk. De blev enige om, at jeg ikke havde svaret dem, og at deres Hørelse havde bedraget dem. Min Vrede veg for en Følelse af svimlende Overmod, mens jeg sad der udenfor Vinduet og iagttog disse fire Mennesker — den gamle Dame var kommet til og kigede mistænksomt i Krogene som en Kat — der prøvede at forstaa Gaaden ved min Tilværelse.

Efter hvad jeg kunde forstaa af hans Kaudervælsk, var den gamle Mand enig med det gamle Kvindfolk i, at jeg befattede mig med Vivisektion. Sønnerne paastod paa deres gebrokne Engelsk, at jeg var Elektriker, og henviste til Dynamoerne og Radiatorerne. De afventede allesammen med Utaalmodighed min Tilbagekomst, skønt jeg senere opdagede, at de havde stænget Husdøren. Den gamle Dame snusede i Skabet og under Sengen. En af de andre Logerende, en Jernhandler, der delte det tilstødende Værelse med en Slagter, viste sig paa Trappeafsatsen og blev kaldt ind og fortalt uforstaaeligt Tøjeri.

Det faldt mig ind, at de ejendommelige Radiatorer, jeg havde konstrueret, maaske kunde røbe for meget, hvis et skarpsindigt, sagkyndigt Menneske fik fat i dem, og da jeg saa mit Snit dertil, gled jeg fra Vindueskarmen ned paa Gulvet, smuttede udenom det gamle Fruentimmer og væltede den ene Dynamo ned fra den anden, som den stod paa, og smadrede begge Apparaterne. De blev ordentlig skræmt! . . . Mens de saa prøvede at forklare det skete, smuttede jeg stille ud af Værelset og listede mig ned ad Trappen.

Jeg gik ind i et af Opholdsværelserne og ventede der, indtil de kom ned, stadig eftertænksomt diskuterende, en Smule skuffede over ingen „Rædsler“ at have opdaget og alle noget usikre med Hensyn til, hvordan de burde forholde sig overfor mig. Saa snart de var gaaet ned i Kælderetagen, smuttede jeg ud igen med

en Æske Tændstikker, stak Ild paa Dyngen midt paa Gulvet, trak Stole og Sengetøj til, ledede Gasflammen derhen ved Hjælp af en Gummislange“

„De stak Ild paa Huset!“ udbrød Kemp.

„Javel! Det var den eneste Maade at udslette mine Spor, og det var selvfølgelig assureret . . . Jeg aabnede forsigtigt Entredøren og gik ud paa Gaden. Jeg var usynlig og var kun lige begyndt at forstaa, hvilke usædvanlige Chancer min Usynlighed rummede. Min Hjerne arbejdede allerede med Planer til alt det vilde og vidunderlige, jeg nu ustraffet kunde gøre.

ENOGTYVENDE KAPITEL.

I Oxford Street.

Det var uventet besværligt for mig at komme ned ad Trappen første Gang, eftersom jeg ikke kunde se mine Fødder — jeg snublede to Gange, og jeg aabnede Dørene temmelig ubehjælpomt. Men ved at lade være med at se ned lykkedes det mig saa nogenlunde at beherske mine Bevægelser henad jævn Bane.

Jeg var som sagt fuld af Overmod. Jeg følte mig som en Seende i de Blindes By, med Filtsko og lydløse Klæder. Jeg følte en næsten ubetvingelig Trang til at lave Halløj, skræmme Folk, dunke dem i Ryggen, slaa Hatten af Hovedet paa dem og i al Almindelighed juble over mit underfulde Privilegium.

Men neppe var jeg kommet ud i Great Portland Street (mit Logi var tæt ved den store Manufakturhandel der), før jeg hørte et klirrende Spektakel og blev ramt voldsomt i Ryggen. Jeg vendte mig om og saa en Mand med en Kurv fuld af Sifon'er, som han forbløffet betragtede. Skønt Slaget gjorde nederdrægtig

ondt, kunde jeg ikke staa for det maabende Ansigt, han satte op, og lo højt. „Djæveln er i Kurven,“ sagde jeg og rev den pludselig fra ham. Han slap og jeg svingede hele Historien op i Luf-ten.

Men et Fjols af en Droskekusk, der stod udenfor en Beværtning, styrtede pludselig ud, og hans fremstrakte Haand ramte mig med et vældigt Slag under Øret. Jeg knaldede Kurv og det hele i Hovedet paa Droskekusken, og saa, da der blev almindelig Raaben og Tililen fra Butiker og fra alle Sider af Gaden, mens Vognene stoppede op — saa forstod jeg, hvad jeg havde rodet mig ind i. Jeg bandede min Daarskab og trak mig tilbage mod en Butiksrude, rede til at smutte ud af Forvirringen. I næste Øjeblik vilde jeg blive tvunget ind i Opløbet og uundgaeligt opdaget. Jeg smuttede forbi en Slagterdreng, der heldigvis ikke vendte sig for at se efter det Intet, der skubbede ham tilside, og forsvandt bagom Drosken. Jeg véd ikke, hvordan de afgjorde den Historie. Jeg benede lige tværs over Gaden, der til alt Held var farbar, og uden at tænke nærmere over den Vej, jeg løb, angst for at blive opdaget som jeg var, styrtede jeg mig ind i Oxford Street's Eftermiddagsvrimmel.

Jeg prøvede at følge med Strømmen, men den var mig for tæt, og jeg blev hvert Øjeblik trampet paa Hælene. Jeg styrede mod Rendestenen, hvis ujævne Brolægning virkede højst ubehageligt paa mine Fødder, og i næste Øjeblik gravede en langsomt rumlende Droske sin ene Vognstang ind under mit Skulderblad og mindede mig om, at jeg allerede i Forvejen var dygtig forslaaet. Jeg smuttede af Vejen for Drosken, undgik en Barnevogn med en krampagtig Drejning og befandt mig nu bag Drosken. Et lykkeligt Indfald frelste mig, og mens den langsomt bevægede sig af Sted, fulgte jeg lige i Kølvandet, skælvende og forbløffet over den Vending, mit eventyrlige Foretagende havde taget og ikke alene skælvende men rystende af Kulde. Det var en lys og klar Januardag, jeg var splitternøgen, og det tynde Lag fugtigt Snavs, der dækkede Kørebanen, var lige paa Frysepunktet. Nu staar det for mig som en utilgivelig Dumhed, men jeg havde

ganske glemt, at hvad enten jeg var gennemsigtig eller ej, var jeg stadig underkastet Vejrliget og alt, hvad det førte med sig.

Saa fik jeg pludselig en glimrende Idé. Jeg løb frem og smuttede ind i Drosken. Og derpaa kørte jeg langsomt ned ad Oxford Street og forbi Tottenham Court Road, rystende, angst og snøftende, med alle Tegn paa en begyndende Forkølelse og stadig værre Smerter i Ryggen. Jeg var i et ganske andet Humør end ti Minutter tidligere, da jeg startede. *Det* var en nydelig Usynlighed! Jeg havde nu ikke Tanke for andet, end hvorledes jeg skulde slippe ud af Kniben.

Vi luntede forbi Mudie's, og der blev min Droske prajet af et langt Kvindfolk med en fem—seks gult indbundne Bøger. Jeg sprang ud, et Øjeblik inden hun skulde til at sætte sig paa mig, og fo'r i Springet forbi en Sporvogn i en kvart Tommes Afstand. Jeg stak op ad Gaden mod Bloomsbury Square, med den Hensigt at løbe Nord om Museet og saaledes naar det stille Kvarter. Ved Torvets vestlige Hjørne kom en lille, hvid Hund ud fra Apotekerforeningens Kontorer og satte øjeblikkelig efter mig med Snu-den mod Jorden.

Jeg havde aldrig tænkt over det før, men Lugtesansen er for Hunden, hvad Øjet er for Mennesket. Hunde opfatter Lugten af en Mand i Bevægelse, ligesom Mennesket opfatter det Synsindtryk, han meddeler. Dette Bæst begyndte at gø og springe og viste, efter min Mening kun alt for tydeligt, at den havde lagt Mærke til mig. Jeg gik over Great Russel Street, mens jeg stadig saa mig tilbage og var kommet et Stykke ned ad Montague Street, inden det gik op for mig, hvad jeg gik i.

Saa hørte jeg en Fanfare og fik Øje paa en Sværm af Menne-sker, der svingede ind i Gaden fra Russell Square, med røde Trøjer og Frelserhærens Banner i Spidsen. Jeg kunde intet Haab gøre mig om at slippe igennem en Sværm som denne, der fyldte baade Kørebane og Fortove, og da jeg ikke havde megen Lyst til at gaa tilbage, løb jeg drevet af en pludselig Indskydelse, op ad en hvid Stentrappe, lige over for Museets Gitter og ventede der, mens Sværmen passerede forbi. Til alt Held standsede Hunden,

da den hørte Musiken, betænkte sig lidt og vendte saa igen Næsen mod Bloomsbury Square.

Musikkorpset nærmede sig og brægede med ubevidst Ironi en eller anden Salme om „*Naar skal vi se Hans Aasyn?*“ og det forekom mig at vare en Evighed, inden Sværmen skyllede forbi mig. Tjim da da da, kom det fra Trommen i dirrende Rhythmer, og et Øjeblik lagde jeg ikke Mærke til to Gadedrenge, der standede ved Rækværket foran mig. „Se der,“ sagde den ene. „Hva'forno'et?“ sagde den anden. „Der — de Forspor — nøgne. Li'som naar man træder i Snavs.“

Jeg saa ned og opdagede de to Drenge, der stod stille og gloede paa de snavsede Fodspor, jeg havde efterladt paa den nylig hvidtede Trappe. De forbipasserende puffede og skubbede til dem, men deres forbandede Skarpsindighed arbejdede. „Tjimdada, tjimdada, *naar*, tjimdada, *skal vi se*, tjimdada, *Hans Aasyn*, tjimdadada.“ „Hvis der ikke er gaaet en barbenet Mand op ad den Trappe, maa du kalde mig Mads,“ sagde den ene. „Og han er ikke kommet ned igen. Og hans Fod blødte.“

Størsteparten af Sværmen var allerede kommet forbi. „Se der, Ted,“ sagde den yngste Detektiv med tydelig Overraskelse i Stemmen og pegede lige paa mine Fødder. Jeg saa ned og opdagede straks en tydelig Kontur i Snavs. Et Øjeblik var jeg ligefrem lammet.

„Det er s'gu løjerligt!“ sagde den ældste. „Hva? Det er li'som en Spøgelselfod.“ Han nærmede sig tøvende med udstrakt Haand. En Mand standsede for at se, hvad han greb efter, og saa en ung Pige. Et Øjeblik endnu og han vilde røre mig. Saa fandt jeg paa Raad. Jeg gjorde et Skridt, Drengen fo'r tilbage med et Udbrud, og ved en hastig Bevægelse sprang jeg over den lave Mur ind til det næste Hus. Men den mindste Dreng var skarp-sindig nok til at følge Bevægelsen, og inden jeg var kommet ned ad Trinene og ud paa Fortovet, kom han sig af sin øjeblikkelige Forbløffelse og raabte højt om, at Fødderne var gaaet over Skillemuren.

De styrtede derhen og saa mine ny Fodspor tegne sig paa de nedre Trin og paa Fortovet.

„Hvad er der?“ var der én der spurgte.

„Fødder! Se! Fødder, der løber!“

Alle i Gaden, undtagen mine tre Forfølgere, strømmede efter Frelserhæren, og det sinkede ikke alene mig, men ogsaa dem. Der lød høje spørgende og overraskede Udbrud. Jeg slog mig igennem ved at spænde Ben for en ung Fyr, og i næste Øjeblik benede jeg i susende Fart uden om det runde Anlæg midt paa Russel Square, med en seks—syv forbavsede Mennesker paa Jagt efter mine Fodspor. Der var ingen Tid til Forklaringer, ellers havde hele Hæren været efter mig.

To Gange løb jeg om Hjørner, tre Gange skraaede jeg over Gaden samme Vej tilbage, og saa, da mine Fødder blev varme og tørre, begyndte de fugtige Spor at blive svagere. Endelig vandt jeg Pusterum og gned mine Fødder rene med Hænderne og slap endelig helt fra dem. Det sidste, jeg saa til Jagten, var en lille Klynge paa vel en halv Snes Mennesker, der uendelig forvirrede undersøgte et langsomt tørrende Fodspor, der stammede fra en Pyt paa Tavistock Square — et Fodspor, der for dem var lige saa isoleret og uforstaaeligt, som det Robinson Crusoe opdagede for ham.

Dette Løb havde givet mig en Smule Varme i Kroppen, og jeg fortsatte med nyt Mod gennem den Labyrint af lidet befærdede Gader dør i Kvarteret. Min Ryg var nu blevet meget stiv og øm, jeg havde Smerter i Halsen og Hudafskrabninger efter Droskekuskens Fingre — mine Fødder pinte mig forfærdeligt, og jeg var halt af et lille Saar i den ene Fot. Jeg fik i rette Tid Øje paa en blind Mand og flygtede møjsommeligt — jeg frygtede hans skærpede Instinkter. Et Par Gange indtraf tilfældige Sammenstød, og jeg stak af, mens Folk stod forbløffede stille og kigede efter de ubegribelige Forbandelser, der svirrede dem om Ørene. Saa mødte noget tyst og stille mit Ansigt, og ned over Pladsen faldt et tyndt Slør af langsomt dalende Snefnug. Jeg var blevet forkølet, og nu og da maatte jeg nyse, enten jeg nu vilde eller ej. Og hver eneste Hund, der viste sig, var mig en Rædsel med sin spidsede Snude og nysgerrige Snusen.

Saa kom Folk løbende, først et Par Stykker og saa flere og

flere, og raabte højt mens de løb. Det var Ildebrand. De løb i Retning af mit Logi, og da jeg saa mig tilbage ned ad en Gade, opdagede jeg en mægtig, sort Røgmasse, der væltede op over Tagene og Telefonnettet. Jeg var overbevist om, at det var mit Hus, der brændte; mine Klæder, Apparater, alt hvad jeg ejede og havde undtagen mine tre Bøger med Optegnelser og min Bankbog, der ventede mig i Great Portland Street, var der. Det brændte! Hvis nogen Sinde et Menneske havde brændt sine Skibe, saa var det da mig! Huset var ét Ildhav.“

— Den usynlige Mand tav og grundede. Kemp kigede uroligt ud ad Vinduet. „Ja!“ sagde han, „fortsæt.“

TOOGTYVENDE KAPITEL.

I „Emporium“.

„Saaledes begyndte jeg sidste Januar dette ny Liv, hvortil jeg er fordømt, med en truende Snestorm i Luften — og den vilde forraade mig, hvis jeg ikke slap fra den! — træt og smertende, usigelig elendig og endnu kun halvt overbevist om, at jeg virkelig var usynlig. Jeg havde intet Tilflugtssted, ingen Hjæpekilder, intet Menneske i hele Verden at betro mig til. At fortælle min Hemmelighed vilde være det samme som at miste alt — gøre mig til en slet og ret Kuriositet til at vise frem for Penge. Og dog var jeg ikke langt fra at tiltale en Forbigaaende og stole paa hans Barmhjertighed. Men jeg vidste alt for vel, hvilken Rædsel og ubønhørlig Grusomhed mine Tilnærmelser vilde fremkalde. Jeg prøvede ikke at lægge Planer, mens jeg var paa Gaden. Min eneste Tanke var at komme i Ly for Sneen, faa noget over mig, saa jeg kunde blive varm — bagefter kunde jeg altid tænke læn-

gere ud i Fremtiden. Men selv for mig, en Usynlig, var Londons Husrækker haabløst laasede og stængede.

Jeg syntes kun at have én Skæbne i Vente — Snestormens og Nattens Kulde og Elendighed.

Men saa fik jeg en glimrende Idé. Jeg drejede ned ad en af de Gader, der fører fra Gower Street til Tottenham Court Road, og befandt mig udenfor Emporium, det store Etablissement, hvor man kan købe alt mellem Himmel og Jord — Kød, Kolonialvarer, Manufaktur, Møbler, Klæder, ja selv Malerier — De kender Stedet, et uendelig Virvar af Butiker snarere end en Butik. Jeg havde ventet at finde Dørene aabne, men de var lukkede, og mens jeg stod i den mægtige Portal, holdt en Vogn udenfor, og en uniformeret Mand — De kender de Væsner med „Emporium“ paa Kasketten — slog Døren op. Det lykkedes mig at komme ind og ned gennem Magasinet — det var en Afdeling, hvor de solgte Baand og Handsker og Trikotage og den Slags — saa kom jeg til en mere rummelig Hal, der var opfyldt af Frokostkurve og Kurvemøbler.

Jeg følte mig imidlertid ikke sikker her, der var stadig livlig Færdsel, og jeg fortsatte hvileløst min Søgen, indtil jeg naaede et mægtigt Rum i en af de øvre Etager, overfyldt med Senge — dem klatrede jeg ind over og fandt endelig et Hvilested i en stor Stabel sammenrullede Krølhaarsmadratter. Der var allerede oplyst, der var rart varmt, og jeg besluttede at holde mig skjult, hvor jeg var, mens jeg holdt nøje Udkig med de tre-fire Flokke af Ekspedienter og Kunder, der bevægede sig frem og tilbage, indtil det blev Lukketid. Saa, tænkte jeg, vilde det være muligt at hugge noget Mad og Klædningsstykker, gennemrode Magasinet og finde, hvad jeg havde Brug for, maaske sove paa noget af Sengetøjet. Det forekom mig at være en ret antagelig Plan. Min Hensigt var at finde nogle Klæder, saa jeg kunde omskabe mig til en, noget indpakket, men dog passabel Skikkelse, faa fat i nogle Penge, hente mine Bøger og Pakker, indlogere mig et Sted og udtænke Planer til fuldstændig at virkeliggøre de Fordele min Usynlighed gav mig over mine Medmenesker (det troede jeg endnu).

Det blev snart nok Lukketid. Det kan ikke have været mere end en Timestid efter, at jeg lagde mig til Rette paa Madratserne. Jeg saa, at Rullegardinerne blev trukne ned og Kunderne førte mod Dørene. Og saa begyndte en Flok friske, unge Fyre at rydde op i Varelageret med beundringsværdig Hurtighed. Jeg krøb frem fra min Hule, da der begyndte at blive mennesketomt, og vovede mig forsigtigt ud i Magasinet. Det var virkelig forbavsende, saa hurtigt de unge Mænd og Piger fik de udstillede Varer af Vejen. Alle Æskerne, Tøjerne og Kniplingsrullerne, alle Kasserne i Kolonialafdelingen blev fjernede, ordnede og lagt paa Plads, og alt, hvad der ikke kunde fjernes og gemmes hen, blev overdækket med Presenninger af et Slags groft Sækkelærred. Endelig blev alle Stole sat med Benene i Vejret paa Bordene, saa Gulvet laa tomt. I samme Øjeblik, de unge Mennesker var færdige med deres Arbejde, styrtede de mod Dørene med en Begejstring, der maa siges at være sjælden hos Butiksfolk. Saa kom en Flok unge Mænd med Koste og Spande og spredte Savsmuld paa Gulvet. Jeg havde mit Besvær med at komme af Vejen for dem, og var saa uheldig at stikke min Ankel paa Savsmuldet. Mens jeg vandrede gennem det tildækkede og halvmørke Varelager, hørte jeg i nogen Tid de arbejdende Koste. Og omsider, en god Timestid eller mere efter at Magasinet var lukket, blev Dørene laasede. Der blev stille overalt, og jeg vandrede alene omkring gennem Magasinets vidtstrakte Specialafdelinger, Gallerier og Udstillingsværelser. Der var meget stille — jeg husker, jeg en Gang standsede udenfor en af Tottenham Court Road Udgangene og lyttede til de Forbipasserendes Fodtrin.

Mit første Besøg gjaldt Stedet, hvor der solgtes Strømper og Vanter. Der var mørkt, og jeg havde et helvedes Besvær med at faa fat i nogle Tændstikker; jeg fandt dem endelig i en lille Skuffe ved Kassen. Saa skulde jeg have et Lys. Jeg maatte flænge Indpakninger og gennemrode flere Kasser og Skuffer, men omsider fandt jeg, hvad jeg søgte — Plakaten paa Æsken kaldte dem Lammeulds Trøjer og Underbukser. Saa fik jeg fat i Sokker og et tykt Halstørklæde, og derefter gik jeg hen i Herreskræderiet og tog et Par Bukser, en Jakke og en blød Hat — en Slags Præste-

hat med nedbøjet Skygge. Jeg begyndte atter at føle mig som et Menneske og begyndte at tænke paa Mad.

Ovenpaa var der en Restaurant, og der fandt jeg noget koldt Kød. Der var endnu Kaffe i Kedlen, jeg tændte Gassen og varmede den; alt i alt klarede jeg mig slet ikke saa daarligt. Senere, da jeg var paa Jagt efter Tæpper — jeg maatte til Slut lade mig nøje med en Dynge Hovedpuder — kom jeg ind i en Konfitureafdeling med en Mængde Chokolade og kandiserede Frugter, mere end jeg havde godt af, og en Del Hvidvin. Tæt ved var Legetøjsafdelingen, og dér fik jeg en glimrende Idé. Jeg fandt nogle Næser — Maskeradenæser, og gav mig til at lede efter mørke Brillen. Men Emporium havde ingen Afdeling for den Slags. Min Næse frembød sikkert nok Vanskeligheder. Jeg havde tænkt paa at male den. Men mit Fund fik mig til at tænke paa Parykker og Masker og saadan noget. Saa endelig lagde jeg mig til at sove i en Dynge Hovedpuder, hvor jeg havde det varmt og rart.

Mine sidste Tanker, inden jeg faldt i Søvn, var de mest behagelige siden Forvandlingen. Der var Ro og Hvile i mit Legeme, og det havde sin Virkning paa mit Sind. Jeg tænkte, jeg vilde kunne slippe ubemærket ud næste Morgen med Klæderne paa, naar jeg skjulte Ansigtet med et hvidt Tørklæde, jeg havde faaet fat i. Saa vilde jeg købe Brillen for de Penge, jeg havde stjaaet, og dermed vilde min Forklædning være komplet. Jeg hengav mig til forvirrede Drømme om alt det fantastiske, der var hændt mig de sidste Par Dage. Jeg saa den grimme lille Jøde af en Vært kæfte op i sin Stue, jeg saa hans to maabende Sønner og den gamle Kones rynkede Ansigt, da hun spurgte efter sin Kat. Jeg genoplevede den besynderlige Fornemmelse det var at se Uldkluden forsvinde, og saa kom jeg hen til den forblæste Kirkegaard og hørte den snøftende gamle Præst mumle: „Af Jord er du kommet, til Jord skal du blive. . .“, ved min Faders aabne Grav.

„Ogsaa du,“ sagde en Stemme, og med et blev jeg tvunget hen imod Graven. Jeg gjorde Modstand, raabte, bad Sørge-skaren hjælpe mig, men de stod ubevægelig og fulgte Gudstjene-

sten; heller ikke den gamle Præst vaklede et Øjeblik, mens han snøvlede og snøftede sig gennem Rituallet. Jeg forstod, jeg var usynlig og uhørlig, at overmægtige Kræfter havde Tag i mig. Min Modstand var forgæves, jeg blev tvunget ud over Kanten, det gav hult Genlyd i Kisten, da jeg faldt paa den, og Gruset regnede i Spadefulde ned over mig. Ingen ænsede mig, ingen havde lagt Mærke til mig. Jeg kæmpede krampagtigt og vaagnede.

Det blege Londoner Daggry var brudt frem, Rummet laa i et graat og køligt Lys, der sivede ind mellem Rullegardinerne. Jeg rejste mig halvt og kunde en Stund ikke forstaa, hvad det dog var for et mægtigt Rum med Diske, sammenrullede Tøjer, Dynge af Hynder og Puder og høje Jernpiller. Saa, samtidig med at Erindringen vendte tilbage, hørte jeg Lyden af Stemmer.

Langt henne, i en lysere Afdeling, hvor Gardinerne allerede var rullet op, saa jeg to Mænd nærme sig. Jeg skyndte mig at komme paa Benene og saa mig omkring efter en Mulighed for at undslippe, og i det samme gjorde Lyden af mine Bevægelser dem opmærksom paa mig. De saa vel blot en Skikkelse, der stille og hastigt bortfjernede sig. „Hvem er der?“ udbrød den ene, og den anden raabte: „Stands!“ Jeg fo'r om et Hjørne og lige i Armene — en Skikkelse uden Ansigt, husk det! — paa en femtenaars Knøs. Han hylede op og jeg slog ham i Gulvet, styrtede forbi ham, drejede omkring et andet Hjørne og fik saa den geniale Idé at smide mig paa Maven bag en Disk. I næste Øjeblik kom nogen løbende forbi, og jeg hørte dem raabe: „Alle Mand til Dørene!“ spørge, hvad der var paa Færde og give hinanden Raad om, hvordan de bedst kunde fange mig.

Jeg var dødsensangst, som jeg laa dør paa Gulvet. Men hvor underligt det end lyder, faldt det mig ikke i det Øjeblik ind at smide Klæderne, hvad jeg naturligvis skulde gjort. Jeg havde nu bidt mig fast i den Idé, at jeg vilde have dem med mig ud. Og saa lød det, brægende nede fra den anden Ende af den lange Række af Diske: „Her er han!“

Jeg sprang op, rev en Stol ned fra Disken og sendte den i Hovedet paa det Fjols, der havde raabt, stødte paa en anden ved et Hjørne, slyngede ham til Side og fo'r op ad Trappen. Han be-

holdt Fodfæstet, udstødte et højt Raab og satte op ad Trappen, lige i Hælene paa mig. Ovenover stod der en hel Stabel af disse stærktfarvede Lerkrukker — hvad er det nu, de hedder?“

„Keramik,“ foreslog Kemp.

„Der har vi det! Keramik. Naa, jeg drejede mig hastigt paa det øverste Trin, greb en Krukke og smadrede den paa hans dumme Hoved, da han naaede mig. Hele Stabelen røg i Gulvet, og jeg hørte Raaben og Trin, der nærmede sig fra alle Sider. Jeg styrtede som en gal op i Restaurationen, og der var der en hvidklædt Mand, velsagtens en Kok, der optog Forfølgelsen. Jeg gjorde en sidste fortvivlet Anstrengelse og befandt mig saa i Lampe- og Isenkramafdelingen. Jeg gik ind bag Disken dør og ventede paa min Kok, og da han kom farende, i Spidsen for de andre, slog jeg ham i Gulvet med en Lampe. Dør laa han, og jeg begyndte, sammenkrøbet bag Disken, at flaa Klæderne af mig, saa hurtigt jeg kunde. Det gik nemt nok med Frakke, Jakke, Bukser og Sko, men en Uldtrøje sidder som selve Skindet. Jeg hørte flere komme til, Kokken laa ganske stille paa den anden Side af Disken, bevidstløs eller stum af Rædsel, og jeg maatte igen til at sætte Farten op, som en Rotte der bliver jaget ud af en Brændestabel.

„Denne Vej, Betjent,“ hørte jeg en raabe. Jeg var igen i Sengeafdelingen, for Enden af et Vildnis af Skabe. Jeg fo'r ind mellem dem, smed mig ned, fik efter uendelige Anstrengelser vredet mig ud af Uldtrøjen, og var nu igen en fri Mand, stønnende og angst, da Betjenten og tre Ekspedienter kom om Hjørnet. De styrtede sig over Uldtrøjen og Underbukserne og slog Klo i Bukserne. „Han smider sine Tyvekoster,“ sagde en af de unge Mænd. „Han *maa* være et eller andet Sted her.“

Men de fandt mig nu alligevel ikke.

Jeg stod en Tid lang og saa til, mens de jagede efter mig, bandende over at jeg havde været saa uheldig at miste Klæderne. Saa gik jeg ind i Restaurationen, drak en Smule Mælk, jeg fandt der, og satte mig ved Kakkellovnen for at grunde over Situationen.

Lidt efter kom to Ekspedienter ind og begyndte at tale om Historien, meget ophidsede og som de Idioter, de var. Jeg hørte en

stærkt overdrevent Beretning om mine Røverier og diverse Betragtninger over, hvor jeg mon opholdt mig. Saa fordybede jeg mig igen i mine Grublerier. Særlig nu da de var opskræmte, bestod den største Vanskelighed i ubemærket at faa noget bragt ud af Forretningen. Jeg gik nedenunder for at se, om der var nogen Mulighed for at indpakke og adressere nogle Klæder, men jeg kunde ikke blive klog paa deres Ekspeditions-System. Henad elleve, da den Sne, der var faldet, var smeltet og Vejret noget bedre og varmere end den foregaaende Dag, blev jeg enig med mig selv om, at Emporium var haabløs og gik fortvivlet min Vej igen, uden at have selv den svageste Idé om, hvorledes jeg skulde klare Situationen.

TREOGTYVENDE KAPITEL.

I Drury Lane.

Men De begynder vel at forstaa,“ sagde den usynlige Mand, „hvor fortvivlet Sagerne stillede sig for mig. Jeg havde intet Husly — ingen Klæder — og Klæder maatte jeg have, før jeg kunde udnytte mine Chancer, udvikle mig til et underfuldt, forfærdende Væsen. Jeg fastede — at spise og fylde mig med ufordøjet Mad vilde betyde igen at blive komisk synlig.“

„Det tænkte jeg slet ikke paa,“ sagde Kemp.

„Heller ikke jeg. Og Sneen havde advaret mig mod andre Farer. Jeg kunde ikke gaa ud i Snevejr — det vilde lægge sig paa mig og afsløre mig. Ogsaa Regn vilde gøre mig til en vandagtig Kontur, en glinsende Overflade — en Boble. Og Taage —

saa vilde jeg blive som en mere utydelig Boble, en Overflade, et fedtet, menneskelignende Syn. Desuden naar jeg gik udenfor — i Londoner Vejrliget — samlede jeg Snavs opover Anklerne og fik Sprøjt og Stænk paa Huden. Jeg vidste ikke, hvor længe det vilde vare, inden jeg ogsaa af den Grund blev synlig. Men det stod mig klart, at det kun var et Tidsspørgsmaal.“

„I hvert Fald i London.“

„Jeg gik ind i Fattigkvarteret omkring Great Portland Street og befandt mig for Enden af den Gade, hvor jeg havde boet. Jeg gik ikke den Vej, fordi der var Opløb halvvejs nede udenfor de endnu rygende Ruiner af det Hus, jeg havde sat Ild paa. Jeg maatte først og fremmest skaffe mig Klæder. Saa saa jeg — i en af disse smaa Butiker med Aviser, Slikkeri, Papir og alt saadan noget — en Samling Masker og Næser og kom i Tanker om den Idé, jeg havde faaet i Emporium's Legetøjsafdeling. Jeg vendte om og gik ad Omveje for at undgaa de stærkt befærdede Gader henimod Kvarteret Nord for Strand — jeg havde en, om end noget uklar, Erindring om, at der var Udsalg af Teatergarderobe og Rekvisiter i det Nabolag.

Det var koldt, og Vinden bed i Gaderne, der løb mod Nord. Jeg gik hurtigt for ikke at blive grebet. Hver Overskæring var en Fare, hver forbipasserende et Væsen, der maatte holdes nøje Udkig med. En Mand, jeg lige skulde til at gaa forbi øverst i Bedford Street, vendte sig brat, gik lige ind i mig og sendte mig midt ud paa Kørebanen, næsten ind under en forbikørende Droske. De, der saa det, troede, han havde faaet et Slagtilfælde. Jeg var saa oprevet af det Sammenstød, at jeg gik hen paa Covent Garden Markedet, hvor jeg en Tidlang sad stønnende og skælven- de i en rolig Krog, hvor der stod nogle Violer. Jeg opdagede, at jeg igen var blevet forkølet og maatte snart gaa for ikke at blive forraadt ved min Nysen.

Endelig naaede jeg Maalet for min Søgning, en snavset, frastødende lille Bod i en Sidegade nær Drury Lane, med et Vindue fuldt af Maskeradedragter, Similidiamanter, Parykker, Tøfler, Dominoer og Skuespillerpostkort. Det var en mørk, lav gammel-

dags Butik, og Huset rejste sig skummelt og snavset fire Etager over den. Jeg kigede ind gennem Vinduet, der var ingen, og jeg gik indenfor. En lille Klokke gav sig til at ringe og dingle, da Døren blev aabnet. Jeg lod den staa aaben og gik uden om nogle tomme Kjolestativer hen i et Hjørne bag et Spejl. Der gik et Minut eller saa, uden at nogen viste sig. Saa hørte jeg tunge Skridt gennem en Stue, og en Mand kom ned i Butiken.

Jeg var nu fuldstændig klar over, hvad jeg vilde. Jeg tænkte at slippe ind i Huset, gemme mig ovenpaa, og, naar alt var roligt, se mit Snit til at faa fat i en Paryk, Maske, Briller og et Kostume og igen gaa ud i Byen som en, maaske noget besynderlig, men dog antagelig Skikkelse. Og hvis Lejlighed gaves kunde jeg selvfølgelig stjæle hvad der var af Penge i Huset.

Manden der kom ned i Butiken, var en undersætsig, let pukkelrygget, lavpandet Fyr med lange Arme og meget kort, krumme Ben. Jeg havde øjensynlig afbrudt ham i hans Maaltid. Han gloede forventningsfuldt ud i Butiken. Saa blev han overrasket og endelig vred, da han saa, den var tom. „Satans Drengel!“ sagde han. Han gik hen og gloede op og ned ad Gaden. Et Øjeblik efter kom han ind igen, sparkede arrigt Butiksdøren til og gik mumlende tilbage til Døren til Lejligheden.

Jeg traadte frem for at følge efter, og han stod pludselig stille. Det gjorde ogsaa jeg, forskrækket ved hans fine Hørelse. Han slog Døren i for Næsen af mig.

Jeg stod tvivlraadig. Pludselig hørte jeg ham komme tilbage med hastige Skridt, og Døren gik op igen. Han stod og saa sig omkring i Butiken, øjensynlig endnu ikke helt beroliget. Saa kigede han, stadig smaamumlende, bag Disken og noget andet fast Inventar. Saa stod han og grundede. Han havde ladet Døren til Lejligheden staa aaben, og jeg smuttede ind i Bagstuen.

Det var et underligt lille Værelse, daarligt møbleret; i det ene Hjørne hang en Del store Masker. Paa Bordet stod hans afbrudte Frokost, og det var forbandet ubehageligt, Kemp, at maatte lugte hans Kaffe og staa og se til, mens han kom ind og spiste videre. Og hans Manérer var irriterende. Tre Døre var der i

Stuen, en til Stagen ovenover og en til Kælderen, men de var alle lukkede. Jeg kunde ikke komme ud af Stuen, saa længe han var der — jeg kunde neppe røre mig, fordi han var saa lydhør, og det trak ind paa mig. To Gange kvalte jeg en Nysen lige i sidste Øjeblik.

Jeg havde nok en Følelse af det ejendommelige og ny ved Situationen, men alligevel var jeg inderlig træt og irriteret, længe før han var færdig med at spise. Men endelig var han da færdig; han samlede alt sit tarvelige Service sammen paa en sort Blikbakke, fejede Krummerne ned af den plettede Dug og bar det hele ud. Hans Byrde forhindrede ham i at lukke Døren efter sig — hvilket han prøvede paa. Jeg har aldrig truffet et saadant Menneske til at lukke Døre — og jeg fulgte efter ham ned i et overmaade snavset, underjordisk Køkken. Jeg havde den Nydelse at se ham tage fat paa Opvasken; men da jeg ikke kunde indse, det var nogen Nytte til, at jeg blev der, og da Murstengulvet var koldt at træde paa, gik jeg igen ovenpaa og satte mig i hans Stol ved Ovn. Det brændte svagt og uden at tænke over det, lagde jeg lidt Kul paa. Lyden bragte ham øjeblikkelig op, og han stod og gloede. Han snusede omkring i Stuen og var lige ved at røre mig. Selv efter den Undersøgelse lod det ikke til, at han var beroliget. Han standsede paa Dørtrinnet og saa sig igen ransagende omkring, inden han gik nedenunder.

Jeg ventede en Evighed i den lille Stue. Saa kom han omsider op og aabnede Døren til Etagen ovenover. Jeg fulgte i Hælene paa ham.

Paa Trappen standsede han saa pludseligt, at jeg var lige ved at brase paa ham. Han saa sig tilbage lige ind i Ansigtet paa mig og lyttede. „Jeg turde svoret paa . . .“ sagde han. Han hev sig i Underlæben med en lang, behaaret Haand, mens han saa op og ned ad Trappen. Saa gryntede han og gik videre.

Han havde Haanden paa et Dørgreb, og der standsede han igen med det samme forvirrede, vredagtige Udtryk i Ansigtet. Han havde opfanget den svage Lyd af mine Bevægelser. Han maa have været i Besiddelse af en djævelsk udviklet Hørelse.

Pludselig fo'r han op: „Hvis der er nogen her i Huset“, raabte han med en Ed og bed Fortsættelsen i sig. Han stak Haanden i Lommen, fandt ikke det, han søgte, og fo'r støjende og vredt forbi mig ned ad Trappen. Men jeg fulgte ikke efter ham; jeg satte mig paa det øverste Trin og ventede.

Snart efter kom han stadig mumlende op igen. Han aabnede Døren til Værelset og slog den i bag sig, inden jeg kunde slippe ind.

Jeg besluttede at undersøge Huset og tilbragte nogen Tid med at gøre det saa lydløst som muligt. Det var et meget gammelt og forfaldent Hus, saa fugtigt, at Tapetet hang i Laser i Kvistværelserne, og fuldt af Rotter. De fleste af Dørgrebene var trange, saa jeg turde ikke dreje paa dem. Flere af de Værelser, jeg undersøgte, var tomme, og andre var overfyldte med Teaterrekvisiter, købt brugte efter deres Tilstand at dømme. I et Værelse ved Siden af hans fandt jeg en Mængde gamle Klæder. Jeg gav mig til at rode i dem og blev saa optaget, at jeg glemte hans skarpe Hørelse. Jeg hørte listende Fodtrin, saa op i sidste Øjeblik og opdagede ham i Dørspærken, hvor han kigede ind paa den uordentlige Dynge med en gammeldags Revolver i Haanden. Jeg stod fuldstændig ubevægelig, mens han gloede omkring sig, mistænksomt og med aaben Mund. „Den maa have været her,“ sagde han langsomt. „Satans Bæst!“

Han lukkede stille Døren, og straks efter hørte jeg ham dreje Nøglen om. Saa bortfjernede han sig. Jeg forstod med ét, at jeg var laaset inde. Et Øjeblik vidste jeg ikke, hvad jeg skulde gøre. Jeg gik fra Døren hen til Vinduet og tilbage igen og blev saa raadvild staaende. Jeg rystede af Raseri. Men jeg besluttede at undersøge Klæderne, før jeg foretog mig noget andet, og det første, jeg gjorde, var at rive en Dynge ned fra den øverste Hylde. Dette bragte ham tilbage, farligere end nogen Sinde. Denne Gang rørte han mig bogstavelig, fo'r forbløffet tilbage og stod maabende midt i Stuen.

Saa blev han med ét lidt roligere. „Rotter“, sagde han sagte med Fingeren paa Læben. Han var øjensynlig en Smule ængste-

lig. Jeg gled stille ud af Værelset, men et Bræt knirkede. Nu begyndte det sataniske lille Bæst at undersøge Huset fra Kælder til Kvist med Revolveren i Haanden, laasede Dør for Dør efter sig og stak Nøglerne i Lommen. Da det gik op for mig, hvad hans Hensigt var, fik jeg et Anfald af Raseri — jeg kunde neppe beherske mig, til der frembød sig en gunstig Lejlighed. Jeg vidste nu, at han var alene i Huset, saa jeg gjorde ikke mange Omstændigheder, men gav ham et Slag oven i Hovedet.“

„Slog ham i Hovedet?“ udbrød Kemp.

„Ja — slog ham bevidstløs — da han gik ned ad Trappen. Ramte ham bagfra med en Skammel, der stod paa Afsatsen. Han tumlede ned som en Sæk gamle Støvler.“

„Men —! De mest almindelige, humane Hensyn —“

„Passer altsammen for almindelige Mennesker. Men det vigtigste var for mig at slippe forklædt ud af Huset, uden at han havde set mig. Jeg saa ingen anden Udvej. Og saa kneblede jeg ham med en broderet Vest og bandt ham ind i et Lagen.“

„Hvad!“

„Lavede en Slags Sæk af det. Det var ikke saa daarlig en Maade at skræmme Fjolset, saa han holdt Mund, og den var forbandet svær at slippe ud af — Hovedet var længst fra Surringen. Min gode Kemp, det er ingen Nytte til at sidde og glo paa mig, som om jeg havde begaaet Mord. Han havde sin Revolver. Saa han mig først, vilde han være i Stand til at beskrive mig —“

„Men alligevel,“ sagde Kemp, „i vore Dage — i England. Og Manden var i sit eget Hus og De — ja, plyndrede det.“

„Plyndrede! Hvad Satan! Saa kalder De mig vel snart en Tyv. Kemp, De er da ikke Idiot nok til at køre frem med de forslidte Fraser. Kan De ikke sætte Dem ind i min Stilling?“

„Og ogsaa i hans!“ sagde Kemp.

Den usynlige Mand rejste sig brat. „Hvad mener De?“

Kemps Ansigt blev en Kende haardt i Trækkene. Han var paa Nippet til at tale, men beherskede sig. „Tja —“ sagde han, pludselig i en hel anden Tone. „Der var vel ingen Vej uden om. De var i Klemmen. Men alligevel — —“

„Ja selvfølgelig — i en djævelsk Klemme! Og han gjorde mig ogsaa helt afsindig — jagede mig omkring i Huset, tossede med sin Revolver og laasede Døre op og i. Han var ganske simpelt uudholdelig. De bebrejder mig det vel ikke, hva? De bebrejder mig vel ikke noget?“

„Jeg bebrejder aldrig nogen noget,“ sagde Kemp. „Det er ganske gaaet af Mode. Hvad gjorde De saa?“

„Jeg var sulten. Nedenunder fandt jeg et Brød og noget gammel Ost — mer end nok til at stille min Sult. Jeg drak noget Kognak og gik saa forbi min improviserede Sæk — han laa ganske stille — op til det Værelse, hvor det gamle Tøj var. Det vendte ud til Gaden, to skidne, gule hækledede Gardiner hang for Vinduet. Jeg gik hen og kigede ud gennem dem. Det var klart Vejr udenfor — straalende klart i Modsætning til det triste, skumle Hus, hvor jeg befandt mig. Der var livlig Færdsel i Gaden — Frugtvogne, Drosker, en Fragtvojn, højt læsset med Trækasser, og en Fiskevojn. Jeg vendte mig om mod det mørke Rum med halvt blændede Øjne. Min Ophidselse var atter vejet for en ganske klar Opfattelse af Situationen. Stuen var gennemtrukket af en svag Lugt af Benzin; Klæderne var vel blevet rensset dermed.

Saa gav jeg mig til systematisk at gennemsnøge hele Huset. Det saa ud til, at den Pukkelryggede i nogen Tid havde boet alene i Huset. Han var en løjerlig Størrelse . . . Alt, hvad der var nogen Mulighed for, at jeg kunde bruge, samlede jeg i Værelset med Klæderne og gjorde saa et skønsomt Udvalg. Jeg fandt en Haandtaske, som jeg nok tænkte kunde blive mig til Nytte, noget rød Sminke og Hefteplaster.

Jeg havde tænkt paa at sminke og pudre mit Ansigt og hvad der ellers saas af mig og paa den Maade igen blive synlig, men det ubehagelige ved den Fremgangsmaade var, at jeg ikke igen kunde forsvinde uden efter en ret langvarig Behandling med Terpentin og andre Rensesmidler. Omsider bestemte jeg mig for en Næse, let komisk ganske vist, men dog ikke værre end mange Menneskers, mørke Brillen, en Paryk og et graasprængt

Kinds-kæg. Jeg kunde intet Undertøj finde, men det kunde jeg jo altid senere købe, og foreløbig vikiede jeg mig ind i en Lærreds Domino og et hvidt Kashemir Sjal. Der var ingen Sokker at opspore, men den Pukkelryggedes Støvler var temmelig store til ham og passede mig. I en Skuffe i Butiken laa tre Pund i Guld og en tredive Shillings i Sølv, og i Bagstuen i et laaset Skab, som jeg sprængte, fandt jeg otte Pund i Guld. Jeg kunde fuldt udrustet igen begive mig ud i Verden.

Saa blev jeg grebet af en løjerlig Usikkerhed. Var mit Udseende virkelig antageligt? Jeg undersøgte mig paa alle Leder og Kanter foran det lille Spejl i Sovekamret, for at opdage om der var noget, jeg havde glemt, men der var tilsyneladende intet at bemærke. Jeg var komisk som en Skuespiller — en Teater-Gnien — men jeg var sikkert ingen fysisk Umulighed. Jeg blev mere tillidsfuld, tog Spejlet ned i Butiken, trak Rullegardinet ned og undersøgte mig fra alle Sider ved Hjælp af det store Spejl i Krogen.

Jeg sundede mig et Par Minutter og samlede Mod, saa aabnede jeg Døren og gik ud paa Gaden; den lille Mand maatte saa selv se at komme ud af sin Sæk. Fem Minutter efter var der en fem-seks Gader mellem mig og Teatergarderoben. Det lod ikke til, at nogen lagde videre Mærke til mig. Det saa ud, som om min sidste Vanskelighed var overvundet.“

Han tav igen.

„Og De bekymrede Dem ikke videre om den Pukkelryggede?“ sagde Kemp.

„Nej,“ sagde den usynlige Mand. „Jeg har heller intet hørt om, hvad der siden blev af ham. Han har velsagtens bundet Sækken op eller sparket sig ud. Det var temmelig haarde Knuder.“

Han tav og gik hen til Vinduet og saa ud.

„Hvad hændte Dem, da De kom ud i Strand?“

„Aa! Igen en Skuffelse. Jeg troede, alle Genvordigheder var overstaaede. Jeg troede, jeg ustraffet kunde gøre, hvad jeg vilde — praktisk talt. Alt. — Undtagen at aabenbare min Hem-

melighed. Det troede jeg. Hvad jeg end gjorde, hvad Følgerne end blev — jeg kunde være ligeglad. Jeg behøvede blot at smide Klæderne og forsvinde. Intet Menneske kunde standse mig. Jeg kunde skaffe mig Penge, naar jeg ønskede det. Jeg besluttede at sætte et overdaadigt Maaltid Mad tillivs og derefter tage ind paa et godt Hotel og samle noget Udstyr. Jeg var forbavsende tillidsfuld — det er ikke videre behageligt at maatte tilstaa, jeg var en Torsk. Jeg gik ind et Sted og var allerede i Gang med at bestille hos Tjeneren, da jeg kom i Tanker om, at jeg jo ikke kunde spise uden at afsløre mit usynlige Ansigt. Jeg bestilte færdig, sagde til Manden, at jeg kom igen om ti Minutter og gik indædt rasende min Vej. Jeg véd ikke, om Deres Appetit nogen Sinde er blevet i den Grad snydt.“

„Ikke slet saa galt,“ sagde Kemp, „men jeg kan sætte mig ind i Deres Følelser.“

„Jeg kunde have myrdet de Idioter. Helt syg af Længsel efter ordentlig Mad gik jeg endelig ind i en anden Restaurant og forlangte et Privatværelse. „Mit Ansigt er ødelagt ved et Ulykkestilfælde,“ sagde jeg. De saa nysgerrigt paa mig, men det ragede selvfølgelig ikke dem, og jeg fik omsider min Mad. Den var ikke særlig godt tilberedt, men gik dog an, og da jeg var færdig, tændte jeg en Cigar og prøvede at lægge Planer. Og udenfor tog det fat med Storm og Sne.

Jo mere jeg tænkte over det, Kemp, jo mere klar blev jeg over, at en usynlig Mand er en haabløs Absurditet — i et koldt og snavset Klima og i en moderne Storby. Før jeg udførte dette sindssvage Eksperiment, havde jeg drømt om de tusinde Chancer, det frembød. Den Eftermiddag forekom det hele mig uendelig haabløst. Jeg tænkte paa alt det, Mennesket betragter som attraaværdigt. Usynlighed gjorde det unægteligt muligt at opnaa det altsammen, men den umuliggjorde enhver Nydelse deraf, naar det var naaet. Ærgerrighed — hvilken Glæde er der ved at naa de højeste Stillinger, naar man ikke kan vise sig? Hvilken Glæde er der ved en Kvindes Elskov, naar hun nødvendigvis maa være en Dalila? Jeg har ingen Sans for Politik, for smudsig

Berømmelse, for Filantropi eller Sport. Hvad skulde jeg gøre? Og for alt det, var jeg blevet et tilhyllet Mysterium, en forbundet og bandageret Karikatur af et Menneske.“

Han tav og kastede et forskende Blik mod Vinduet.

„Men hvordan kom De til Iping?“ sagde Kemp, ivrig for at holde ham optaget af Fortællingen.

„Jeg tog derhen for at arbejde. Jeg havde ét Haab. Halvvejs en Idé! Jeg har den endnu. Det er en fuldt udviklet Plan nu. Et Middel til at vende tilbage. Til at genoprette, hvad jeg har gjort. Naar jeg vil. Naar jeg har udrettet, hvad jeg ønsker som Usynlig. Og det er hovedsagelig det, jeg nu vil tale med Dem om — —“

„De tog lige til Iping?“

„Ja. Jeg skulde blot først have fat i mine tre Bind Optegnelser, min Bankbog, Bagage og Undertøj, faa bestilt en Del Kemikalier til Eksperimenterne med den Idé, jeg havde — jeg skal vise Dem Beregningerne, saa snart jeg faar fat i mine Bøger — og saa tog jeg af Sted. Du Almægtige! Hvor jeg husker den Snestorm, og det Besvær jeg havde med at forhindre Sneen i at tøj paa min Papier-maché-Næse og opløse den —“

„Og nu til sidst,“ sagde Kemp, „i Forgaars da de opdagede Dem, saa var De noget — efter Aviserne at dømme — noget . . .“

„Ja. Unægtelig. Slog jeg det Fjols af en Betjent ihjel?“

„Nej,“ sagde Kemp. „Man venter, han kommer sig.“

„Saa meget bedre for ham. De gjorde mig helt rasende, de Idioter! Hvorfor kunde de ikke lade mig være i Fred? Og den Kræmmer?“

„Der forlyder intet om, at nogen er døde,“ sagde Kemp.

„Jeg tør ikke svare for min Landstryger,“ sagde den usynlige Mand med en ubehagelig Latter.

„Véd Gud, Kemp, Mænd af Deres Slags véd ikke hvad Vrede er! . . . At have arbejdet i Aarevis, grublet og eksperimenteret, for saa at blive spændt Ben for af fjogede, bæløjede Idioter . . . Jeg har været udsat for alle optænkelige Arter af den Race . . .

Møder jeg flere af den Slags, gaar jeg amok — jeg skal nok vide at sætte Liv i dem.

Som det nu staar, har de gjort det altsammen tusind Gange mer besværligt.“

FIREOGTYVENDE KAPITEL.

En mislykket OVERRUMPLING.

„Men nu,“ sagde Kemp, med et Sideblik til Vinduet, „hvad skal vi gøre?“

Han flyttede sig nærmere hen til sin Gæst for at forhindre ham i pludselig at faa Øje paa de tre Mænd, der nærmede sig ad Vejen over Bakken — utaaleligt langsomt, syntes Kemp.

„Hvad var Deres Hensigt, da De tog Vejen til Port Burdock? Havde De nogen Plan?“

„Jeg vilde ud af Landet. Men jeg har væsentlig ombestemt mig, nu da jeg har truffet Dem. Jeg mente, det var det forstandigste at tage Syd paa, nu da Vejret er varmt og Usynlighed ikke saa generende. De har her en Dampskibsrute til Frankrig. Min Plan var at gaa ombord i en af Baadene og tage den Risiko, Overfarten frembød. Derefter kunde jeg tage med Toget til Spanien eller til Algier, Det vilde ikke blive vanskeligt. Der kunde man altid være usynlig og dog opretholde Livet. Og udrette noget. Jeg brugte den Landstryger som Pengekasse og Drager, indtil jeg havde fundet en Maade at faa mine Bøger og andre Sager sendt derover.

„Det er klart.“

„Og saa kan det beskidte Dyr ikke nære sig for at prøve at udplyndre mig! Han *har* gemt mine Bøger, Kemp. Gemt mine Bøger!

Faar jeg Ram paa ham . . . !“

„Det vilde være klogest, først at faa Bøgerne fra ham.“

„Men hvor er han? Véd De det?“

„Han er i Byens Arresthus, efter eget Forlangende laaset inde i den sikreste Celle.“

„Køter!“ sagde den usynlige Mand.

„Men det hindrer Dem noget i Deres Planer.“

„Vi maa have de Bøger; de er ganske uundværlige.“

„Selvfølgelig,“ sagde Kemp, en Kende nervøst, uvis om han hørte Fodtrin udenfor. „Selvfølgelig maa vi have fat i de Bøger. Men det kan ikke blive saa vanskeligt, naar han ikke véd, det er til Dem.“

„Nej —“, sagde den usynlige Mand og faldt i Tanker.

*

*

*

Kemp anstrengte sig for at finde paa noget, der kunde holde Samtalen i Gang, men den usynlige Mand fortsatte af sig selv.

„Det forandrer alle mine Planer, at jeg er dumpet ind i Deres Hus, Kemp,“ sagde han. „De er nemlig Mand for at forstaa. Der er endnu store Muligheder, enorme Muligheder, til Trods for alt, hvad der er sket, til Trods for, at det er blevet en offentlig Hemmelighed, at jeg har mistet Bøgerne, og alt hvad jeg har maattet gennemgaa — —

De har ikke fortalt nogen, at jeg er her?“ spurgte han pludselig.

Kemp tøvede. „Det var jo en Aftale,“ sagde han.

„Intet Menneske,“ gentog Griffin.

„Ikke en levende Sjæl.“

„Aa! Saa —“ Den usynlige Mand rejste sig og begyndte at gaa frem og tilbage i Stuen med korslagte Arme.

„Det var en Fejltagelse, Kemp, en enorm Fejltagelse, at jeg prøvede at gennemføre dette alene. Jeg har spildt Kræfter, Tid, Chancer. Ene — det er mærkværdigt, saa lidt et Menneske kan udrette ene! Stjæle en Smule, gøre en Smule Skade, mere ikke.

Det jeg har Brug for, Kemp, er en Fangevogter, en Hjælper, og et Skjulested; et Arrangement saa jeg kan sove og spise og hvile i Fred og Ro. Jeg maa have en Forbundsfælle. Med en Forbundsfælle og Føde og Hvile skabes der straks de tusinde Chancer.

Hidindtil har jeg arbejdet noget planløst. Vi maa naa til Klarhed over alt, hvad Usynlighed betyder, og alt, hvad det ikke betyder. Det har ikke megen Betydning, naar man lurar — man gør altid nogen Støj. Det er ringe Hjælp — nogen maaske — ved Indbrud og saadan noget. Naar jeg først var fanget, vilde det være en let Sag at holde mig fængslet. Men jeg er paa den anden Side vanskelig at fange. Denne Usynlighed er i Virkeligheden kun til nogen Nytte i to Tilfælde. Den er en Fordel, naar man vil slippe bort og naar man nærmer sig. Den er derfor til særlig Nytte ved Drab. Jeg kan gaa rundt om en Mand, hvilke Vaaben han saa end er i Besiddelse af, vælge den gunstigste Stilling, slaa til, som jeg vil, vige til Side og undslippe, som jeg vil.“

Kemp strøg sig over sin Moustache. Var der nogen, der bevægede sig nedenunder?

„Og vi maa dræbe, Kemp.“

„Vi maa dræbe,“ gentog Kemp. „Jeg lytter til Deres Plan, Griffin, men jeg er ikke enig med Dem, husk vel det. *Hvorfor* dræbe?“

„Ikke blind Myrden, men skønsomt Drab. Sagen stiller sig saaledes: De véd, der er en usynlig Mand — lige saa godt som vi véd det — og denne usynlige Mand, Kemp, maa nu oprette et Rædselsherredømme. Et Rædselsherredømme. Han maa be-

mægtige sig en By, som nu Burdock her, og slaa den med Rædsel og beherske den. Han maa udstede sine Befalinger. Han kan gøre det paa mange Maader — for Eksempel paa Papirlapper stukket ind under Dørene. Og alle, der ikke adlyder hans Befalinger, maa han dræbe, og ogsaa dem, der modarbejder ham.“

„Hm!“ sagde Kemp; han hørte ikke længer paa den usynlige Mand, men efter Lyden af Entredøren, der blev aabnet og lukket.

„Det forekommer mig, Griffin,“ sagde han for at skjule sin Uopmærksomhed, „at Deres Forbunds-fælle vilde komme i en vanskelig Stilling.“

„Ingen behøvede at vide, han var en Forbunds-fælle,“ sagde den usynlige Mand ivrigt. Og saa, med ét: „Hyss! Hvad er det nedenunder?“

„Intet,“ sagde Kemp og gav sig pludselig til at tale højt og hastigt. „Jeg er ikke enig med Dem der, Griffin,“ sagde han. „De maa forstaa, at der kan jeg ikke være enig med Dem. Hvorfor drømme om Kamp mod hele Deres egen Race? Hvor kan De haabe, at vinde Lykken ad den Vej? Gør ikke den ensomme Ulvs Skæbne til Deres. Offentliggør Deres Resultater — gør Verden — gør i hvert Fald Deres eget Land — delagtig deri. Tænk blot, hvad De kunde udrette med en Million Hjælpere —“

Den usynlige Mand afbrød ham — med fremstrakt Arm. „Der kommer nogen op ad Trappen,“ sagde han.

„Vrøvl,“ sagde Kemp.

„Lad mig se ad,“ sagde den usynlige Mand og gik med fremstrakt Arm hen imod Døren.

Og nu fulgte Begivenhederne Slag i Slag. Kemp tøvede et Sekund og gjorde saa en Bevægelse for at afskære ham. Den usynlige Mand fo'r sammen og standsede. „Forræder!“ raabte Stemmen og pludselig aabnede Slaabroken sig, det Usete satte sig ned og begyndte at klæde sig af. Kemp gjorde tre hastige Skridt mod Døren, og den usynlige Mand — hans Ben var forsvundne — sprang øjeblikkelig op med et Raab. Kemp slog Døren op.

Da den blev aabnet hørtes Lyden af hastige Skridt og Stemmer nedefra.

Med en hurtig Bevægelse stødte Kemp den usynlige Mand tilbage, sprang til Side og slog Døren i. Nøglen sad udvendig og parat. I næste Øjeblik havde Griffin været alene i Arbejdsværelset og Fange — hvis ikke en ubetydelig Hændelse var kommet i Vejen. Nøglen var ikke blevet sat ordentlig i samme Morgen. Da Kemp slog Døren i, faldt den med et let Smeld ned paa Tæppet.

Kemp blev hvid i Ansigtet. Han prøvede at holdt Dørgrebet med begge Hænder. Saa gav Døren sig seks Tommer. Men han fik den lukket igen. Næste Gang blev den tvunget en halv Alen aaben, og Slaabroken pressede sig ind i Aabningen. Han blev grebet i Struben af usynlige Fingre og gav Slip paa Dørgrebet for at forsvare sig. Han blev drevet tilbage og tungt slængt hen i en Krog af Trappeafsatsen. Den tomme Slaabrok faldt ovenpaa ham.

Halvvejs oppe ad Trappen stod Oberst Adye, Modtageren af Kems Brev og Chef for Burdock Politiet. Han stirrede lamslaaet paa Kemp, der pludselig kom til Syne, efterfulgt af en tom Slaabrok, der paa det besynderligste vred og vendte sig i Luften. Han saa Kemp blive slaaet til Jorden og igen komme paa Benene. Han saa Kemp trække sig tilbage, styrtede frem og igen falde, slaaet til Jorden som en Stud.

Saa blev han pludselig ramt af et voldsomt Slag. Ud fra den tomme Luft! Det var, som om en tung Masse sprang paa ham, og han blev slaaet ned ad Trappen med en Næve i Struben og et Knæ presset i Lysken. En usynlig Fod traadte paa hans Ryg, en aandeagtig Løben hørtes ned ad Trappen, saa lød der Raab fra de to Politimænd i Forstuen og Husets Entredør blev slaaet i med et Brag.

Han trillede rundt og satte sig op, gloende. Han saa Kemp komme støvet og forpjusket vaklende ned ad Trappen, hvid paa den ene Kind efter et Slag, blødende Mund og med en rød Slaabrok og noget Undertøj i Favnen.

„Store Gud!“ udbrød Kemp. „Nu er Helvede løs! Han er væk!“

FEMOGTYVENDE KAPITEL.

Jagten paa den usynlige Mand.

En Tid lang var Kemp ude af Stand til at give Adye forstaaelig eller sammenhængende Forklaring. De stod paa Trappeafsatsen, Kemp havde endnu Griffins underlige Klædningsstykker i Favnen og talte ivrigt og stakaandet. Men Adye blev med ét nogenlunde klar over Situationen.

„Han er gal,“ sagde Kemp, „umenneskelig. Han er lutter Egenkærlighed. Han tænker ikke paa andet end egen Fordel og Sikkerhed. Jeg har nu til Morgen hørt en Beretning, der var præget af den mest brutale Egoisme . . . Han har overfaldet Mennesker. Han myrder, hvis vi ikke forhindrer ham i det. Han vil skabe Panik. Intet kan standse ham. Han er sluppet ud nu — rasende!“

„Han maa fanges,“ sagde Adye. „Det er der ingen Tvivl om.“

„Men hvorledes?“ udbrød Kemp og blev med ét fuld af Idéer. „De maa straks tage fat, De maa sætte hver eneste anvendelig Mand i Arbejde, De maa forhindre ham i at slippe ud af dette Distrikt. Slipper han først bort, kan han gaa Landet igennem, myrdende og skændende. Han fabler om et Rædselsherredømme! Et Rædselsherredømme, siger jeg Dem. De maa sætte Vagt ved Togene og Vejene og Havnen. Garnisonen maa hjælpe til. De maa telegrafere efter Hjælp. Det eneste, der kan holde ham tilbage her, er nogle Bøger, han har mistet, og betragter som

meget værdifulde. Det skal jeg fortælle Dem nærmere om! De har en Mand i Deres Arresthus — Marvel.“

„Det véd jeg,“ sagde Adye, „det véd jeg. De Bøger — javel. Men Landstrygeren — — —“

„Siger, han har dem ikke. Men han tror, Landstrygeren har dem. Og han maa forhindres i at spise eller sove — Dag og Nat maa hele Omegnen være paa Jagt efter ham. Alle Spisevarer maa laases forsvarligt inde, hver Smule, saa han maa bryde ind, hvis han vil have noget. Hvert Hus maa være stænget for ham. Himlen sende os Regn og kolde Nætter! Han maa jages uden Ophør. Jeg siger Dem, Adye, han er en Fare, en Ulykke — det er forfærdende at tænke paa, hvad der kan ske, hvis han ikke bliver fanget og uskadeliggjort.“

„Hvad kan vi videre gøre?“ sagde Adye. „Jeg maa straks tage derved og sætte Fart i det. Tag De med — ja kom De med! Vi maa afholde et Slags Krigsraad — faa Hopps til at hjælpe os — og Jernbanedirektørerne. Det haster sandelig! Kom nu — De kan fortælle videre, mens vi gaar. Hvad kan vi ellers gøre. Læg det der fra Dem.“

Adye gik straks i Forvejen ned ad Trappen. Entrédøren stod aaben og udenfor stod Politibetjentene og gloede ud i den tomme Luft. „Han er væk,“ sagde den ene.

„Vi maa straks gaa ned til Hovedstationen,“ sagde Adye. „En af Dem maa gaa ned og sende os en Droske i Møde — hurtigt. Og nu, Kemp, hvad ellers?“

„Hunde,“ sagde Kemp. „Skaf Hunde. De ser ham ikke, men faar Færten af ham. Skaf Hunde.“

„Godt,“ sagde Adye. „Det er ikke almindelig kendt, men Fængselsmyndighederne ovre i Halstead véd en Mand, der har Blodhunde. Hunde. Og saa?“

„Husk paa,“ sagde Kemp, „at hans Føde er synlig. Maden, han har spist, er synlig, indtil den er optaget i Organismen. Derfor maa han skjule sig, naar han har spist. De maa stadig holde Klapjagt — gennemsnøge hvert Krat, hver afsides Krog. Og fjern alle Vaaben og alt, hvad der kan bruges som Vaaben.“

„Vel,“ sagde Adye. „Vi skal nok fange ham!“

„Og paa Vejene — —“ sagde Kemp og tøvede.

„Naa?“ sagde Adye.

„Knust Glas,“ sagde Kemp. „Det er raat, det véd jeg godt. Men betænk, hvad han kan gøre!“

Adye trak Vejret hastigt mellem Tænderne. „Det er ikke *fair*. Jeg véd ikke. Men jeg skal sørge for knust Glas. Hvis han gaar for vidt“

„Manden er ikke mere et Menneske, siger jeg Dem,“ sagde Kemp. „Jeg er lige saa sikker paa, at han vil indføre et Rædselsherredømme — saa snart han er kommet over sin Ophidselse paa Grund af Flugten — som jeg er sikker paa, at jeg nu taler med Dem. Vor eneste Chance er at komme ham i Forkøbet. Han har stødt sin egen Race fra sig. Lad hans Blod komme over hans eget Hoved.“

SEKSOGTYVENDE KAPITEL.

Wicksteed-Mordet.

Alt tyder paa, at den usynlige Mand styrtede ud af Kamps Hus i blindt, afsindigt Raseri. Et lille Barn, der legede udenfor Havelaagen, blev brutalt grebet og slynget til Side og brækkede Anklen i Faldet, og derefter unddrog han sig i nogle Timer den menneskelige lagttagelse. Ingen véd, hvorhen han gik, eller hvad han foretog sig. Men man kan tænke sig ham ile op ad Bakken og videre ud over det aabne Sletteland bag Port Burdock, rasende og desperat over sin ulidelige Skæbne og endelig hed og ud-mattet søge Ly i Kratskoven ved Hintondean for igen at bringe Orden i sine forstyrrede Planer mod Menneskene. Det lader mest

sandsynligt, at det var der, han søgte Tilflugt — det var paa det Sted, han atter, henad to om Eftermiddagen, brutalt og skæbnesvangert, gjorde sine Medmennesker opmærksom paa sin Eksistens.

Man søger uvilkaarlig at danne sig et Begreb om hans Sindstilstand i den Tid og hvilke Planer han udklækkede. Han var utvivlsomt næsten sindssygt rasende over Kemps Forræderi, og om end vi kan forstaa hans Motiver til dette Bedrag, kan vi dog ogsaa forstaa og selv sympatisere en Smule med det Raseri, den tilsigtede Overrumpling maa have foraarsaget. Han har maaske været Genstand for den samme, næsten lammende Forbløffelse, som Oplevelserne i Oxford Street fremkaldte — han havde øjensynlig gjort sikker Regning paa Kemps Hjælp ved Virkeliggørelsen af sin brutale Drøm om en rædselsbehersket Verden. I hvert Fald forsvandt han for Menneskene henad Middag, og intet levende Vidne kan melde, hvad han foretog sig indtil halvtre. Det var maaske heldigt for Menneskene, men for ham blev denne Uvirksomhed skæbnesvanger.

I den Tid var en stadig voksende Menneskemængde virksom i hele Omegnen. Om Morgenens havde han endnu kun været en sagnagtig Rædsel, men om Eftermiddagen blev han, væsentlig som Følge af Kemps tørt affattede Proklamation, en Fjende af Kød og Blod, som maatte gøres ukampdygtig, fanges eller tilintetgøres, og hele Egnen satte med ufattelig Hurtighed Forfølgelsen i System. Endnu Klokken to kunde han have forladt Distriktet ved at entre et Tog, men efter to blev det umuligt, hvert eneste Passagertog indenfor den store Kvadrat Southampton, Winchester, Brighton og Horsham kørte med laasede Døre, og Godstrafiken var næsten helt indstillet. Og udenfor en Cirkel med tyve Kvartmils Radius omkring Port Burdock gennemsøgte Smaaflokke paa tre-fire Mænd, bevæbnede med Bøsser og Stokke og ledsagede af Hunde, hver eneste Vej og Mark.

Beredent Politi travede ned ad Landevejene, standsede ved hvert Hus og gav Beboerne Tilhold om at laase sig inde og ikke vise sig udenfor, hvis de ikke var bevæbnede; alle Landsbyskolerne lukkede Klokken tre og Børnene skyndte sig hjem i skræmte

Klynger. Kemps Proklamation — undertegnet af Adye — var opslaaet saa at sige overalt i Distriktet henad fire-fem om Eftermiddagen. Den gav kortfattet og klar Besked om de Forhold, under hvilke Kampen maatte føres, Nødvendigheden af at hindre den usynlige Mand i at faa Føde og Hvile, Nødvendigheden af stadig anspændt Aarvaagenhed og nøje Opmærksomhed overfor ethvert Vidnesbyrd om hans Færden. Og Autoriteterne handlede saa hurtigt og beslutsomt, og Troen paa dette mærkelige Væsens Eksistens var saa absolut og almindelig, at inden Mørkets Frembrud et Areal paa flere Hundrede Kvadratmil var i fuldstændig Belejringsstilstand. Og inden Mørkets Frembrud gik et Rædsels-gys over hele den aarvaagne, ængstelige Egn; som en Hvisken fra Mand til Mand gik Beretningen om Mordet paa Hr. Wicksteed hastigt vidt omkring over Landet.

Hvis vor Antagelse, at den usynlige Mand havde søgt Ly i Kratskoven ved Hintondean, er korrekt, maa vi gaa ud fra, at han tidligt paa Eftermiddagen vovede sig ud igen, optaget af en Plan, der medførte Brugen af et Vaaben. Det er umuligt at afgøre, hvori denne Plan bestod, men det forekommer i hvert Fald mig, at der er overvældende Sandsynlighed for, at han var i Besiddelse af Jernstangen, inden han mødte Wicksteed.

Vi kan naturligvis intet vide om de nærmere Omstændigheder ved Sammenstødet. Det fandt Sted ved Randen af en Grusgrav, ikke to Hundrede Meter fra Indkørslen til Lord Burdocks Ejendom. Der er alle Tegn paa en fortvivlet Kamp — den nedtrampede Jord, de mange Saar Hr. Wicksteed modtog, hans splintrede Spadserestok — men det er umuligt at sige noget om Aarsagen til Overfaldet — hvis det da ikke skyldtes ligefrem blind Blødtørst. Det er overhovedet vanskeligt at komme udenom den Antagelse, at Gerningen blev begaaet i Sindssyge. Hr. Wicksteed var en Mand paa en fem- eller seksogfyrrer Aar, Kældermeister hos Lord Burdock, sagtmødig af Væsen og Udseende, den sidste, der kunde tænkes at udfordre saa frygtelig en Modstander. Det lader til, den usynlige Mand brugte en Jernstang, revet løs fra et brudt Gitter, som Vaaben overfor ham. Han standsede denne rolige,

besindige Mand, der roligt gik hjemad til sin Middagsmad, overfaldt ham, knuste hans svage Modstand, brækkede hans Arm, slog ham til Jorden og smadrede hans Hoved til Grød.

Han maa selvfølgelig være kommet i Besiddelse af denne Jernstang, inden han mødte sit Offer — han maa have gaaet med den i Haanden, rede til Brug. Ud over det, der allerede er meddelt, synes kun to Omstændigheder at have Forbindelse med Sagen. For det første den Omstændighed at Grusgraven ikke laa ved den lige Vej til Hr. Wicksteeds Hjem, men omtrent et Par Hundrede Meter fra hans Vej. For det andet en Meddelelse fra en lille Pige, gaaende ud paa, at hun paa sin Vej til Eftermiddagsskolen saa den myrdede „springe“ paa en underlig Maade over en Mark henimod Grusgraven. De Fagter, hvormed hun illustrerer sin Beretning, giver Indtryk af, at han forfulgte noget paa Jorden foran sig og af og til slog efter det med sin Stok. Hun var den sidste, der saa ham i Live. Han kom hende af Syne for at gaa sin Død i Møde; der var kun en Klynge Bøgetræer og en svag Sænkning i Terrænet mellem hende og Kampen.

Dette Vidnesbyrd gør det, i hvert Fald for mig, usandsynligt, at Mordet blev begaaet i ren og skær Sindssyge. Det er tænkeligt, at Griffin har bemægtiget sig Jernstangen for at have et Vaaben, men dog uden den bestemte Hensigt at bruge det som Morderredskab. Wicksteed er saa maaske kommet forbi og har bemærket denne Stang, der paa en ganske uforklarlig Maade bevægede sig gennem Luften. Uden at drømme om nogen usynlig Mand — Port Burdock er ti Kvartmil derfra — har han saa forfulgt den. Det er meget rimeligt, at han slet ikke har hørt noget om den usynlige Mand. Denne har saa stilfærdigt bortfjernet sig for at undgaa at blive opdaget i den Egn, og Wicksteed er fulgt efter, nysgerrig og optaget af denne mærkelige, bevægelige Genstand, og har endelig slaaet efter den.

Under almindelige Forhold kunde den usynlige Mand sikkert med Lethed være sluppet fra sin ældre Forfølger, men den Stilling, hvori Wicksteeds Lig blev fundet, synes at tyde paa, at han til sit Uheld havde tvunget ham ind mellem en Klynge Brænde-

nælder og Grusgraven. De, der har faaet en tydelig Opfattelse af den usynlige Mands ualmindelige Pirrelighed, vil ikke have svært ved at forestille sig, hvorledes det videre gik.

Men dette er en ren Hypotese. De eneste uomstødelige Kendsgerninger — det er ikke altid lige paalideligt, hvad Børn fortæller — er Tilstedeværelsen af den myrdede Wicksteeds Legeme og den blodplettede Jernstang, der laa slynget ind mellem Nælderne. At Griffin kastede Vaabnet fra sig, tyder paa, at han i sin Sindsbevægelse har opgivet det Formaal — hvis han havde noget — hvortil han tog den. Han var sikkert nok et uendelig egenkærligt og følelsesblottet Menneske, men ved at se sit Offer, sit første Offer ligge blodigt og mishandlet for sine Fødder, er han maaske blevet grebet af en længe undertrykt Anger, der for et Øjeblik har faaet ham til at glemme alle sine Planer.

Det lader til, at han efter Mordet paa Wicksteed gik over Landet ud mod Klitterne. Der fortælles en Historie om en Stemme, som to Mænd, der arbejdede paa en Mark nær Fern Bottom, hørte henad Solnedgang. Den klagede og lo, hulkede og stønnede, og nu og da raabte den højt. Det maa have været ret ejendommeligt at høre paa. Den bevægede sig hen over en Kløvermark og forsvandt i Retning af Klitterne.

I den mellemliggende Tid maa den usynlige Mand have opdaget, hvilken ivrig Brug Kemp gjorde af det, han havde betroet ham. Han er sikkert stødt paa laasede og stængede Døre, han har maaske lusket omkring ved Jernbanestationerne og Kroerne, og han har ganske sikkert læst Proklamationerne og forstaaet, med hvilke Midler man bekæmpede ham. Og som Aftenen skred frem viste der sig hist og her paa Markerne Flokke paa en tre-fire Mænd, ledsagede af bjæffende Hunde. Disse Menneskejægere havde udførlige Instruktioner, angaaende hvorledes de skulde gribe Sagen an i Tilfælde af et Sammenstød. Men han undgik dem alle. Det er ikke svært at forstaa hans afmægtige Rasen, og det har sikkert ikke dæmpet den, at han selv havde givet de Oplysninger, der nu saa samvittighedsløst blev anvendte mod ham. I hvert Fald den Dag var han modløs. I næsten fire-

ogtyve Timer var han en jaget Mand, undtagen da han overfaldt Wicksteed. Om Natten man han have spist og sovet, for om Morgenens var han igen sig selv, virksom, evnerig, vred og ond-sindet, rede til sin sidste store Kamp mod Verden.

SYVOGTIVENDE KAPITEL.

Belejringen af Kemps Hus.

Kemp læste et mærkeligt Budskab, skrevet med Blyant paa en fedtet Lap Papir:

„De har været forbavsende energisk og snedig, men det staar mig ikke rigtig klart, hvad De venter at opnaa derved. De er imod mig. En hel Dag har De jaget mig — De har prøvet at røve min Nattesøvn. Men jeg har spist til Trods for Dem, til Trods for Dem har jeg sovet, og Legen er kun lige begyndt. Legen er kun begyndt. Der er intet andet derfor at gøre end at indføre Rædslen. Herved bekendtgøres den første Rædslens Dag. Port Burdock staar ikke længer under Dronningen, sig det til Deres Politioberst og alle de andre — den er under mig — Rædslen! Dette er det første Aars første Dag i den ny Epoke — Den usynlige Mands Epoke. Jeg er Usynlig I. I Begyndelsen vil Regeringen være mild. Den første Dag vil der kun blive én Eksekution — for at statuere et Eksempel. Den Dømtes Navn er Kemp. I Dag venter Døden ham. Han kan laase sig inde, gemme sig, lade sig bevogte, iføre sig Rustning, om det lyster ham — Døden, den usete Død kommer. Lad ham blot søge at undgaa den — det vil gøre Indtryk paa mit Folk. Døden gaar til Værket ved Mid-

dagstid. Brevet vil falde ind, naar Postbudet kommer forbi, saa gaar det løs! Spillet begynder. Døden skrider til Værket. Hjælp ham ikke, mit Folk, at Døden ikke ogsaa skal ramme jer. I Dag maa Kemp dø.“

Kemp læste dette Brev to Gange igennem. „Det er ingen Spøg,“ sagde han. „Det er hans Stemme! Og han mener det.“

Han vendte det sammenfoldede Stykke Papir og fandt Poststempleet Hintondean paa den Side, hvor Adressen stod, og den prosaiske Bemærkning: *2 Pence at betale*.

Han rejste sig langsomt og lod sin Frokost staa urørt — Brevet var kommet med Posten Kl. 1 — og gik ind i Konsultationsværelset. Han ringede paa Husholdersken og gav hende Besked om med det samme at gaa Huset igennem, undersøge alle Vindueskrogene og lukke alle Skodder. Han lukkede selv Skodderne i Konsultationsværelset. Fra en aflaaet Skuffe i Sovekamret tog han en lille Revolver frem, undersøgte den omhyggeligt og stak den i sin Jakkelomme. Han skrev nogle korte Breve, det ene til Oberst Adye, og overgav dem til Stuepigen med udførlig Besked om, hvordan hun skulde forlade Huset. „Der er ingen Fare,“ sagde han, og tilføjede i sit stille Sind „for Dem“. Derefter stod han en Tidlang i dybe Tanker, inden han vendte tilbage til sin kolde Mad.

Han spiste, jævnlig afbrudt af dyb Grunden. Endelig slog han haardt i Bordet. „Vi faar ham!“ sagde han, „og jeg er Maddingen. Han forløber sig.“

Han gik ovenpaa og lukkede omhyggeligt hver Dør efter sig. „Det er rent Spil,“ sagde han, „et løjerligt Spil — men jeg har Trumferne paa Haanden, Hr. Griffin, til Trods for Deres Usynlighed. Og Mod. Griffin *contra mundum* — — optændt af Hævntørst.“

Han stod ved Vinduet og saa ud over den solhede Bakkeskranning. „Han er nødt til at skaffe sig Mad hver Dag — jeg misunder ham ikke. Mon han virkelig har sovet i Nat? Maaske ude under aaben Himmel — i Sikkerhed for Overrumpling. Bare vi kunde faa noget Regn og Kulde i Stedet for den Hede.

Han holder maaske Øje med mig nu.“

Han gik tæt hen til Vinduet. Noget slog haardt mod Murværket over det, og fik ham til at fare tilbage.

„Jeg er blevet noget nervøs,“ sagde Kemp. Men det varede fem Minutter, inden han igen gik hen til Vinduet. „Det maa have været en Spurv,“ sagde han.

I næste Øjeblik ringede det paa Entrédøren, og han skyndte sig nedenunder. Han slog Slaaerne fra, drejede Nøglen om, undersøgte Sikkerhedskæden og satte den paa. Saa aabnede han Døren forsigtigt paa Klem uden at blotte sig. En kendt Stemme prajede ham. Det var Adye. „Deres Pige er blevet overfaldet,“ sagde han gennem Sprækken.

„Hvad!“ udbrød Kemp.

„Deres Brev blev taget fra hende. Han er tæt herved. Luk mig ind.“

Kemp tog Sikkerhedskæden fra og Adye klemte sig ind gennem den mindst mulige Aabning. Han stod i Forstuen og saa til med usigelig Befrielse, mens Kemp igen stængede Døren. „Brevet blev revet ud af Haanden paa hende. Skræmte hende grueligt. Hun er nede paa Stationen. Anfald af Hysteri. Han er tæt herved. Hvad stod der i det?“

Kemp bandede.

„Jeg Torsk!“ sagde Kemp. „Det kunde jeg have sagt mig selv. Der er ikke en Times Gang til Hintondean. Allerede!“

„Hvad er der i Vejen?“ sagde Adye.

„Se her!“ svarede Kemp og gik i Forvejen ind i Arbejdsværelset. Han rakte Adye den usynlige Mands Brev. Adye læste det og fløjtede sagte. „Og De — — —?“ sagde Adye.

„Stillede en Fælde — som en Idiot,“ sagde Kemp. „Og sendte Meddelelsen om den af Sted med en Stuepige. Til ham.“

Adyes Eder gav ikke Kems noget efter.

„Han forsvinder,“ sagde Adye.

„Ikke han,“ sagde Kemp.

Et Brag af søndret Glas lød fra Etagen ovenover. Adye opfangede et svagt Metalglimt fra en lille Revolver, trukket halvt op af Kems Lomme. „Det er et Vindue ovenpaa!“ sagde Kemp og

gik i Forvejen. Der lød endnu et Brag, mens de var paa Trappen. Da de naaede derop, saa de, at to af de tre Vinduer var knuste, Gulvet var fuldt af Glasskaar, og paa Skrivebordet laa en tung Flintesten. De standsede i Døren og betragtede Hærværket. Kemp bandede igen, og i samme Øjeblik røg det tredie Vindue med en Lyd som et Pistolskud, dirrede et Sekund og fandt saa ned paa Gulvet i Splinter og Skaar.

„Hvad er det?“ sagde Adye.

„Det er Begyndelsen,“ sagde Kemp.

„Kan man klatre op her.“

„Umuligt for en Kat,“ sagde Kemp.

„Ingen Skodder?“

„Ikke her. I alle Værelserne nedenunder — Hov!“

Et Brag og saa en Dundren paa Træværk nedefra. „Satan tage ham!“ sagde Kemp. „Det maa være — ja — det er i et af Soveværelserne. Han vil give hele Huset en Overhaling. Men han er et Fjols. Skodderne er for, og Glasset maa falde udenfor. Han skærer bare sine Fødder.“

Endnu et Vindue meddelte sin Ødelæggelse. De to Mænd stod raadville paa Trappen.

„Nu har jeg det!“ sagde Adye. „Giv mig en Knippel eller saadan noget, saa gaar jeg ned til Stationen og faar Blodhundene ud. De skulde da kunne klare ham.“

Endnu et Vindue fulgte efter de andre.

„Har De ikke en Revolver?“ spurgte Adye.

Kemp stak Haanden i Lommen. Saa betænkte han sig. „Nej — jeg har ingen — i hvert Fald ingen, jeg kan undvære.“

„Jeg skal tage den med tilbage,“ sagde Adye. „De er i Sikkerhed her.“

Kemp rakte ham Vaabnet, skamfuld over sin øjeblikkelige Usandfærdighed.

Mens de stod og betænkte sig i Forstuen, hørte de et af Stuevinduerne klirre og ramle ned. Kemp gik hen til Døren og begyndte at aabne den, saa stiltfærdigt som vel muligt. Han var en Kende blegere end sædvanlig.

„De maa gaa lige ud, naar jeg aabner,“ sagde Kemp.

I næste Øjeblik stod Adye paa Trinet udenfor og Slaaerne gled i igen. Han tøvede et Øjeblik, han var mere rolig, naar han havde Døren i Ryggen. Saa gik han bred og rank ned ad Trappen. Han gik over Plænen og henimod Laagen. Et svagt Vindpust syntes at bølge i Græsset. Noget bevægede sig tæt ved ham.

„Tøv lidt,“ sagde en Stemme, og Adye stod stille som af Sten med Haanden klemmt om Revolveren.

„Naa?“ sagde Adye, bleg og barsk, med hver Nerve spændt.

„Tjen mig i at gaa tilbage til Huset,“ sagde Stemmen, lige saa barsk som Adye's.

„Kan jeg desværre ikke,“ sagde Adye, en Smule hæst og fugtede Læberne. Han syntes Stemmen kom fra venstre Side — skulde han vove et Skud?

„Hvor skal De hen?“ spurgte Stemmen; de gjorde begge en hastig Bevægelse og Solen glimtede i noget i Adyes aabne Lomme.

Adye tøvede og tænkte. „Det bliver min egen Sag, hvor jeg skal hen,“ sagde han langsomt. Lyden af Ordene var endnu ikke døjet hen, da en Arm lagde sig om hans Hals, et Knæ blev presset ind i Ryggen paa ham og han sank sprællende bagover. Han trak kluntet Revolveren frem og fyrede ud i det Blaa; i næste Sekund blev han ramt af et Slag paa Munden og Revolveren vristet fra ham. Han søgte forgæves at fange et glat Lem, prøvede at komme paa Benene og faldt bagover. „Satan!“ sagde Adye. Stemmen lo. „Jeg vilde slaa Dem ihjel nu, hvis det ikke var at spille en Kugle,“ sagde den. Han fik Øje paa Revolveren, den hang, rettet mod ham, i Luften seks Fod borte.

„Naa?“ sagde Adye og satte sig op.

„Op med Dem,“ sagde Stemmen.

Adye rejste sig.

„Ret!“ sagde Stemmen, og tilføjede strengt: „Prøv ikke paa nogen Narrestreger. Husk paa, jeg kan se Deres Ansigt, selv om De ikke kan se mit. Gaa tilbage til Huset.“

„Han lukker mig ikke ind,“ sagde Adye.

„Gør mig ondt,“ sagde den usynlige Mand. „Jeg har intet udestaaende med Dem.“

Adye fugtede igen sine Læber. Hans Blik gled fra Revolver-

mundingen ud over Havet, der laa fjernt og dybblaat under Mid-dagssolens Straaler, over de jævne grønne Agre, den hvide Klint yderst paa Pynten og den travle By, og med ét forstod han, hvor sødt Livet er. Han saa igen mod den lille Metaltingest, der hang mellem Himmel og Jord, seks Fod borte. „Hvad skal jeg gøre?“ sagde han mut.

„Hvad skal jeg gøre?“ spurgte den usynlige Mand. „De var ude efter Hjælp. De har ikke andet at gøre end at gaa tilbage.“

„Jeg skal prøve paa det. Vil De love mig ikke at brase paa Døren, hvis han lukker mig ind?“

„Jeg har intet udestaaende med Dem,“ sagde Stemmen.

Kemp havde skyndt sig ovenpaa, da Adye var lukket ud, og sad nu paa Hug i Glasskaarene og kigede over Vindueskarmen i Arbejdsværelset. Han saa Adye staa og parlamentere med den Usete. „Hvorfor skyder han ikke?“ hviskede han for sig selv. Saa bevægede Revolveren sig en Smule og Refleksen fra Sollyset skar Kemp i Øjnene. Han skyggede for dem med Haanden og prøvede at følge den glimtende Straales Bane.

„Næ!“ sagde han. „Adye har givet Revolveren fra sig.“

„Lov mig ikke at brase paa Døren,“ sagde Adye. „Spænd ikke Buen for stramt. Giv mig en Chance.“

„Gaa De bare tilbage til Huset. Jeg siger Dem ligeud, at jeg intet vil love.“

Adye lod til pludselig at tage sin Bestemmelse. Han vendte sig og gik langsomt, med Hænderne paa Ryggen henimod Huset. Kemp iagttog ham uforstaaende. Revolveren forsvandt, glimtede igen i Solen, forsvandt og viste sig ved nøjere Iagttagelse som en lille, mørk Genstand, der fulgte efter Adye. Saa kom der pludselig Fart i Begivenhederne. Adye sprang tilbage, snurrede rundt, greb efter den lille Genstand, greb fejl, rakte Hænderne i Vejret og faldt forover paa sit Ansigt. Der saas en lille blaa Røgsky. Kemp hørte ikke Skudet. Adye vred sig, rejste sig paa den ene Arm, faldt forover og laa stille.

En Stund stod Kemp og stirrede paa Adye, der laa ligesom skødesløst henslængt. Det var en hededirrende, stille Eftermiddag; med Undtagelse af to gule Sommerfugle, der flagrede efter

hinanden mellem Buskadset ved Havelaagen, syntes den hele Verden at hvile. Adye laa paa Plænen tæt ved Laagen. Gardinerne var trukket for i alle Villaerne langs Vejen, men i et af de smaa grønne Lysthuse laa en hvidklædt, sovende Skikkelse, tilsyneladende en gammel Mand. Kemp undersøgte Husets Omgivelser for at opfange et Glimt af en Revolver, men den var forsvundet. Saa betragtede han igen Adye — — Spillet var begyndt godt.

Saa begyndte en Ringen og Banken paa Entrédøren, der til sidst blev øredøvende, men lydige overfor Kempes Befalinger havde Tjenestefolkene laaset sig inde i deres Værelser. Saa blev der stille. Kemp sad og lyttede og kigede saa forsigtigt ud ad de tre Vinduer, det ene efter det andet. Han gik ud til det øverste af Trappen og lyttede urolig. Han bevæbnede sig med Ildrageren i Sovekamret og gav sig til at undersøge Vindueskrogene i Stueetagen en Gang endnu. Der var Ro og Orden over det hele. Saa vendte han tilbage til sin Udkigspost. Adye laa ubevægelig ved Kanten af Grusgangen, akkurat som han var faldet. Ned ad Vejen mellem Villaerne kom Stuepigen og to Betjente gaaende.

Der var dødsstille overalt. De tre Skikkelser kom meget langsomt nærmere. Han grundede over, hvad hans Fjende mon foretog sig.

Han fo'r sammen. Der lød et Brag nedefra. Han betænkte sig og gik igen ned ad Trappen. Med ét genlød hele Huset af tunge Slag og Lyden af Træværk, der blev splintret. Han hørte et Brag og et skarpt Smeld mod Jernbeslaget paa Skodderne. Han drejede Nøglen om og aabnede Køkkendøren. Skodderne kom susende ind i Stumper og Stykker. Han stod lamslaet. Vinduets Træværk var endnu ubeskadiget med Undtagelse af en knust Tværsprosse, men af Glasset var der kun smaa Spidser igen. Skodderne var blevet slaaet ind med en Økse, og nu kom Øksen i tunge Slag susende ned over Vinduesrammen og de Jernstænger, der beskyttede den. Saa sprang den pludselig til Side og forsvandt.

Han saa Revolveren ligge paa Gangen udenfor, og saa fløj Vaabnet op i Luften. Han sprang tilbage. Revolveren knaldede et Sekund for sent, og en Splint fra Kanten af Døren fløj forbi

hans Hovede, idet han lukkede den. Han laasede den, og mens han stod der bag den, hørte han Griffin raabe og le paa den anden Side. Saa tog Øksen igen fat med splintrende Hug.

Kemp stod i Gangen og prøvede at samle sine Tanker. I næste Øjeblik vilde den usynlige Mand være inde i Køkkenet. Denne Dør kunde kun standse ham et kort Sekund, og saa — —

Det ringede igen paa Entrédøren. Det maatte være Politibetjentene. Han løb ud i Forstuen, satte Kæden paa og skød Slaaerne fra. Han ventede med igen at gøre Kæden fri til han havde hørt Pigens Stemme, saa tumlede de tre Mennesker ind i Huset som én Klynge, og Kemp slog atter Døren i.

„Den usynlige Mand!“ sagde Kemp. „Han har en Revolver og to Skud — tilbage. Han har dræbt Adye. I hvert Fald skudt ham. Saa De ham ikke paa Plænen? Han ligger der ude.“

„Hvem?“ spurgte en af Betjentene.

„Adye,“ sagde Kemp.

„Vi kom ind ad Bagvejen,“ sagde Pigen.

„Hvad er det for en Bragen?“ spurgte en af Mændene.

„Han er ude i Køkkenet — eller er der om et Øjeblik. Han har fundet en Økse — —“

Den usynlige Mands dundrede Slag mod Køkkendøren fyldte pludselig hele Huset. Pigen stirrede mod Køkkenet og gik ind i Spisestuen. Kemp prøvede at forklare Situationen i afbrudte Sætninger. De hørte, at Køkkendøren gav sig.

„Denne Vej,“ udbrød Kemp, med ét lutter Energi og Raadsnarhed, og skubbede begge Betjente ind gennem Spisestuedøren.

„Ildrager,“ sagde Kemp og fo'r hen til Kaminen.

Han rakte den Ildrager, han selv havde, til den ene Betjent og gav den anden den fra Spisestuen.

Pludselig, med et Sæt, sprang han tilbage. „Hov,“ sagde den ene Betjent, dukkede sig og parerede Økseslaget med Ildrageren. Revolveren knaldede sit næstsidste Skud af og flængede en værdifuld Sidney Cooper. Den anden Betjent langede med sin Ildrager ud efter det lille Vaaben, som om det var en Hveps, og sendte det klirrende hen ad Gulvet.

Ved det første Sammenstød gav Pigen sig til at hyle og blev

ved med det et Øjeblik; saa løb hun hen for at aabne Skodderne — muligvis i den Hensigt at slippe ud gennem de blændede Vinduer.

Øksen trak sig tilbage i Gangen og kom til Hvile et Par Fod fra Gulvet. De kunde høre den usynlige Mand aande. „Af Vejen med jer to,“ sagde han. „Jeg vil have fat i den Fyr, Kemp.“

„Men vi vil have fat i Dem,“ sagde den første Betjent, idet han hastigt gik et Skridt fremefter og slog efter Stemmen. Den usynlige Mand maa være sprunget tilbage, han kom i Kollision med Paraplystativet.

Saa, da Betjenten blev drevet med af den Kraft, han havde lagt i Slaget, mødte den usynlige Mand ham med Øksen, Hjelmen knustes som Papir og Slaget sendte Manden henad Gulvet til Toppen af Køkkentrappen.

Men den anden Betjent sigtede bag Øksen med sin Ildrager og ramte noget blødt, der gav sig. Der lød et højt Smertensudbrud og Øksen faldt paa Gulvet. Betjenten slog igen ud i det Tomme, og ramte intet; han satte Foden paa Øksen og slog igen. Saa stod han stille med Ildrageren fast knuget i Haanden og lyttede, opmærksom for den mindste Bevægelse.

Han hørte Spisestuevinduet blive aabnet og Lyden af hastige Fødder indenfor. Hans Kammerat rullede om paa den anden Side og satte sig op med Blodet strømmende ned mellem Øje og Øre. „Hvor er han?“ spurgte han, siddende paa Gulvet.

„Jeg véd ikke. Jeg har ramt ham. Han staar et Sted i Forstuen, hvis han ikke er smuttet forbi dig. Dr. Kemp —!“

„Dr. Kemp!“ raabte Betjenten igen.

Den anden Betjent stavrede sig paa Benene igen. Han rejste sig op. Pludselig hørtes svage Klask af nøgne Fødder paa Køkkentrappen. „Tju!“ raabte den første Betjent og slyngede Ildrageren efter det. Den knuste en lille Gaskuppel.

Han gjorde en Bevægelse som for at forfølge den usynlige Mand ned ad Trappen. Saa betænkte han sig og gik ind i Spisestuen.

„Dr. Kemp — —“ begyndte han og tav brat.

„Dr. Kemp er en Helt,“ sagde han, da Kammeraten kigede over hans Skulder.

Spisestuevinduet stod paa vid Gab og hverken Stuepige eller Kemp var at øjne. Den anden Betjent erklærede uforbeholdent og klart, hvad han mente om Kemp.

OTTEOGTYVENDE KAPITEL.

Jagten paa Jægeren.

Hr. Heelas, Dr. Kemps nærmeste Nabo af Villaejerne, laa og blundede i sit Lysthus, da Belejringen af Kemps Hus begyndte. Hr. Heelas var en af den stædige Flok, der nægtede at fæste Lid til „alt det Sludder“ om den usynlige Mand. Det gjorde derimod hans Kone, og hun sørgede senere for, at han ikke glemte det. Han spadserede stadigt omkring i sin Have, som om der intet usædvanligt var i Vejen og tog sin Middagssøvn i det Fri, som det havde været hans Vane i Aarevis. Han sov fra Spektaklet, da Vinduerne blev knuste og vaagnede saa pludselig med en underlig Fornemmelse af, at der var noget galt paa Færde. Han saa over mod Kemps Hus, gned Øjnene og saa igen derover. Saa lod han Fødderne glide ned paa Jorden og lyttede. Han sagde, det var som Satan, men der var Syn for Sagen, saa løjerligt det end var. Huset saa ud, som om det havde staaet forladt i Ugevis — efter voldsomme Spektakler. Hvert eneste Vindue var knust, og hvert eneste Vindue, undtagen i Arbejdsværelset øverst oppe, var blændet med indvendige Skodder.

„Jeg turde gjort min Saligheds Ed paa, at der ingenting var i Vejen“ — han saa paa sit Ur — „for tyve Minutter siden.“

Han blev opmærksom paa en taktfast Bragen og en fjern Lyd

af Glas, der splintredes. Og mens han maabende sad der, hændte der noget endnu mere besynderligt. Skodderne for Spisestuevinduet blev voldsomt slaaet fra, og Stuepigen, i Hat og Spadseretøj, kom til Syne, fortvivlet kæmpende for at faa Vinduet lukket op. Pludselig kom en Mand hende til Undsætning — Dr. Kemp! I næste Øjeblik var Vinduet aabent og Stuepigen arbejdede sig ud gennem det; hun bøjede sig forover og forsvandt i Buskene. Han saa Kemp staa i Vindueskarmen, springe ned og næsten i samme Sekund dukke op igen, i fuld Fart gennem en Sti mellem Buskene og krumbøjet som en Mand, der vil undgaa at blive iagttaget. Han forsvandt bag et Buskads og kom til Syne igen, i Færd med at klavre over et Stakit ud mod den aabne Mark. I næste Sekund var han ovre og satte i rasende Fart nedad Skraaningen mod Hr. Heelas.

„Du Almægtige!“ raabte Hr. Heelas, pludselig slaaet af en Tanke. „Det er den forbandede usynlige Mand! Saa er det altsaa alligevel sandt!“

At tænke var for Hr. Heelas det samme som at handle, og hans Kokkepige, der iagttog ham fra et af de øvre Vinduer, blev højlig forbavset, da hun saa ham komme trimlende henimod Huset med en Fart af godt ni Kvartmil i Timen. Der hørtes Smelden af Døre, Klokkeringning og Hr. Heelas' Stemme, der brølede som en Tyr. „Luk Døren, luk Vinduerne, luk det hele — den usynlige Mand kommer! Øjeblikkelig genlød hele Huset af Skrigen og Ordre og ilsomme Skridt.

Han løb selv ind for at lukke Vinduerne ud til Verandaen, og mens han gjorde det, kom Kems Hoved, Skuldre og Knæ til Syne over Stakittet. I næste Øjeblik havde Kemp trampet gennem Aspergesbedene og kom løbende over Tennisplænen mod Huset.

„De kan ikke komme ind,“ sagde Hr. Heelas og laasede Døren. „Det gør mig ondt for Dem, hvis han er efter Dem — men De kan ikke komme ind!“

Kemps forfærdede Ansigt kom til Syne lige bag Ruden, han bankede paa og rev saa rasende i Vinduet. Da han saa, hans Anstrengelser var frugtesløse, løb han over Verandaen, sprang ud og løb hen og dunkede paa Husdøren. Derfra løb han udenom

gennem en Sidelaage hen foran Huset og videre ud paa Vejen. Og Hr. Heelas, der stirrede paa ham fra Vinduet — bleg af Rædsel — havde neppe set Kemp forsvinde, før Aspargesbedene blev trampede ned af usete Fødder. Det fik Hr. Heelas til hovedkulds at styrte op ad Trappen, og han gik saaledes Glip af Resten af Jagten. Men da han kom forbi Trappevinduet hørte han Side-laagen smække i.

Da Kemp kom ud paa Landevejen, tog han meget naturligt Retning ned ad Bakken, og kom saaledes til selv at gøre det Løb, han med saa megen Kritik havde fulgt fra sit Arbejdsværelse for blot fire Dage siden. Han løb det godt af en Mand uden Træning at være, og skønt hans Ansigt var blegt og svedigt, bevarede han Aandsnærværelsen til det sidste. Han løb med lange Skridt, og hver Gang han kom til et Stykke ujævn Vej, en Plet med friske Skærver eller Glasskaar, løb han over det og lod de nøgne, usynlige Fødder, der fulgte efter, om selv at vælge deres Vej.

For første Gang i sit Liv opdagede Kemp, at den Vej var ubeskrivelig langstrakt og øde, og at Begyndelsen til Byen langt nede ved Foden af Bakken syntes underlig fjern. Der havde aldrig været en langsommeligere eller mere anstrengende Maade at komme frem paa end at løbe. Alle de lyse Villaer, der døsede i Middagssolen, saa laasede og stængede ud; de var utvivlsomt laasede og stængede i Følge hans egne Ordre. Men de kunde dog i hvert Tilfælde være forberedt paa Muligheden af en Hændelse som denne! Byen nærmede sig nu, Havet var forsvundet bag den, og han saa Folk i Gaderne. En Hestespurvogn havde netop naaet Endestationen ved Bakkens Fod. Lidt længere fremme var Politistationen. Hørte han Fodtrin bag sig? Fart paa.

Folkene dernede stirrede ham i Møde, et Par af dem løb, og Aandedraget begyndte at flaa ham i Halsen. Sporvognen var ganske nær nu, og *Jolly Cricketers* stængede med megen Staahej sine Døre. Paa den anden Side af Sporvognen var der Pæle og Grusdynger — Kloakarbejde. Han tænkte et Sekund paa at spirnge ind i Sporvognen og slaa Dørene i bag sig, og besluttede saa at styre mod Politistationen. I næste Øjeblik var han kommet forbi Døren til *Jolly Cricketers* og var nu i Begyndelsen til selve Ga-

den, omgivet af Mennesker. Sporvognskusken og hans Hjælper — der var forbløffede over den rasende Fart, han satte op — stod og gloede ved de fraspændte Heste. Længere henne dukkede forbavsede Kloakarbejdere op bag Grusdyngerne.

Han sagtnede Farten en Smule, saa hørte han sin Forfølgers hastige Trav og satte igen i med fuld Kraft. „Den usynlige Mand!“ raabte han til Kloakarbejderne og pegede i Farten bag ud; saa fik han pludselig en Idé, sprang over Udgravningen og fik en Flok kraftige Mænd mellem sig og Forfølgeren. Han opgav Tanken med Politistationen, drejede tilhøjre ned ad en lille Sidegade, fo'r forbi en Grønthandlervogn, tøvede en Tiendedel Sekund ud for Døren til et Brøddudsalg og vendte saa om mod en Vej, der igen førte tilbage til Hovedgaden. To, tre Smaabørn løb og legede der, de hylede og benede af, da de fik Øje paa ham, og øjeblikkelig blev Døre og Vinduer aabnede, og ophidsede Mødre sagde deres Hjertens Mening. Igen fo'r han ud i Hovedgaden, tre Hundrede Meter fra Hestesporvognens Endestation, og blev straks opmærksom paa en voldsom Skrigen og Løben.

Han saa opad Gaden mod Bakken. Knap tolv Meter henne løb en mægtig Kloakarbejder under rasende Eder og slog ondsindet om sig med en Spade, og tæt efter ham kom Sporvognskusken med knyttede Næver. Andre fulgte efter de to ned ad Gaden, mens de raabte op og slog om sig. Mænd og Kvinder løb i fuld Fart ned mod Byen, og han lagde særlig Mærke til en Mand, der kom ud fra en Butiksdør med en Stok i Haanden. „Spred jer over Gaden! Spred jer!“ var der en, der raabte. Den forandrede Situation stod med ét Kemp klar. Han standsede og saa sig stønnende omkring. „Han er tæt herved!“ raabte han. „Dan en Kæde over — — —“

Han fik et haardt Slag under Øret og røg tilbage, mens han prøvede at vende Front mod sin usynlige Fjende. Det lykkedes ham med Nød og neppe at holde sig paa Benene og han langede vældigt ud, men ramte intet. Saa blev han igen ramt med et Kæbestød og rullede sprællende henad Jorden. I næste Øjeblik pressede et Knæ ham i Mellemgulvet og et Par sultne Næver greb

hans Strube, men den ene svagere end den anden — han greb om Haandlekene, hørte et Hyl af Smerte fra sin Angriber, og saa kom Kloakarbejderens Spade susende gennem Luften over ham og ramte noget med et dumpt Klask. Noget fugtigt dryppede ned paa hans Ansigt. Taget i hans Strube løsnedes pludselig, og Kemp frigjorde sig ved en krampagtig Anstrengelse, greb fat i en slap Skulder og rullede ovenpaa. Han fik Tag i usete Albuer nær Jorden. „Jeg har ham!“ hylede Kemp. „Hjælp! Hjælp — hold ham! Han er nede! Hold hans Fødder!“

I næste Nu styrtede de andre sig som en samlet Masse ind i Kampen, og en Fremmed, der paa det Tidspunkt kom ind i Gaden, vilde sandsynligvis troet, han var Vidne til en usædvanlig rasende Rugby Foldboldkamp. Og der hørtes ingen Raaben efter Kems Skrig — kun Lyden af Slag og Trampen og tunge Aandedrag.

Saa, ved en mægtig Kraftanstrengelse, kom den usynlige Mand paa Benene igen. Kemp klyngede sig til ham som en Jagthund til den jagede Hjort, og en halv Snes Hænder rev og flaaede i det Usete. Sporvognskusken fik Greb i Halsen og tvang ham bagover.

Hele den kæmpende Klynge sank ned igen. Jeg er bange, der blev sparket temmelig kraftigt nu og da. Saa kom pludselig et vildt Skrig: „Naade, Naade!“ der hurtigt døde hen i en kvalt Stønnen.

„Gør Plads, I Fjolser!“ raabte Kemp utydeligt og de drabelige Skikkelser trak sig tilbage. „Han er saaret, hører I. Gør Plads.“

Der var lidt Besvær med at faa en Smule Plads ryddet, og saa saa den tætte Kreds af ivrige Ansigter Lægen knæle ned, tilsyneladende en femten Tommer oppe i Luften, mens han holdt usynlige Arme presset mod Jorden. Bag ham havde en Betjent fast Tag i usynlige Ankler.

„La' ham ikke komme fri!“ raabte den store Kloakarbejder med sin blodbestænkede Spade i Haanden, „han simmelerer!“

„Han simulerer ikke,“ sagde Lægen og fjernede forsigtigt sit Knæ, „og jeg skal nok holde ham.“ Hans Ansigt var forslaaet og ophovnet; han talte tykt med blødende Mund. Han slap med

den ene Haand og befølte øjensynlig Ansigtet. „Munden er helt vaad,“ sagde han. Og derefter: „Du Almægtige!“

Han rejste sig brat op og knælede saa atter ned paa Jorden ved Siden af det usete Væsen. Der var nogen Puffen og Skubben, mens der stadig hørtes tunge Skridt af ny, der kom til og øgede Presset i Mængden. Folkene begyndte nu at komme ud af deres Huse. Dørene til *Jolly Cricketers* stod pludselig paa vid Gab. Der hørtes kun liden Tale. Kemp følte sig stadig for, hans Haand syntes at glide gennem den tomme Luft. „Han aander ikke,“ sagde han, og vedblev saa: „Jeg kan ikke føle hans Hjerte. Hans Side — uf!“

Pludselig lød der et skarpt Skrig fra en gammel Kone, der skubbede sig frem under den store Kloakarbejders Arm. „Se — se der!“ sagde hun og stak en rynket Finger frem. Og da de fulgte hendes Pegen, saa de alle — svagt og gennemsigtigt som bygget af Glas, saa Vener og Arterier, Knogler og Nerver kunde skelnes — Omridset af en Haand, en slap, kraftsløs Haand. Den blev taaget og uigennemsigtig, mens de stirrede.

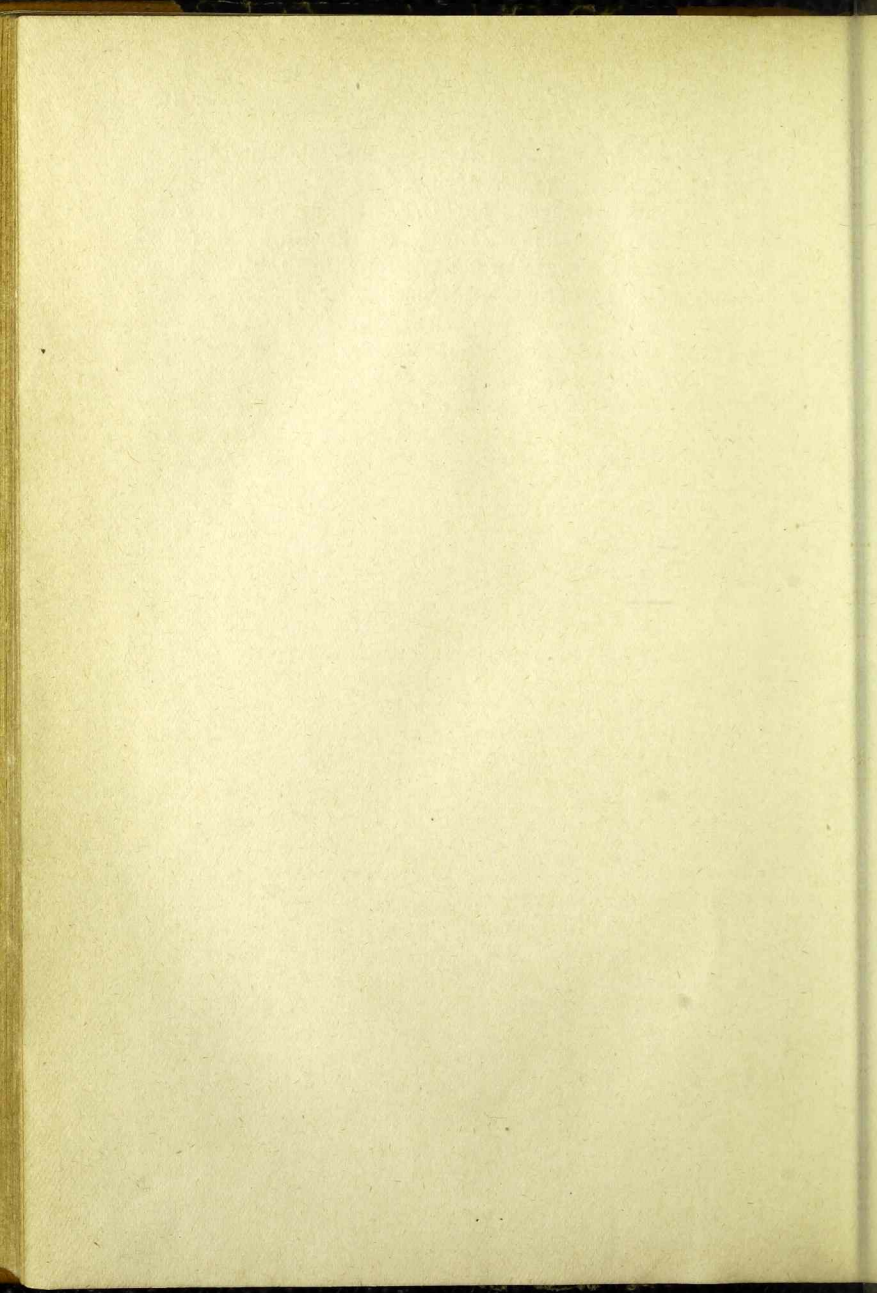
„Se!“ raabte Betjenten. „Hans Fødder begynder at blive synlige!“

Og saaledes vedblev denne underfulde Forvandling, begynden-
de ved Hænder og Fødder og langsomt voksende op ad Lemmerne til Legemets Hovedcentrer. Det var som en Gift, der langsomt griber om sig. Først kom de smaa hvide Vener, et graaligt, utydeligt skitseret Lem, saa de glasagtige Knogler og indviklede Arterier, saa Muskler og Hud, først utydeligt og taaget og derefter hastigt tættere og fastere. Snart kunde de se hans knuste Brystkasse og Skuldrene og svagt skimte hans fortrukne, forslaaede Træk.

Da Mængden endelig gjorde Plads, saa Kemp kunde komme paa Benene, laa dør paa Jorden et brudt og lemlæstet Lig af en ung Mand, paa en tredive Aar. Hans Haar og Bryn var hvide — ikke graanede af Alder, men hvide som Albinoens — og hans Øjne røde som Granater. Hans Hænder var knyttede, Øjnene vidt opspilede, og Raseri og Rædsel prægede hans Ansigt. De omkringstaaende trak sig gysende tilbage, og tre Smaabørn, der

havde puffet sig frem gennem Mylderet, blev pludselig drejede omkring og hastigt sendte væk igen.

Der blev hentet et Lagen i *Jolly Cricketers*, det blev lagt over ham og han blev baaret ind i Huset. Og der, paa en fattig Seng i et skummelt, uhyggeligt Gæsteværelse, fandt den usynlige Mands mærkelige Eksperiment sin endelige Afslutning.



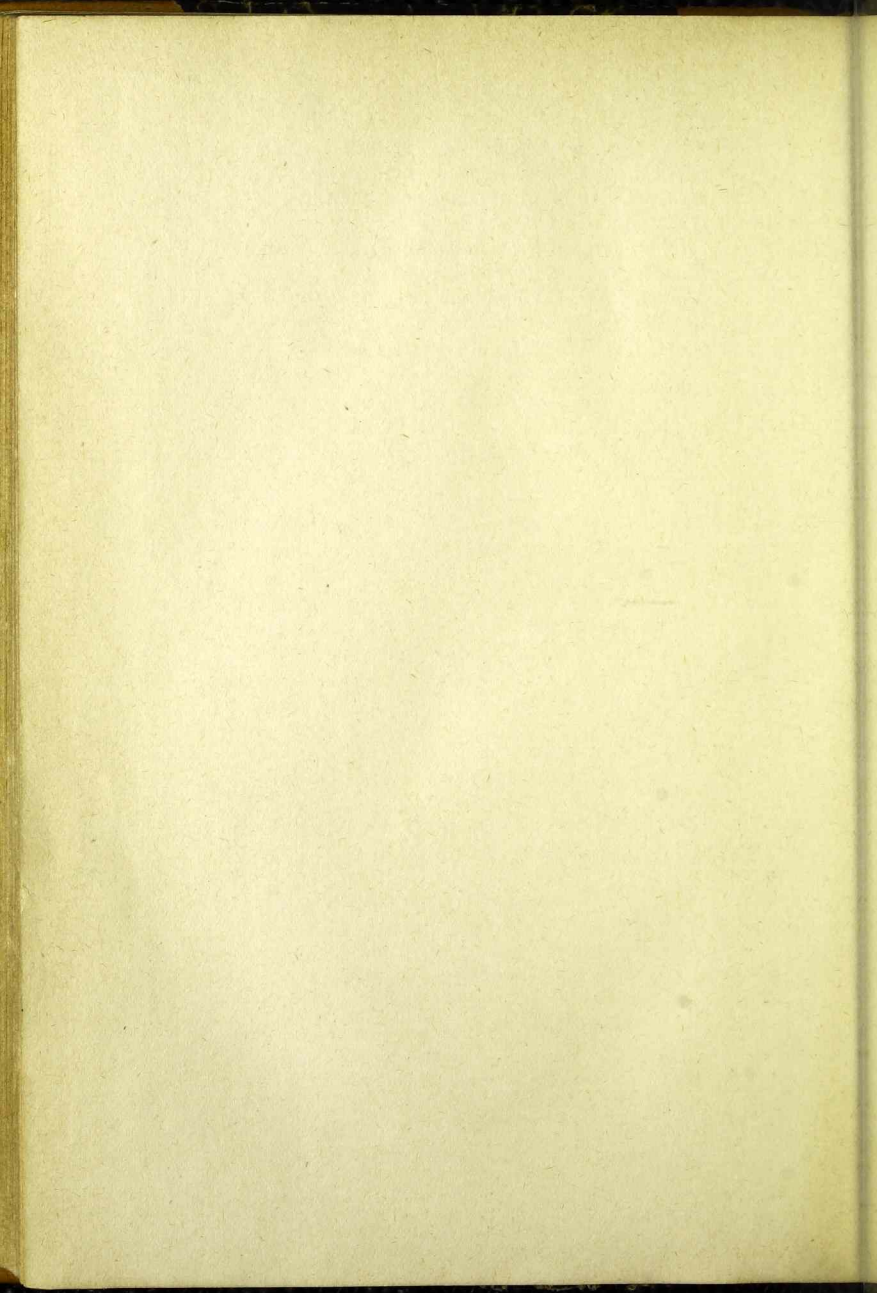
MARTIN'S HALVKRONE UDGAVE:

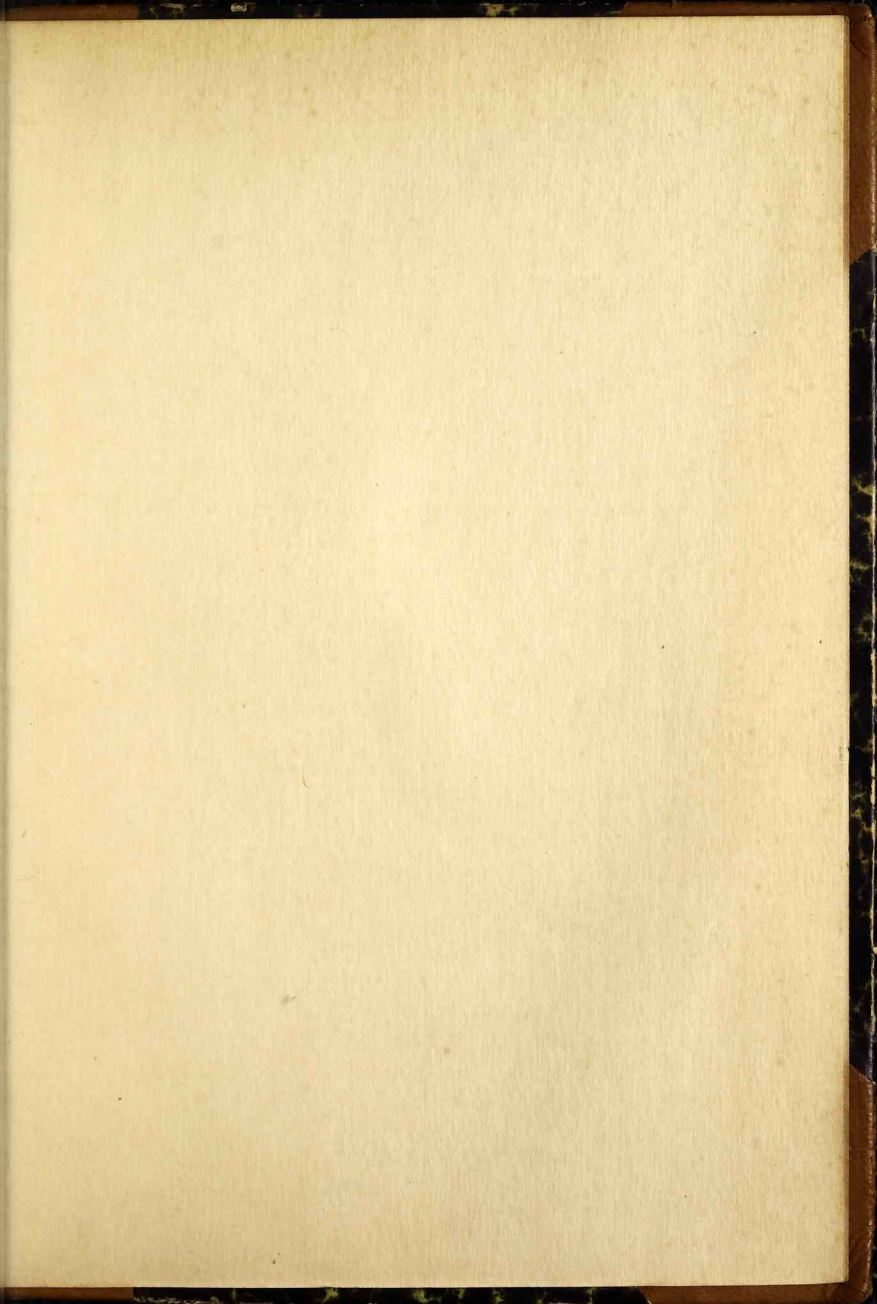
1. Bind, *Dumas fils., Alexandre*: Kameliadamen. 5. Opl. (Uds.)
2. „ *Hyne, Cutcliffe*: Kaptajn Kettle. (Uds.)
3. „ *Pemberton, Max*: Anarkisternes Fjende. (Uds.)
4. „ *Daudet, Alphonse*: Sappho. 5. Oplag.
5. „ *Hope, Anthony*: Fangen paa Zenda. 2. Oplag. (Uds.)
6. „ *Haggard, Rider*: Kleopatra. (Uds.)
7. „ *Feuillet, Octave*: En fattig ung Mands Eventyr. (Uds.)
8. „ *Pemberton, Max*: Spionen fra Kronstadt. (Uds.)
9. „ *About, Edmond*: Kaptajn Bitterlins Ærgrelser. (Uds.)
10. „ *Daudet, Alphonse*: Det lille Pus. (Uds.)
11. „ *Wolzogen, Ernst v.*: Det tredie Køn. (Uds.)
12. „ *Jerome, Jerome K.*: Tre Mand i en Baad. (Uds.)
13. „ *Flaubert, Gustave*: Fru Bovary. 2. Oplag.
14. „ *Turgénjev, Ivan*: Foraarsbølger. (Uds.)
15. „ *Eliot, George*: Silas Marner. (Uds.)
16. „ *Lermontoff*: Vor Tids Telt.
17. „ *Goldsmith, Oliver*: Præsten fra Wakefield.
18. „ *Stepniak*: En Nihilist. (Uds.)
19. „ *Bourget, Paul*: Et Kvindehjerte. (Uds.)
20. „ *Turgénjev, Ivan*: En adelig Rede. (Uds.)
21. „ *Allen, Grant*: Hvad i Kødet er baaret. (Uds.)
22. „ *Hegeler, Wilhelm*: Nellys Millioner. (Uds.)
23. „ *Droz, Gustave*: Hun og Han — intime. (Uds.)
24. „ *Savage, Richard Henry*: Min officielle Hustru. (Uds.)
25. „ *Dostojevski, Fedor*: En Hanrej.
26. „ *Turgénjev, Ivan*: Røg. (Uds.)
27. „ *Haggard, Rider*: Testamentet. (Uds.)
28. „ *Balzac, H. de*: Kvinden paa trediva Aar. (Uds.)
29. „ *Orczy, Baronesse*: Den røde Pimpernel. 3. Opl.
30. „ *Stratz, Rudolph*: Stakkels Thea. (Uds.)
31. „ *Hawthorne, Nathaniel*: Det flammende Bogstav.

32. Bind, *Bourget, Paul*: Den blaa Hertuginde. (Uds.)
33. " *Christianson, Edw.*: Med den stærkeres Ret — (Uds.)
34. " *Hope, Anthony*: Rupert af Hentzau. (Uds.)
35. " *Flammarion, Camille*: Stella. (Uds.)
36. " *Wolzogen, Ernst v.*: Den gale Komtesse. (Uds.)
37. " *Stevenson & Osbourne*: Den forsvundne Onkel. (Uds.)
38. " *Tinayre, Marcelle*: I Kærlighedens Skole. (Uds.)
39. " *Lindau, Paul*: En Hustru fra Varietéen. (Uds.)
40. " *Hope, Anthony*: En Skuespillerinde. (Uds.)
41. " *Thurston, Katherine Cecil*: Masken. (Uds.)
42. " *Kahlenberg, Hans v.*: Elskovsleg. (Uds.)
43. " *Haggard, Rider*: Jess. (Uds.)
44. " *Turgénjev, Ivan*: Af en Jægers Dagbog.
45. " *Wells, H. G.*: Klodernes Kamp.
46. " *Harte, Bret*: Tre Kompagnoner. (Uds.)
47. " *Bourget, Paul*: Kærlighedsbrøde. (Uds.)
48. " *Bechi, Giulio*: Paa Menneskejagt. (Uds.)
49. " *Orczy, Baronesse*: Jeg vil hævne. 2. Oplag. (Uds.)
50. " *Conway, Hugh*: Tilbage til Livet. (Uds.)
51. " *Maupassant, Guy de*: Stærk som Døden. (Uds.)
52. " *Glyn, Elinor*: Hans Dronning. 3. Oplag.
53. " *Niemann, Aug.*: Den armeniske Skønhed. (Uds.)
54. " *Bennett, Arnold*: Grand Hotel Babylon. (Uds.)
55. " *Hay, John*: Strejke.
56. " *Powel, Frank*: Riget under Jorden.
57. " *Howells, W. D.*: Præsten fra Venedig. (Uds.)
58. " *Westkirch, L.*: Hans Dødsfjende.
59. " *Murger, Henry*: Studenterliv i Paris. (Uds.)
60. " *Merriman, H. S.*: Bag Kulisserne.
61. " *Lemaître, Jules*: Kongerne.
62. " *Lindau, Paul*: Hvem var hun? (Uds.)
63. " *Nerval, Gérard de*: Markis'ens Forbrydelse.
64. " *Halevy, Ludovic*: Abbed Constantin.
65. " *Bringer, Rodolphe*: Napoleons Politispioner. 2. Oplag.
66. " *Hendes Konge*. 3. Oplag. (Uds.)
67. " *White, Stewart E.*: Kampen om Skoven.
68. " *Lindau, Paul*: To Brødre.
69. " *Bringer, Rodolphe*: Fouchés Forræderi.
70. " *Rosegger, Hans Ludwig*: Golfstrømmen.
71. " *Hyne, Cutcliffe*: Til Søs igen med Kaptajn Kettle.
72. " *Prinsessen*. 2. Oplag.

73. Bind, *Stevenson, R. L.*: Sydhavseventyr.
74. „ *Prevost, Abbé*: For hendes Skyld —
75. „ *Hyne, Cutcliffe*: En moderne Søhelt.
76. „ *Gyp*: Ginettes Lykke.
77. „ *Jerome, Jerome K.*: Tre gamle Dreng.
78. „ *Ibanez, Blasco*: Tyrefægteren.
79. „ *Lindau, Paul*: En Medhjælp.
80. „ *Herzog, Rudolf*: Primadonna.
81. „ *Hyne, Cutcliffe*: Kaptajn Kettles Forlis.
-

(Uds.)





MARTIN'S FORLAG — KØBENHAVN

EKSPEDITION I KRISTIANIA: PETER AAS & CO.

MARTIN'S HALVKRONE UDGAVE (Et nyt Bind hver Maaned):

4. Bind, Alphonse Daudet: SAPPHO. 5. Oplag.
13. Bind, Gustave Flaubert: FRU BOVARY. 2. Oplag.
16. Bind, Lermontoff: VOR TIDS HELT.
17. Bind, Oliver Goldsmith: PRÆSTEN FRA WAKEFIELD.
25. Bind, Fedor Dostojewski: EN HANREJ.
29. Bind, Baronesse Orczy: DEN RØDE PIMPERNEL. 19—23,000.
31. Bind, Nathaniel Hawthorne: DET FLAMMENDE BOGSTAV.
44. Bind, Ivan Turgênjev: AF EN JÆGERS DAGBOG.
45. Bind, H. G. Wells: KLODERNES KAMP.
55. Bind, John Hay: STREIKE.
56. Bind, Frank Powel: RIGET UNDER JORDEN.
58. Bind, L. Westkirch: HANS DØDSFJENDE.
60. Bind, H. S. Merrimann: BAG KULISSENE.
61. Bind, Jules Lemaitre: KONGERNE.
63. Bind, Gérard de Nerval: MARKIS'ENS FORBRYDELSE.
64. Bind, Ludovic Halévy: ABBED CONSTANTIN.
65. Bind, Rodolphe Bringer: NAPOLEONS POLITISPIONER. 2. Opl.
67. Bind, Stewart E. White: KAMPEN OM SKOVEN.
68. Bind, Paul Lindau: TO BRØDRE.
69. Bind, Rodolphe Bringer: FOUCHES FORRÆDERI.
70. Bind, Hans Ludwig Rosegger: GOLFSTRØMMEN.
71. Bind, Cutcliffe Hyne: TIL SØS IGEN MED KAPTAJN KETTLE.
72. Bind, PRINSESSEN. 2. Oplag.
73. Bind, R. L. Stevenson: SYDHAVSEVENTYR.
75. Bind, Cutcliffe Hyne: EN MODERNE SØHELT.
76. Bind, Gyp: GINETTES LYKKE.
77. Bind, Jerome K. Jerome: TRE GAMLE DRENGE.
78. Bind, Blasco Ibanez: TYREFÆGTEREN.
79. Bind, Paul Lindau: EN MEDHJÆLP.
80. Bind, Rudolf Herzog: PRIMADONNA.
81. Bind, Cutcliffe Hyne: KAPTAJN KETTLES FORLIS.
82. Bind, H. G. Wells: DEN USYNLIGE.

De udgaaede Numre er udsolgt fra Forlaget.

